

Kalyani . c

சைவ சமய தெறி

க. பொ. த. வகுப்பு (சாதாரணம்)

சைவ பரிபாலன சபை வெளியீடு

உ

சைவ பரிபாலன சபை, யாழ்ப்பாணம்.
சைவ சமயபாடப் பரீட்சை 1976

அகில இலங்கைப் பரிசு I

பெயர்: சீதேனி குமாரமாமு.

பாடசாலை: இராமநாதர் கல்லூரி, சிங்களம்.

வகுப்பு: 7

கட்டுண்: உ. 165

நிகதி: 10.9.77

சீதேனி

பரீட்சைக் காரியதரிசி

சிவமயம்

சைவ சமய நெறி

இரண்டாம் பாகம்

க. பொ. த. (சாதாரண) தேர்வுக்குரிய பாடநூல்

1974 ஆம் ஆண்டுக்குரிய புதிய பாடத்
திட்டத்திற்கமையத் தொகுக்கப்பெற்றது.

தொழப்பாசிரியர்:

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

'சைவசமய பாடத் திரட்டு'

முதலிய பாடநூல்களின் ஆசிரியர்.

யாழ்ப்பாணம்

சைவ பரிபாலன சபை வெளியீடு

1973

சைவ பரிபாலன சபைப் பிரகரம் 65

முதற் பதிப்பு: 1973

அச்சுப் பதிப்பு:

சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை

வண்ணார்பண்ணை,

யாழ்ப்பாணம்.

முன்னுரை

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையின் வெளியீடுகளாக, சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம், நீதி ஆகிய பல துறை வற்றில் பல பொது நூல்களும் மாணவர்க்குப் பயன்படும் பல பாடநூல்களும் நெடுங்காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருப்பதைக் கல்விபுலகம் நன்கறியும். கல்வித் திணைக்களத்தின் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கமையச் "சைவ சமய நெறி" என்னும் பெயரில் சமய பாடநூல்களை வெளியிடத்திட்டமிட்டு இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்தில் இரண்டாம் வகுப்புக்குரிய பாடநூலை வெளியிட்டோம். இப்போது க. பொ. த. சாதாரண தரத் தேர்வுக்குரிய புதிய பாடத்திட்டத்திற்கமையாக எழுதப்பட்ட "சைவ சமய நெறி" (இரண்டாம் பாகம்) என்னும் இப்பாடநூலைச் சைவ மாணவரின் நன்மைகருதி வெளியிடுகின்றோம். இப்பாகத்தில் சாத்திரப் பகுதியான திருவகுட்பயனும், தோத்திரப் பகுதியான திருமுறைப் பாக்களும் மாணவர்க்கு வேண்டிய அளவான விளக்கங்களோடு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. கடினசந்திகளைப் பிரித்துக் காட்டியும், கொண்டுகூட்டியும் தேவையான இடங்களில் சொற்பொருள் விளக்கியும், இலக்கண முடிபுத்தம், எழுதப்பட்டிருக்கும் இவ்வுரைக் குறிப்பு மாணவர்க்கு மாத்திரமன்றி இலக்கியத்திலும், சமயத்திலும் பயிற்சி பெறும் வாய்ப்பில்லாத ஆசிரியர்க்கும் மிகவும் பயன்படுவதாகும்.

சைவப் பேரறிஞர் க. சிவபாதசுந்தரம் B. A. அவர்களால் எழுதப்பட்டு சபை வெளியீடாக முன்புவெளிவந்த திருவகுட்பயன் உரை நூலிலிருந்து பெரும்பாலான பகுதிகள் அதிலுள்ளவாறே இந்நூலில் அநுவதிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, மூலத்திலும் உரையிலுமுள்ள கடினமான சில பகுதிகள் மாணவர்க்காக மேலும் விளக்கமளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு புதியனவாகச் சேர்க்கப்பட்ட உரைப் பகுதிகள் [] இவ்விதமான அடைப்புக் குறியினுள் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

திருமுறைப் பாடல்களுள் அமைந்துள்ள நுட்பமான பொருள்களை எடுத்துக்காட்டாமல் பதவுரை பொழிப்புரைகளை நீளமாயெழுதிப் புத்தகத்தைப் பெருப்பியாமல் வேண்டிய இடங்களில்

மாத்திரம் இந் நூலில் விளக்கமளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது [108
 132, 134 - 35 ஆகிய பக்கங்களின் உரைகளை நோக்குக] இந்
 நூலாசிரியர் சமய நூற்பயிற்சியும், சமயபாட போதனையிலும்,
 பாடநூல்கள் எழுதி வெளியிடும் நீண்டகால அனுபவமும் உடையவர்
 உயர்தரவகுப்பு மாணவர்களுக்கு 1950 இல் முதன்முதல் எழுதிய
 சைவசமய பாடத்திரட்டு என்னும் நூல் 1967 ஆம் ஆண்டுக்கிடையில்
 12 பதிப்புக்கள் வெளிவந்தமையும், அந் நூலிற் கொடுக்கப்பட்ட
 ருந்த பொருளட்டவணைகள், விளக்கப்படங்கள், பயிற்சி வினாக்கள்,
 மாதிரி விடைகள் என்பவற்றைப் பின்வந்த பல நூல்கள் அதனைப்
 பின்பற்றி வெளியிட்டமையும், அந்நூலின் சிறப்பையும் பண்டிதர்
 ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் ஆற்றலையும் காட்டுவனவாகும்.

இந்நூலை ஆக்குவதற்கு பேரூக்கமும் நல்லாதரவும் நல்கி உதவி
 யளித்த ஆசிரியர் திரு. மு. வைத்தியலிங்கம் அவர்களுக்கும், அச்சுப்
 பிரதிகளை ஒப்புநோக்கி நூலை விரைவில் வெளியிட உதவியளித்த
 சபை பரீட்சைக் காரியதரிசி திரு சி. சீவரத்தினம் அவர்கட்கும்,
 இதனை அழகுறப் பதித்துத்தந்த சபை அச்சகத்தார்க்கும் நன்றி
 உரித்தாகுக.

சபை வெளியிடும் நூல்களுக்கு நல்லாதரவு தந்து வருகின்ற
 அறிஞர்களும், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் இந்நூலை வரவேற்று
 ஆதரவு நல்குவார்களென எண்ணுகின்றோம்.

வண்ணார்பண்ணை,
 யாழ்ப்பாணம்.

80-4-74

— சைவ பரிபாலன சபை

திருவருட்பயன்

திருவருட்பயன் என்பது திருவருளின் பயனை விளக்கும் நூல் என விரியும். இந்நூலின் முதல் ஐந்து அதிகாரம் திருவருளைப்பற்றியும், மற்றைய ஐந்து அதிகாரம் திருவருளின் பயனைப் பற்றியும் கூறுவன. முதல் ஐந்தும் முறையே திருவருளைக் கொடுக்கும் பதியின் தன்மையையும், திருவருளைப் பெறும் உயிரின் தன்மையையும் திருவருளால் நீக்கப்படும் மலத்தின் தன்மையையும், திருவருளின் தன்மையையும், பேரருளின் வடிவாகிய குருவின் தன்மையையும் விளக்கும். பின்னைந்தும் முறையே, ஆன்மாவானது பேரருளாற் பேரறிவைப் பெறும் முறைமையையும், அதனால் மலத்தினின்று நீங்கும் முறைமையையும், அதனாற் பேராணந்தத்தைப் பெறும் முறைமையையும், பேராணந்தம் பெற்றோர் சீவன் முத்தராயின் அவரது வாசனாமலத்தைக் கெடுக்கும் ஐந்தெழுத்தோதும் முறைமையையும், சீவன்முத்தரது தன்மையையும் கூறுவன.

காப்பு

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்

கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

[நல் குஞ்சரக் கன்று நண்ணில், கலைஞானம் கற்கும் சரக்கு அன்று; காண்.]

பதவுரை:—நற்குஞ்சரம் - நல்லருளைப் பொழிவதும் யானைமுகத்தைப் போன்றதுமான பிரணவத் திருமுகத்தையுடையவரும், கன்று - எப்போதும் இளமையா யுள்ளவருமாகிய விநாயகக்கடவுளை, நண்ணில் (ஒருவர் மனத்தினாலும், சொல்லினாலும், உடம்பினாலும்) வழிபடுவராயின் (அவருக்கு), கலைஞானம் - ஞானசாத்திரம், கற்கும் சரக்கு அன்று - வருந்திக் கற்கவேண்டிய பண்டம் அன்று; ஆதலால், அவருடைய திருவடியை வழிபடும் அடியேன் செய்யும் ஞானநூல் எவ்வகையாலும் தவறின்றி இனிது முடிசு.

பிரணவத்திலுள்ள நாதத்துக்கு வரிவடிவு கீறு; விந்துவுக்கு வரிவடிவு சுழி. இந்தக்கீறுஞ் சுழியும் சேரும்போது யானையினது துதிக்கையை ஒத்த வடிவம் உண்டாகும், விநாயகக் கடவுளின்

ரூபம் பிரணவமாதலால், அதன் பகுதிகளாகிய நாதமும் விந்துவும் விநாயக மூர்த்தியின் துதிகையாகின்றன. அதனால், விநாயகக் கடவுளின் திருமுகம் யானைமுகத்தைப் போன்றிருக்கின்றதெனக் கூறுவர். பிள்ளையார் சூழி எனப்படும் உ என்னும் எழுத்தும் நாத விந்துக்களின் வரிவடிவமாம். அவை பாம்பினுடைய உடலையுந்தலையையும் ஒத்திருத்தலாற்போலும், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய குண்டலினிசத்தி பாம்பென்று ரூபிக்கப்படுகின்றது. சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும் பாம்பு குண்டலினி சத்தியென்று ஆகமங் கூறுகின்றது. இவற்றின் விரிவைப் பின்னே காண்க.

[சரக்கு - பண்டம் - பொருள்]

முதல் அதிகாரம் — பதிமுதுநிலை

அஃதாவது மேலாகிய கடவுளின் இயல்பு

கடவுளின் இயல்பு

அகர வயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து;

[அகர உயிர்போல், நிகரில் இறை, அறிவு ஆகி எங்கும் நிறைந்து நிற்கும்.]

ப—ரை: அகர உயிர்போல் - அ என்னும் ஒலியானது மற்றைய எழுத்துக்களுக்கு முதலாய் அவற்றில் வேறறக் கலந்திருப்பது போல, நிகரில் இறை-ஒப்பற்றவராகிய முதல்வர், எங்கும் நிறைந்து (அறிவுள்ளனவும் அறிவில்லாதனவுமாகிய பொருள்கள்) எல்லாவற்றிலும் வேறறக் கலந்து, அறிவாகி - அறிவே வடிவமாகி, நிற்கும் - தொடக்கமும் முடிவுமின்றி நிற்பர்.

அகரவயிரிலுள்ள அங்காப்போசையின்றி ஏனைய எழுத்துக்கள் தோற்றமாட்டா. அதுபோல முதல்வனின்றி ஆன்மாக்கள் இயங்க மாட்டா. அன்றியும் அங்காப்போசை ஏனைய எழுத்தோசைகளில் வேறற நிற்பது போல, முதல்வன் ஆன்மாக்களில் வேறற நிற்பன்.

[அங்காத்தல் - வாய்திறத்தல்]

சிவசத்தியின் தன்மை

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பின்னயிலா னெங்கள் பிரான்,

ப—ரை: தன் நிலைமை - (மனவாக்குக் கெட்டாததும் மலபந்த மில்லாததும் பேராணந்தமானதும் ஆகிய) தமது ஒப்பற்ற நிலையை, மன் உயிர்கள் - நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள் யாவும், சாரத்தருஞ் சத்தி பின்னம் இலான் - பொருந்தும்படி அருளுகின்ற சத்தியின் வேறுகாதவர், எங்கள் பிரான் - எமது இறைவராகிய சிவபெருமான்.

[பின்னம்—பிரிவு]

ஆன்மாக்கள் என்றுமுள்ளவையாதலால் மன்னுயிர் என்றார். நெருப்பின் சூடு நெருப்பின் வேறுகாததுபோல, சிவசத்தி சிவத்தின் வேறுகாததாம், இதை “மூலமாகிய மும்மலமறுக்கும் தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி” என வரும் திருவாசகத்திலுங் காண்க. உயிர்கள் சத்தியினது தொழிலினால் அறிவாகிய சிவத்தின் நிலைமையை அடையுமென்றதனாலே, அவற்றினறிவு தடைப்பட்டுள்ளதென்பதும், அதைத் தடுப்பதாகிய மலமுண்டென்பதும், அந்த மலத்தைக் கெடுப்பது சிவசத்தியென்பதும் பெறப்பட்டன. ஆரியர் சைவசித்தாந்த உண்மை முழுவதையும் இவ்விரு திருக்குறளினும் தொகுத்துக் கூறி, மேல்வருந் தொண்ணூற்றெட்டுத் திருக்குறளினும் விரித்துக் கூறியருளுகின்றார்.

வறுத்தல் அவித்தல் பொரித்தல் முதலிய பலவகைப் பாகத் தொழில்களை நெருப்பினது சூடு செய்வது போல, படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்களைச் சிவபெருமானுடைய சத்திசெய்கின்றது, வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்யும்போது நெருப்பின் சூடு வெறுபடுவதன்று. ஒரு பொருள் சூட்டை நெய்யோடு பெறும்போது பொரிக்கப்படுதலும், நீரோடு சேரும்போது அவிக்கப்படுதலும், சட்டியோடு நேரே சேரும்போது வறுக்கப்படுதலுங் காண்கிறோம், இந்த வேறுபாடுகள் இந்தப் பொருள்கள் வெவ்வேறு பொருள்களோடு சேருவதால் வருவன. ஆயினுஞ் சூடு ஒன்றேயாம். இதைப்போலவே ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யப்படுவனவாகிய படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்கள், அவைகள் சேர்ந்து நிற்கும் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய இவற்றின் வேறுபடுந் தன்மைகளினால் உண்டாகும் பேதங்களாம். அருட்சத்தியின் வேறுபாட்டினால் வருவன வல்ல, ஆகவே சிவபெருமான் ஒரு மாறுதலுமடையாமல் நிற்பது போலவே, அவருடைய சத்தியும் ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் முயற்சிகளில் ஒரு மாறுதலும் அடையாமல் நிற்கின்றது.

ஆயினும் தொழில் வேறுபாட்டினாலே சிவசத்திக்குப் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்றற்றெடக்கத்தனவாகப் பல பெயர்களுண்டு. இவற்றுட் பராசத்தி அருளலைச்

செய்யும்; ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களின் மலம் பக்குவப்படுத்துதற்காக ஆரணி, ரோதயித்திரி, ஜநநீ என்னும் சத்திகளைக்கொண்டு ஏனைய நான்கு தொழில்களையும் செய்விக்கும். இவ்வைந்து தொழில்களையும் நியமித்து, அறிந்து, செய்யும் சத்திகள் முறையே இச்சாசத்தி யென்றும், ஞானசத்தி யென்றும், கிரியாசத்தி யென்றும் சொல்லப் படும்.

இவைகளையன்றி ஈசானம் முதற் சத்தியோசாதம் ஈராகிய பஞ்ச சத்திகளையும் நிவிர்த்திமுதற் சாந்தியதீதை யீராகிய பஞ்ச சத்திக ளாயும், பிறவாயும் சிவசத்தி வரும். (2)

சிவத்தின் பெருமை

பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேருட்கும் பேற்றி ளருமைக்கு மொப்பின்மை யான்.

ப—ரை; பெருமைக்கும் - (சிவபெருமானானவர்) நிறைவின லும், நுண்மைக்கும் - அறிதற்கருமையினாலும், பேர் அருட்கும் - மிகுந்த அருளினாலும், பேற்றின் அருமைக்கும் - ஒருவராற் பெறுதற் கருமையினாலும், * ஒப்பின்மையான் - தமக்கு ஒப்பில்லாதவர்.

சிவத்தின் அருட்செயல்கள்

ஆக்கி யெவையு மளித்தா கடனடங்கப் போக்குமவன் போகாய் புகல்

[எவையும் ஆக்கி, அளித்து (அழித்து), ஆக உடன் அடங்கப் போக்கும் அவன், போகாய் புகல்.]

* சில புறச்சமயங்கள் கடவுளை அடைதல் இலகுவான செயல் என்று கூறும், இப்படிக்கூறுவதே அவைகள் பொய்ச்சமயம் என்ப தற்குச் சாட்சியாம். யோக்கியமான சர்வகலாசாலைகளில் உயர்ந்த பட்டங்களைப் பெற விரும்புவோர் இடைவிடாது படித்தல்வேண்டும். அயோக்கியமான பாடசாலைகளில் அற்ப படிப்பின்பிறிப் பணங் கொடுத்துப் பெறப்படும் உயர்ந்த பட்டங்கள் வீண்பட்டங்களாதல் போலச் சாதனையின்றி இலகுவாக அடையுங் கதிகளும் அக்கதிகளுக் குத் தலைமையையுடைய கடவுளென்று சொல்லப்படும் பொருள் களும் வீண்பொருள்களாம். கடவுள் அடைதற்கரியர் என்று சொல்லி, அடைதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் எல்லாவற்றையுந் தருஞ் சமயமே சற்சமயமாம், (3)

ப—ரை: எனவையும் ஆக்கி - உயிர்களெல்லாவற்றையும் தோற்றுவித்து, அளித்து - காத்து மறைத்து, ஆச உடன் அடங்கப் போக்கும் அவன் - (சர்வ சங்காரத்தில்) ஆணவ மலத்தோடு கேவலமாய் நிற்க ஒடுக்கி ஆணவ மலத்தோடு மற்ற மலங்களையும் ஒருங்கே போக்கி அருளலைச் செய்யுங் கடவுள், போகாப் புகல்-எக்காலத்தும் உயிர்களுக்கு நீங்காத ஆதாரமாயுள்ளவர்.

[ஆச—குற்றம்—ஆணவம்]

மலத்தை நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குச் சிவத்தின் நிலைமையைக் கொடுத்தலே ஐந்தொழிவின் நோக்கம். இவ்வைந்தொழில் தூலம் சூக்குமம் என இருவகைப்படும், இவற்றுள் தூல பஞ்சகிருத்தியமானது மகா பஞ்ச கிருத்தியம் நித்திய பஞ்ச கிருத்தியம் என இருவகைப்படும். மகா பஞ்சகிருத்தியத்தில் படைத்த லாவது உலகங்களையும் ஆன்மாக்களின் மூலகைச் சரீரங்களையும் (தூலம், சூக்குமம், காரணம்) தோற்றுவித்தல்; காத்தல் அவைகளை நிலைபெறச் செய்தல்; அழித்தலாவது தோற்றுவித்துக் காத்த அவற்றை மூல காரணமாகிய மாயையிலே ஒடுக்குதல். மறைத்தல் ஆணவ மலத்தின் வீரியத்தை முற்றாகத் தடுத்தல்; அருளல் சர்வசங்கார காலத்திலே பக்குவமுள்ள ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் ஒருங்கே முத்தி கொடுத்தல். படைத்தலும் காத்தலும் ஆன்மாக்கள் கர்மத்தை அனுபவித்து ஆணவ மலத்தைப் பரிபாகப் படுத்தற்கும். அழித்தல் ஆன்மாக்கள் இளைப்பாறுதற்கும் கர்மமலம் பரிபாகப்படுதற்கும் செய்யப்படுவன.

நித்திய பஞ்சகிருத்தியத்தில்: படைத்தலாவது ஆன்மாக்களுக்குத் தூலசரீரங்களைக் கொடுத்தல்; ஒரு ஆன்மாவின் கர்மங்களுள் எவற்றின் பலனை அனுபவித்தல் அதற்குச் சிறந்த நன்மையைக் கொடுக்கத் தக்கதோ அவற்றின் பலனை அனுபவித்தற்குத் தக்க சரீரங் கொடுக்கப்படும். அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பிராரப்தம் என்று பெயர். பிராரப்தத்தை அனுபவிக்கும் வரையும் தூல சரீரத்தை நிலைப்படுத்தல் காத்தல் எனப்படும் ஆன்மா அந்த உடம்போடு இருக்கும்போது பிராரப்தம் அனுபவிக்கப்பட்டுத் தொலைக்கப்படுவது மன்றி, அது அனுபவிக்கப்படும்போது ஆணவ முனைப்பினாற் புதுக்கர்மஞ்செய்யப்படுகின்றது; இப்புதுக் கர்மம் ஆகாமியமெனப்படும். ஆணவத்தை முயற்சிப்பண்ணிக் கர்மத்தை அனுபவிப்பித்து ஆணவ வலியைக் கெடுத்தல் மறைத்தல் எனப்படும். பிராரப்தம் முடிந்தவுடனே ஆன்மா தூல உடம்பிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு பிரித்தல் அழித்தல் எனப்படும். ஆணவம் முற்றாக வலிகெட்ட பின்பு ஆன்மாவிற்குக் கர்மம் புதிதாக உண்டாகாது; வேறு சரீரமுந்தேவையில்லை. ஆதலால் ஆணவம் வலியற்றுப் போகக் கர்மமலமும்

மாயாமலமும் அப்பிறவியோடு நீங்குகின்றன. இப்படியே கடவுள் மும்மலங்களையும் நீக்கி ஆன்மாவைச் சிவமாக்கிப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தல் அருளால் எனப்படும்.

சூக்கும ஐந்தொழிலாவன சங்காரத்தின் பின்னர், ஆன்மா கேவல நிலையிலிருக்கும்போது செய்யப்படுவனவாம்.

இந்த ஐந்து தொழில்களும் கடவுளுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தில் நடைபெறுகின்றன. இவைகள் நடைபெற வேண்டுமென்று அவர் எண்ணுவதாயில்லை, ஒரு காரியம் தடைபெற வேண்டுமென்றெண்ணுவது விகாரம், கடவுள் நிர்விகாரி.

கடவுள் இவ்வைந்து தொழில்களையுள் செய்து பெறுதற்கரிய தமது திருவடியைக் கொடுக்கின்றார் என்பதும், ஆன்மாக்களெல்லாம் எல்லா நிலைகளிலும் அவரிலே இருக்கின்றன என்பதும் இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்டன.

(4)

அருட்செயல்களை நடத்தும் திருமேனிகள்

அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா
முருவு முடையா னுளன்.

[உடையான், அருவும் உருவும் அறிஞர்க்கு அறிவாம் உருவும் உளன்,]

ப—ரை: அருவும் - சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ஆகிய நான்கு அருவத் திருமேனிகளும், உருவும் - மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய நான்கு உருவத் திருமேனிகளும், அருவும் உருவும் - சதாசிவனென்னும் அருவுருவத் திருமேனியும், அறிஞர்க்கு - ஞான மார்க்கத்தார்க்குரிய, அறிவாம் உருவும் - ஞானவடிவமும், உடையான் - எமது தலைவராகிய சிவபெருமான், உளன் - உடையவர்.

[அறிவாம் உரு—ஞானரூபமாகிய மந்திரத் திருமேனி]

சிவபெருமானுடைய திருமேனிக்கு விங்கம் என்று பெயர், விங்கம் என்பதன் பொருள் ஆன்மாக்களும் உலகங்களும் ஒடுங்குதற்கும் தோற்றுதற்குமான இடம். விங்கம்=வி+கம், வி = லயம்=ஒடுங்குதல். கம் = போதல் = தோன்றுதல், மேலே சொல்லப்பட்ட நான்கு அருவத் திருமேனிகளும் நிஷ்கள விங்கமென்றும்: உருவத் திருமேனிகள் சுகள விங்கமென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஒன்பது திருமேனிகளும் ஐந்து தொழில் செய்தற்கும், சரியை கிரியை

யோகங்களில் நின்றோர் தியானித்தற்கும் உரிய சிவசத்தி வடிவங்களாம், இதை “படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும் பாவனையும்” என்பதனால் அறிக.

பரமசிவன்: இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஒடுங்கிய பின்னர் யாவற்றையும் பொதுமையில் நோக்கி நிற்பவர்.

சிவம்: சர்வ சங்காரத்தின் பின் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் மீளத் தோன்றுமாறு குறித்து ஞானசத்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்பவர்; இவருக்குப் பரநாதம் என்ற பெயருமுண்டு.

சத்தி: மேலே சொல்லிய சிவத்தின் சத்தி; பரவிந்து என்றும் பெயர்.

நாதம்: சூக்குமமான இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று சூக்கும ஐந்தொழில் செய்பவர். அபரநாதம் என்றும் பெயர்.

விந்து; நாதத்தின் சத்தி; அபரவிந்து என்றும் பெயர்,

சதாசிவம், தூல இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் தோற்றுதற்கு மூலகாரணராயுள்ளவர்.

மகேசுரன்: சுத்தப் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்துத் தொழில் செய்பவர்.

உருத்திரன், மால், அயன்: அசுத்த மாயையில் தொழில் செய்பவர்,

இவ்வொன்பது பேதங்களுள் சத்தியும் விந்துவும் சத்திபேதங்களாம். சிவத்திலிருந்து சத்தியும், நாதத்திலிருந்து விந்துவும் தோன்றியதால், தோற்ற முறைமைபற்றி இவைகளும் சேர்த்து எண்ணப்பட்டன. இவைகளிரண்டும் ஒழிந்த ஏழுமே சிவபேதமாதல் போல, மனோமனி, மகேசை, உமை, திரு, வாணியாகிய ஏழும் சத்திபேதங்களாம்.

மகேசுரர் முதலான உருவத் திருமேனிகளை சரியாவான்கள் பூசிப்பர். சரியாவான்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவராதலாற் கை, கால் முதலிய அவயவங்களுடைய திருமேனிகளையே வழிபடத்தக்கவராவர். ஆதலால் இந்தத் திருமேனிகளுக்கு அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன சதாசிவத் திருமேனி கிரியாவான்களாற் பூசிக்கப்படுவது. அதற்கு ரூபம் சிவலிங்கம். சிவலிங்கத்துக்கு ரூபமிருப்பினும், அவயவங்களில்லாமையால் அது ரூபாரூப மெனப்படும். சிவம்

முதலிய நாலும் யோகிகளால் தியானிக்கப்படுவன. உருவத் திருமேனிகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட தலை, கை, கால் முதலிய அவயவங்கள் உள்ளபடி அருள்வடிவமாம்.

ஈசானம் முதலிய ஐந்து திருமந்திரங்களும் அருளல் முதலிய ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்யும் திருவருள். சினை, சுவதந்திரசத்தி சிரசு நித்திய திருப்தி. இருதயம், அஸ்தித்துவம். கண்கள் சகத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற சத்தி. அஸ்திரம் அடியாரது அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் சத்தி. கவசம் இரட்சிக்கும் சத்தி. அவருடைய திருக்கரத் துள்ள சூலம் ஆரணி முதலிய மூன்று சத்திகள். மமு - சத்தியம். வாள் - சீர்த்தி. நரீகம் - குண்டலினி சத்தி. நெருப்பு - பாச சங்காரம். சந்திரன் - முற்றறிவு. மான் - வேதம். (5)

அத்திருமேனிகளைத் தோற்றுவிப்பவர் அவரே

பல்லா ருமிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதர னெங்க ளிறை

[பல் ஆர் உயிர், உணரும் பான்மை என, மேல் ஒருவன் இல்லாதான் எங்கள் இறை.]

ப—ரை; பல் ஆர் உயிர் - அளவில்லாதனவாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆன்மாக்கள், உணரும் பான்மையென - (அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுள் அருளிய உட்கருவி புறக்கருவிகளைக் கொண்டு) அறியுந் தன்மைபோல, மேலொருவன் இல்லாதான் - தமக்கு (கருவிகளைக் கொடுத்தற்கு) ஒரு தலைவனில்லாதவர், எங்கள் இறை - எமதுபதியாகிய சிவபெருமான்.

மேலைச் செய்யுளிற் சொல்லிய திருமேனிகள் கடவுளுக்கு வேறொருவராற் கொடுக்கப்படவில்லை யென்பதும், அவர் இயற்கையுணர்வினரன்றிக் கரணத்தால் அறிபவரல்ல ரென்பதும், அவரே பரமபதியென்பதும் இச்செய்யுள் காட்டுகின்றது.

சரீரத்தினது துணையைக் கொண்டு நாம் பொருட்களை அறிகிறோம். இச்சரீரம் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவர் நமக்குத் தலைவராகிறார். அவருக்குச் சரீரம் இல்லாமையால் சரீரத்தைக் கொடுத்தற்கு அவருக்குத் தலைவருமில்லை. சரீரக்கருவிகளால் அறியுமறிவு இடையிலே தோன்றுமறிவு. காணாத பொருளைக் காணும்போது அப்பொருளினறிவு அப்போது உண்டாகிறது. இப்படியே ஆன்மாக்களின் அறிவெல்லாம் இடையிலுண்டாவன. கடவுள் இயற்கை யறிவினராதலால் யாவற்றையும் என்றும் அறிபவர்.

அருட்செயல்களின் பயன் ஆன்மாவிற் சிவம் பிரகாசித்தல்

ஆளு வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வானூடர் காணாத மன்.

ப—ரை: வானூடர் காணாத மன் - (நிறைந்த இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய பசு நல்வினை செய்தவர்களாயினும் பேரன்பில்லாதவர்களாதலால்) தேவர்களுங்காணாத சிவபெருமான், ஆளு அறிவாய் - எவ்விடத்தும் நிறைந்து நீங்காத ஞானமாய், அடியவர்க்கு - அவருடைய அடியார்களுக்கு, அகலான் - மறையாமல் வெளியாக நின்று பேரின்பத்தைக் கொடுப்பர்.

[வான் நாடர் — தேவர்]

கடவுள் எவ்விடத்தும் இருப்பவராயினும் தம்மை மெய்யன் போடு வழிபடுபவராற் காணப்பட்டும், மற்றையோராற் காணப்படாமலும் இருப்பர் என்பது கருத்து. இதை விளக்குதற்கு, "அன்பருள்ளங் கரந்து நில்லாக் கள்வனே" என்றும், "கனவிலும் தேவர்க்கரியாய் போற்றி" என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லியருளினார். பசுநல்வினை செய்ததின் பயனாய்த் தேவராய்ப் பிறந்தவர்களும் அவரை அறியார் எனவே, தீவினை செய்வோர் அறியார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சிவபெருமானே அறியவேண்டுமாயின் சிவநல்வினை செய்தல் வேண்டும். "அறிவாய்" என்றதனால் சிவபெருமான் அருளும் மெஞ்ஞானத்தினால் மாத்திரம் அவரை அறியலாம் என்பது பெறப்பட்டது. இந்த மெய்ஞ்ஞானம் சிவ நல்வினை செய்வதால் வருவது. இதை, "புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும் பாவங் கீழ்நூக்கும் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே நண்ணிய ஞானத்தினால் முத்திபெறும்" என்னுஞ் செய்யுளினுங் காண்க.

(7)

சிவத்தின் வியாபகம்

எங்கு மெவையு மெரியுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் ருனே தனி.

[அவன், எங்கும் எவையும் எரி உறு நீர்போல் ஏகம் தங்கும்; தானே தனி.]

ப—ரை: அவன் - சிவபெருமான், எங்கும் - எல்லா உலகங்களிலும், எவையும் - எல்லா உயிர்களிலும், எரி உறு நீர்போல் - ரூடு பொருந்திய நீர்போல், ஏகம் தங்கும் - வேறற நிற்பர், தானே - (அவைகளோடு சேர்ந்து நின்று) அவற்றின் தன்மை சாராமல், தனி - அவற்றைக் கடந்து நிற்பர்.

[ஏகம் தங்கும்—ஒன்றாகக் கலந்திருப்பர்]

உலகங்களும் உயிர்களும் அவருடைய ஆணைப்படி நிற்பன; அவர் வேறொன்றின் ஆணைப்படி நில்லாத சுவதந்திரர் ஆதலால் "தானே" என்றார்.

நீரோடு சூடு நின்றலால் நீரின் நிறைவு கெடாதது போல, பதியோடு பசுபாசங்கள் நின்றல் பதியின் நிறைவைக் கெடுக்கத்தக்க தன்று. இனி, ஞாயிறின் ஒளிக்குமுன் மின்மினியின் ஒளி சூனியமாக, ஞாயிறின் ஒளி ஒன்றே விளங்குவதுபோல, பதிக்கு முன் பசுபாசங்கள் சூனியமாகப் பதியொன்றே பொருளாகும். ஆதலால் "அவன் ஏகம் தங்கும்" என்றார்.

பதி, திருவருள், திருவருளின்பயன் ஆகிய இவற்றின் இயல்பைக் கூறிய ஆசிரியர் திருவருளின் பெரும் பயனைப் பெறும் வழியைக் கூறமுன், பதியோடு பதியல்லாத பொருள்கள் உளவாயின் பதிக்கு நிறைவு கெடுமென்று மயங்குவோரது மயக்கத்தை இத்திருக்குறளால் நீக்குகின்றார். (8)

திருவருளை நுகரும் வழி

நலமில் னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமில்ன் பேர்சங்கரன்.

[நண்ணார்க்கு நலம் இலன்; நண்ணினர்க்கு நல்லன்; சலம் இலன்; பேர் சங்கரன்.]

ப—ரை: நண்ணார்க்கு நலமில்ன் - தம்மை யடைந்து வழிபடாதவருக்குத் தமது பேரின்பத்தைக் கொடாதவர், நண்ணினர்க்கு நல்லன் - அன்போடு வழிபடுபவருக்கு முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பவர், சலமில்ன் - வழிபடாமையினால் வெறுப்பேனும் வழிபடுதலால் விருப்பேனும் இல்லாதவர், பேர் சங்கரன் - (சர்வான்மாக்களுக்குள் சுகத்தையே செய்பவராதலாற்) சங்கரன் என்னும் திருநாமத்தை யுடையவர்.

[சம் + கரன்—சுகஞ் செய்பவன்]

எல்லா உயிர்களுக்குள் சுகத்தைச் செய்பவர் என்றதனால் வழிபடாதவருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது பெறப்படும். அவர் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் என்னும் நான்கு அருட் செயல்களால் அவர்களது ஆணவ மலத்தை முதிர்வித்து அவர்களை நண்ணுபவராக்கி நண்ணியபின் பேரருளாகிய முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பர். குளிர்நள்ளவர்கள் நெருப்பைச் சமீபித்தால் குளிர் நீங்கப் பெறுவர். தூரத்தில் நிற்பவர்கள் குளிர் நீங்கப் பெறார். இவர்கள் சமீபித்தலாலும் தூரத்தில் நின்றலாலும் நெருப்புக்க நயமேனும் நஷ்டமேனுமில்லை. அதுபோல ஆன்மாக்கள் வழிபட்டு நண்ணுதலால் ஆணவம் நீங்கப்பெறுவர். ஆதலால் 'நண்ணினர்க்கு

நல்லன்' என்றார். அவைகள் அவரை நண்ணுவாயின் ஆணவத்தை விரைவில் நீங்கப் பெற. ஆதலால் "நண்ணர்க்கு நலமிலன்" என்றார். அவர்கள் வழிபடுதலாலேனும் வழிபடாமையாலேனும் அவருக்கு நயமேனும் நஷ்டமேனும் விருப்பேனும் வெறுப்பேனும் இல்லையாதலால் "சலமிலன்" என்றார். மனச்சலனத்தால் உண்டாவன விருப்பு வெறுப்புக்கள்.

இச்செல்புளிவுள்ள மொழியும் பொருளும்;

"சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமிலன் நாடொறும் நல்கு வானலன்
குலமில் ராகிலுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே.

என்னுந் தேவாரத்திற் காண்க.

(9)

அவ்வழியில் ஆன்மாவைச் செலுத்துதல்

உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து

[உணர்வாய் மன்னு பவம் தீர்க்கும் மருந்து ஓவாது உன்னும்; உளது; ஐயம் இலது.]

ப—ரை; உணர்வாய் = ஞானமாய் நின்று, மன்னுபவம் - அநாதியான பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவமென்னும் வியாதியை தீர்க்கும் மருந்து - (திருவருளென்னும் மருந்தை யூட்டித்) தீர்க்கும் வைத்தியநாதராகிய சிவபெருமானை, ஓவாது உன்னும் - இடையறாமல் அன்போடு நினைத்து வழிபடுங்கள், உளது - இதலை வரும் முத்தியின்பமே நிலையான செல்வம், ஐயம் இலது - அவரை அன்போடு வழிபட்டால் அந்த முத்தியின்பத்தை விரைவில் அடைதற்குச் சந்தேகமில்லை.

[ஓவாது—ஓயாது; பவம்—பிறப்பு]

ஆணவத்தின் பிரதானமான தொழில் அறிவை மறைத்தலாதலால் அதைக் கெடுக்கத்தக்கது அறிவே என்பதைக் காட்ட 'உணர்வாய்' என்றார்.

எம் கையிலுள்ள கொப்புளத்தை அன்புள்ள ஒரு வைத்தியன் கத்தியால் வெட்டுகிறான். வெட்டும்போது எபக்குத் துன்பம் உண்டாயினும் அந்தத் துன்பத்திலும் பெருந்துன்பமாகிய கொப்புளத்தின் வருத்தத்தை மாற்றுவதே வைத்தியனுடைய கருத்து.

இதுபோல, நாம் தீவினை செய்தோமாயின், அந்தத் தீவினையாகிய மலத்தினால் நாம் படும் பெருந்துயரத்தை நீக்கும் வைத்தியமுறையாக அதற்கேற்ற துன்பங்களைத் தந்து சிவன் அத்தீவினையாகிய மலத்தை நீக்குவர். மருந்துகளிற் சில கசப்பாயும், சில இனிப்பாயும் இருத்தல்போல, வினைகளை நீக்கும் மருந்தும் துன்ப மின்பமென இரு வகைத்தாம்.

இந்த உண்மையை விளக்குதற்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளை மருந்து என்றார். ஆன்மாவின் கன்மங்கள் அதனுடைய ஆணவம் மாயை என்னும் ஏனைய மலங்களால் வரையறுக்கப்படும். இவைகளையன்றி ஆன்மா வேறு வகையாகக் கன்மஞ் செய்ய மாட்டாது. (10)

இரண்டாம் அதிகாரம்—உயிரவை நிலை

அஃதாவது பலவாய உயிர்களது தன்மை

ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன

பிறந்தநாண் மேலும் பிறக்குநாள் போலுந்

துறந்தோர் துறப்போர் தொகை

[துறந்தோர் தொகை பிறந்தநாள் போலும்; துறப்போர் தொகை மேலும் பிறக்கும் நாள் போலும்.]

ப...ரை: துறந்தோர் தொகை - ஆன்மாக்களுள் முத்தியடைந்தோர் தொகை, பிறந்த நாள் போலும் - ஆன்மாக்கள் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களின் தொகைக்குச் சமமாம். துறப்போர் தொகை - முத்தியடையாமல் இருக்கும் ஆன்மாக்களின் தொகை, மேல் பிறக்கும் நாள் போலும் - ஆன்மாக்கள் இனிப் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழும் நாட்களின் தொகைக்குச் சமமாம்.

[துறப்போர்—இனி முத்தியடைவோர்]

“துறந்தோர் துறப்போர்” என்றதினால் ஆன்மாக்கள் யாவும் அநாதியே மலபந்த முள்ளன என்பதுங் காட்டப்பட்டது. சிருஷ்டிக்குத் தொடக்கமில்லையாதலாற் பிறந்தநாள் அநந்தம், ஆதலால் ஆன்மாக்களும் அநந்தமென்பது கருத்து.

கடவுள் ஒருவராய் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவராக, ஆன்மாக்கள் பலவாய் இயல்பாகப் பாசத் தடையுடையவை, கடவுள் அநாதியே நிர்மலராதலால், அவர் ஆன்மா ஆகார். சுத்த

ஞானரூபியாய் ஆணவம் மாயைகளுக்கு மேலாய் அவற்றை யடக்கி யானும் சர்வ வல்லமையுள்ளவராதலால், அவர் அவைகளாற் பிணிக்கப்பட்டுப் பசவானாரென்பது பொருந்தாது. அவற்றுள் தம்மை அகப்படுத்தினாரென்னில் அதற்கொரு பிரயோசனமிருத்தல் வேண்டும். வினையாட்டுக்காகச் செய்கிறாரென்னில், அந்த வினையாடல் அவருக்குத் தேவையான பொருளாக முடிகின்றது. கடவுள் பரிபூரணராதலால் தேவையொன்றுமில்லாதவர். ஆதலால், வினையாட்டுக்காகத் தம்மை மாயைக்குள் அகப்படுத்துகிறாரென்பது பொருந்தாது. ஆன்மாக்கள் கடவுள்ல்லவாயினும், சூரியனிலிருந்து வரும் ஒளிபோலக் கடவுளின் அம்சமென்னில், அதுவும் பொருந்தாது. அவரின் அம்சமும் அஞ்ஞானத்தைப் பொருந்தாதாதலின், சூரியனிலிருந்து ஒளி வருவதுபோலக் கடவுளிலிருந்து வருவது அவருடைய சத்தி, ஆன்மாவன்று.

கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றல்லவாயின், இரண்டு பொருள்களும் ஓரிடத்திலிருத்தல் இயலாதாதலாற் கடவுள் சர்வவியாபகரல்லரென்று முடியுமேயென்னில், கடவுளாயினும் ஆன்மாவாயினும் இருத்தற்கு இடம் வேண்டிய பொருளல்ல. நீளம், அகலம் உயரமுள்ள பொருள்களுக்கே இடம் வேண்டும். கடவுளும் ஆன்மாவும் அப்படியான பொருள்களல்ல. ஆதலால் ஆன்மாவின்னுண்மையாற் கடவுளுடைய வியாபகத்திற்குக் குறைவில்லை. கடவுள் ஆன்மாக்களோடு கலந்து நிற்குந் தன்மையிற் சத்தியெனவும், அவைகளுக்கு ஐந்தொழில் செய்து அவர்களை ஈடேற்றியாரும் தன்மையிற் பதியெனவும், அவைகளைக் கடந்து நிற்குந் தன்மையிற் சிவமெனவும் சொல்லப்படுவர். அநாதியாயுள்ள இந்த இரண்டு பொருள்களுக்குமுள்ள தொடர்பு எப்படிப்பட்டதெனில், வைத்தியனுக்கும் நோயாளிக்கும், பிதாவுக்கும் பிள்ளைக்கும், அரசனுக்குங் குடிகளுக்கு முள்ள தொடர்பு போலாம். (1)

மூவகை ஆன்மாக்கள்

திர்மலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றாக ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முளர்,

ப—ரை: திரிமலத்தார் - ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னும் மும்மலத்தையுடைய சகலர் எனவும், அதனில் ஒன்று சென்றாகள் - மும்மலங்களில் ஒன்றாகிய மாயை நீங்கி ஆணவம், கர்மம் என்னும் இருமலங்களையுடைய பிரளயாகலரெனவும், அன்றி - இவர்களைத் தவிர, ஒருமலத்தாராயும் - மாயையுங் கன்மமுமின்றி ஆணவமாகிய ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானாகலர் எனவும், உளர் - மூவகையாய ஆன்மாக்கள் உண்டு

பிரளயாகலர் என்னும் சொற்குப் பிரளயத்திற் கலை நீங்கியவர் என்பதும், விஞ்ஞானாகலர் என்பதற்கு விஞ்ஞானத்தாற் கலை நீங்கியவர் என்பதும் பொருள். இவர்கள் இவ்வாறு பக்குவ விசேடத்தாற் கலை நீங்கியவர்களென்றும், அநாதியே கலை நீங்கியவர்களென்றும் இரு வகையினர்.

[பிரளய+அகலர். விஞ்ஞான+அகலர். அ+கலர்=கலை நீங்கியவர். ச+கலர்=கலையோடு கூடியவர்.]

சகலர்க்கு ஆணவமலம் தூலதரமாயும், பிரளயாகலர்க்குத் தூலமாயும், விஞ்ஞானாகலர்க்குச் சூக்குமமாயும் உள்ளது. விஞ்ஞானாகலர்க்கும் மாயாகன்மங்கள் உளவாயினும், ஆணவவலி சூக்குமமாதலால் அவர்கள் இவற்றால் தாக்கப்படாராதலால், ஒருமலத்தாரெனப்பட்டனர். பிரளயாகலர்க்கு மாயை உளதாயினும் ஆணவவலி தூலமாதலால், அவர்கள் மாயையினுற் றூக்கப்படாமையால் இருமலத்தாரெனப்பட்டனர்.

மூவகை ஆன்மாக்களின் வேறுபாடு

மூன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றலர்தொத் துள்ளார் துணை.

[மூன்று திறத்து உள்ளாரும் மூலமலத்து உள்ளார்கள்; தோன்றலர் தொத்து உள்ளார் துணை. (துணையுள்ளார் தொத்துத் தோன்றலர்)]

ப—ரை: மூன்று திறத்து உள்ளாரும் - அம் மூவகை ஆன்மாக்களும், மூலமலத்துள்ளார்கள் - அனாதியே ஆணவமல சம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள், துணையுள்ளார் - பிரகிருதிமாயை என்னுந் துணையினையுடைய சகலர். - தொத்துத் தோன்றலர் - மலத்தினுற் பிணிக்கப்பட்டிருக்குந் தமது நிலையை அறியாதவர்.

[மூலமலம்—ஆணவம். தொத்து—கட்டு, மலபந்தம்]

“மூலமலத்துள்ளார்கள்” என்றதனால் விஞ்ஞானாகலருக்கு ஆணவம் உண்டென்பதும், சகலர் பிரகிருதிமாயை உடையவர் என்பதனாற் பிரளயாகலருக்கு அம்மாயை இன்றென்பதும் பெறப்படும். விஞ்ஞானாகலரும் பிரளயாகலரும் மலத்தினுற் பிணிக்கப்பட்டதை உணர்பவராம்.

ஆன்மா வலியற்றது.

கண்டவற்றை நாளுங் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்றே செயல்.

ப—ரை: நாளும் கண்டவற்றை - நனவிலே நாள்தோறும்
கண்ட பொருள்களை, கனவிற் கலங்கியிடும் - கனவிலே மாறிக்
காண்கின்ற, திண் திறலுக்கு - வலியற்ற ஆன்மாக்களுக்கு, செயல்
என்றே - தம் செயலாவது யாது?

திண்திறல் என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு, நனவிலே காணப்படும்
பொருள்கள் மனத்திலே பதிந்திருப்பன. அந்தப் பொருள்கள் கன
விலே காணப்படுந் தன்மை ஆன்மாவினுடைய இன்ப துன்ப
நுகர்ச்சிக்குத் தக்கதாய் மாறும். ஆன்மா கர்ம வசத்தால் வருந்த
வேண்டியதாயின், உயிரோடிருக்கும் நண்பர் ஒருவர் இறந்தவர்
போலவும், மகிழ வேண்டியதாயின் இறந்தவர் உயிரோடிருப்பவர்
போலவுந் தோன்றுவர். இப்படியான கனவின்றி பிராரத்த வினை
சிறிது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. நனவிலே கண்டபடி கனவிலே
காணும் ஆற்றல் ஆன்மாவுக்கில்லாமையால் அது திறலற்றதாகும்.

ஆன்மா அறிவிக்க அறிவது

பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்
கற்வென்ற பேர்நன் றற.

[பொறி இன்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு அறிவு என்ற
பேர் நன்று அற.]

ப—ரை: பொறியின்றி - ஐம்பொறிகளில் ஏதாயினுமொன்றில்
லாமல், ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விஷயத்தையும் அறிய
மாட்டாத ஆன்மாவுக்கு, அறிவு என்ற பெயர் - அறிவு என்று
ரைத்த பெயர், அற நன்று - பிழையானதாம்.

புந்தி ஆகுபெயராய் ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. நன்று இகழ்ச்
சிக் குறிப்பு சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் பொறிகளினது துணை
கொண்டே அறிவன; ஆதலால் அந்த நிலையிலே தாமே அறியும்
அறிவில்லாதன.

(5)

ஆன்மா இயல்பாக அறிவுப் பொருள்

ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட்
டெளிவி லெனிலென் செய.

[ஓளியும் இருளும் உலகும் அவர்கண் தெளிவு இல் எனில் என் செய்?]

ப—ரை; ஓளியும் - சூரியன் நெருப்பு முதலிய சுடர்களும், இருளும் - மயக்கத்தைத் தருவதாகிய இருளும், உலகும் - (பலவகைப் பட்டபொருள்களோடு சிறந்துநிற்கும்) உலகமும், அவர்கண் தெளிவு இல் எனின் - விழித்திருக்கும் கண்ணிற் காணுந்தன்மை இல்லையாயின், என்செய - என்ன பயனை உடையன?

அவைகளிருந்தும் அவைகள் அறியப்படாமற்போம். அப்படியே ஓளியாகிய சிவமும் இருளாகிய மலமும் உலகமாகிய மாயையும், விழித்திருக்கும் கண்ணாகிய ஆன்மாவுக்கு அறியுமாற்றவில்லையாயின், அறியப்படமாட்டா. ஆயினும், அவற்றை ஆன்மா அறிதலால், அது அறிவுப் பொருளேயாம். அந்த அறிவைக்கொண்டு, ஆன்மாவானது தொழில்களைச் செய்யும் முறைமையையும், விரும்பவேண்டியவை எவையென்பதையும் அறிதலால், அதற்கு அறிவு, தொழில், இச்சை ஆகிய மூன்றும் உள்ளவைகளாம். இவைகள் முறையே ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும்.

ஆன்மா சதசத்து

சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தரியா தங்கணிவை
யுற்றசத சத்தா முயிர்.

[சத்து அசத்தைச் சாராது; அசத்து அறியாது; அங்கண், இவை உற்ற சதசத்தாம் உயிர்.]

ப—ரை;- சத்து அசத்தைச் சாராது - நிலைபெற்ற ஞானமாகிய சிவம் நிலையற்றனவாகிய மாயைப் பொருள்களைப் புதிதாகச் சுட்டியறியவேண்டுவதில்லை (அவர் என்றுமறிபவராதலால்), அசத்து அறியாது - சடப் பொருள்கள் ஒன்றையு மறியமாட்டா, அங்கண் - அப்படியிருத்தலால், இவை உற்ற - சிவத்தையும் சடப்பொருள்களையும் அறிவன, சதசத்தாம் உயிர் - சத்தாகாமலும் அசத்தாகாமலும் சதசத்தாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள்.

[சத் + அசத் = சதசத்(து). சத் - உள்பொருள். அசத் - இல்பொருள்.]

உயிர் கடவுளை எவ்வாறறியுமெனின், அவருடைய ஞானம் கிடைக்கும்போது அதைக்கொண்டு அது அவரை அறியும், அப்படி அறியும்போது, அவரைத் தன்னின் வேறாய் அறியாது; அது அவராகி நின்றே அறியும். “உய்த்தல்” என்றும் பாடமுண்டு.

சிவஞானத்தைப் பெறுதற்குமுன் நாம் கடவுளை யறிய இயலா தாயின், அவரைத் தியானித்தலும் வணங்குதலும் எவ்வாறாகும்? தியான வணக்கங்களின்றி முத்திநிலை கைகூடாதே! கடவுள் தம்மை வழிபடுதற்கு அநேக மூர்த்தங்களை ஆகமங்களிலே விதித்தருளினார். அவைகள் சிவாலயங்களிலுள்ள திருவுருவங்கள். அவைகளைக் கண்ணால் தரிசித்துக் கடவுளாக நினைத்து வணங்கினால் அவரை நேரே வணங்கும் பலனுண்டாகும். அந்தத் திருவுருவங்களைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலாம். கோயிலிற் செய்யப்படும் தொண்டுகள் அவருக்கு நேரே செய்யப்படுந் தொண்டுகளாம். இவைகளோடு சத்திரூபமாகிய மந்திரங்களை உச்சரித்தலும், தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடுதலும் அவரைச் சமீபிக்கச் செய்யும் வழிகள். கோயிலுக்குப் போக இயலாத காலங்களிலே, அங்கே யிருக்குந் திருவுருவங்களை மனத்திலே பதித்து வழிபடலாம். யோக நிலையை அடைந்தவர்கள் கோயில்வழிபாட்டோடு யோகவழிபாட்டுஞ் செய்வர். கோயில் வழிபாட்டைப் பழிப்போர் சிலர், சிற்சில வடிவங்களாகக் கடவுளை நினைத்து வழிபடுவதாகக் கூறுவர். அவர் நினைக்கும் உருவங்களும் கடவுளுடைய உருவங்களல்லவே. அவைகளிலே சிவபெருமானுடைய திருக்குணங்கள் அமையப்பெறாமையாலும், கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களில் அவைகள் அமைந்திருத்தலாலும், அவர்களது மனம் போனபடியே எண்ணு முருவங்கள் பெரும்பயனற்றவைகள். வேறு சிலர் அவருடைய குணங்களைத் தியானிக்கிறார்களாம். குணத்தைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலன்று. யோகக் காட்சியும் பரமசிவத்தைக் காண்பதன்று. ஆதலாற் கடவுளை நேரே யறியுஞ் சுத்தஞானிதவிர்ந்த மற்றையெல்லோரும் பிரதிமை வாயிலாகவே கடவுளை வணங்குகின்றனர். பிரதிமைகளுட் கோயிலிலுள்ள பிரதிமைகள், சிவபெருமாறற் கற்பிக்கப்பட்டமையாலும், அன்பர்களுக்கு அப்படியான உருவங்கள் தோற்றி அருள்செய்ததினாலும், சிவசத்தியாகிய மந்திர நியாசத்தினாலே அவருடைய திருவருள் தயிருள் நெய்போலத் தோன்றி நின்றலாலும், எல்லாப் பிரதிமைகளுள்ளும் சிறந்தவைகளாம். (7)

[பிரதிமை — உருவம், விக்கிரகம்]

ஆன்மா தன்வயமில்லாதது

இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி லெல்லாம்

பொருள்க ளிலதோ புனி,

[இருளில் இருள் ஆகி, எல் இடத்தில் எல் ஆம் பொருள்கள் இலதோ புனி.]

ப—ரை: இருளில் இருளாகி - இருள் வந்த காலத்து இருளாகியும், எல் இடத்தில் எல் ஆம் பொருள்கள் - ஒளி வந்தபோது விளங்கியும் நிற்கும் பொருள்களை, புவி இலதோ - பூமியுடைய தன்றோ? (அப்படியான பொருள்கள் பூமியிலுண்டு; அவை படிசும முதலியன. ஆன்மா இப்படியான பொருள்களைப் போல்வது.)

[எல் - ஒளி. எல் ஆம் பொருள் - ஒளியாகும் பொருள் - பிரகாசிக் கும் பொருள். படிசும - பளிங்கு.]

படிசுமானது இருளிலே இருட்டன்மையாயும், நடுப்பகற் சூரிய ஒளி படும்போது ஒளி மயமாயும் இருக்கும். அதுபோல ஆன்மா வானது ஆணவத்தோடு சேர்ந்து நிற்கும் போது அறிவுகெட்டுச் சடப்பொருளாயும் சிவஞானத்தைப் பெறும்போது முற்றறிவுடைய பொருளாயும் உள்ளது. “ஆணவத்தோ டத்துவித மாணபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவினோ டத்துவித மாகுநா நெந்நானோ” என்றார் தாயுமானவர். ஆன்மாவானது ஆணவத்தினாலே தாக்கப்படுதலால் அது தன்வயயில்லாததாம். (8)

ஆன்மா சிவத்தைக் காணுமைக்குக் காரணம்

ஊமன்கண் போல வொளியு மிகவிருளே
யாமன்கண் காணு தவை.

[மன் கண் காணுதவை, ஊமன் கண் போல ஒளியும் மிக இருளே யாம்.]

ப—ரை: ஊமன் கண் போல - கூகையின் கண்ணுக்குச் சூரிய னது ஒளி தோன்றாமலிருப்பதுபோல, மன்கண் காணுதவை - சிவ பெருமான் அருளும் ஞானத்தைக் கொண்டு காணுத ஆன்மாக்க ளுக்கு, ஒளியும் மிக இருளே ஆம் - சிவமாகிய ஒளி தோன்றாமல் நிற்கும்.

ஊமன்கண் என்னுமிடத்திலும் காணுதவை என்னுமிடத்திலும் ான்காம் வேற்றுமை விரிக்க. மன்கண் - சிவஞானம்.]

“வாமன்” என்றும் பாடமுண்டு. வாமன் - சிவபெருமான். சூரியப்பிரகாசமானது கூகையினது கண்ணிலும் மனிதர் ஆடு மாடு முதலிய உயிர்களினது கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகவே படுகின்றது. ஆயினும் அந்தப் பிரகாசத்தைக் கூகை காணமாட்டாமலும் மனிதர் முதலிய உயிர்கள் காணக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. இந்த வேறுபாடு கண்களிலுள்ள வேறுபாடன்றிச் சூரியப் பிரகாசத்தி

லுள்ள வேறுபாடன்று: அதேபோலக் கடவுள் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் ஒரேதன்மையாகக் கலந்து நிற்கவும், அவைகளின் வேறுபாடான நிலைகளினால் சில அவரை அறியத் தக்கனவாயும், வேறுசில அறியமாட்டாமலும் இருக்கின்றன. ஆணவச் சார்புள்ள ஆன்மாக்கடவுளை அறியமாட்டாது: திருவருட்சார்புள்ள ஆன்மா சிவஞானமாகிய கண்ணாற் கடவுளைக் காணும். (9)

ஆன்மா அருளைப்பெற முயலல்வேண்டும்

அன்றளவு மாற்றுமுயி ரந்தோ வருடெரிவ
தென்றளவொன் றில்லா விர்

[அன்று அளவும் அளவு ஒன்று இல்லா இடர் ஆற்றும் உயிர் அந்தோ! அருள் தெரிவது என்று?]

ப—ரை: அன்று அளவும் - அநாதியாகவே, அளவொன்று இல்லா இடர் - (பிறந்திறந்து) அளவில்லாத துன்பங்களை, ஆற்றும் உயிர் - தாங்கி நிற்கும் உயிர்கள், அந்தோ :- ஐயோ!, அருள் தெரிவது என்று - ஆணவம் நீங்கித் திருவருளாகிய ஞானத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைவது எக்காலம்!

நாம் படுந் துன்பத்திற்குக் கணக்கில்லையாதலால், அவற்றினின்று நீங்குதற்கு முயலல்வேண்டுமென்பதும், அதற்காகத் கடவுள் விதித்தபடி நடந்து அவரிலுள்ள பற்றை வளர்த்தல் வேண்டுமென்பதும் இதன் கருத்து. (10)

முன்றும் அதிகாரம் -- இருண்மலநிலை

அஃதாவது ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து இருள்போலநிற்கும் ஆணவத்தினது தன்மை. ஆணவத்தை நீக்குதற்குக் கருவியாயுள்ள மாயையினது தன்மையும் ஆணவத்தாலுண்டாகும் கர்மத்தினது தன்மையும் தொடர்புபற்றிக் கூறப்படுதலால் இவ்வதிகாரம் மும்மலங்களையும் விளக்குகின்றது.

முப்பொருளும் இன்பதுன்பமும் உள்ள பொருள்கள்

தூன்றும் பவத்துயரு மின்புந் துணைப்பொருளு
மின்றென்ப தெவ்வாறு மில்,

ப—ரை: துன்றும் பவத்துயரும் - நெருங்கிய பிறவித்துன்பமும், இன்பும் - முத்தியாகிய பேரின்பமும், துணைப்பொருளும் - பிறவித்துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய மும்மலங்களும் முத்திக்குக் காரணமாகிய சிவமும், இன்று என்பது - இல்லாத பொருள்கள் என்று சொல்லுவது, எவ்வாறும் இல் - சுருதி யுத்தி அனுபவம் என்னும் அளவைகள் எவ்வாற்றாலு மில்லை.

சுருதியாவது வேதாகமங்களாகிய கடவுள்வாக்கு. அநுபவமாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அறிவு. புத்தியாவது அனுபவவுணர்வை அளவை நூற்படி பலவாறாகப் பொருந்தலாற் பெறப்படும் அறிவு. இவை முறையே உரை, சுருதல், காண்டல் எனப்படும்.

ஆணவத்தினுண்மை அனுமானத்தால் துணியப்படும்

இருளான தன்றி யிலதெவையு மேகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

ப—ரை: எவையும் - உலகத்திலே யுள்ள பல வகைப்பட்ட பொருள்களும், ஏகப் பொருளாகி - (அவற்றின் தன்மை தோன்றாமல்) ஒரே பொருளாக, நிற்கும் பொருள் - தோன்றச் செய்யும் பொருள், இருளானதன்றி இலது - இருளுருவான பொருளன்றி வேறு பொருள் இல்லை.

இருள் மிகுந்த இரவிலே, வழியில் நிற்கும் மரம் மரமாகத் தோன்றாது; அவ்வழிச் செல்வோர் அதைக் காணாது அதிலே தலையைத் தாக்குவர். அதிலே கிணறிருந்தால், கிணறு தோன்றாமையாற் கிணற்றுள் வீழ்வார்; பாம்பு கிடந்தால், அது தோன்றாமையால், அதிலே மிதித்துக் கடிக்கப்படுவர். இவ்வாறு, பொருள்களுடைய தன்மையை மறைப்பது இருளுருவமான பொருள். பதிபசு பாசங்களின் தன்மை மறைக்கப்படுகின்றபடியால், அவற்றை மறைப்பதாகிய இருள் போன்ற பொருள் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் என்பது அநுமானம். இப்பொருள் ஆணவம் எனப்படும். இது பிறவித் துன்பத்தை மறைத்து அதை இன்பமாகக் காட்டி, ஆன்மாவை அத்துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய வினையிலே செலுத்துகின்றது; வீட்டின் பேரின்பத்தை மறைத்துத் துன்பமாகக் காட்டி, அந்த வழியில் ஆன்மாவைச் செல்லவிடாது தடுக்கின்றது; கடவுளுடைய திருவருளின் பெருமையை மறைத்து ஆன்மாவுக்கு அகந்தை மமதைகளை உண்டாக்கி மயக்குகின்றது. அகந்தை மமதைகள் “யான்” “எனது” எனவும்படும். இவைகள் மயக்கங்கள் என்பதை ‘யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்த உலகம், புகும்’ என்னுந் திருவாக்காலுந் தெளிக.

[அகம் - நான். மம - என்னுடைய]

ஆணவத்தின் குணங்கள்: மோகம், மதம், ராகம், விஷாதம், சோஷம், வைசித்திரியம், அரிசம் முதலியன. மோகம் நல்லறிவை மயக்குவது. மதம் உலக இன்பங்களை மேலாக மதிக்கச் செய்வது. ராகம் உலக இன்பங்களில் ஆசையை உண்டாக்குவது. விஷாதம் அனுபவித்த இன்பம் பின்பு கிடையாதபோது வருத்துவது. சோஷம் பற்றுள்ளவர்களிலிருந்து நீங்க வேண்டிய காலத்தில் வருத்தி உடம்பை மெலியச் செய்வது. வைசித்திரியம் ஆன்மா தன்னிலுள்ள குற்றங்களைக் கடவுளி லேற்றித் தன்னுடைய பெருமைகளை வியந்து அதிசயிக்கச் செய்வது. அரிசம் உலக இன்பங்களை அநுபவிக்கும்போது ஆன்மா தனக்கு ஒரு குறையுமில்லை என நினைக்கச் செய்வது. இவற்றுள் ராகமாகிய அவாவே உயிர்களை அதிகமாய் அலைப்பது “அவாவெள்ளக் கள்வனேனே” என மணிவாசகப் பெருமானாரும், “அவா வென்ப தெல்லாவு யிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து” (37 l.) எனத் திருவள்ளுவநாயனாரும் பாடியருளிணர்ர்கள்.

ஆணவம் - அணுவாக்குவது. அணு - மிகச் சிறிய பொருள். ஆன்மாவின் சர்வஞ்சத்துவத்தைத் தடுத்தது, அதின் அறிவை அணுவாக்குதலினால் ஆணவமெனப்படுகிறது. (2)

ஆணவம் இருளிற் கொடியது

ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு

மிருபொருளுங் காட்டா திது.

ப—ரை; இருள் - இருளானது, ஒரு பொருளுங் காட்டாது - மற்றைய பொருள்களைக் காட்டாதாயினும், உருவங் காட்டும் - தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டும்; இது - இந்த ஆணவமானது. இரு பொருளுங் காட்டாது - பிற பொருள்களையும் தன்னையும் மறைக்கின்றது; ஆதலால், இது இருளினுங் கொடியது.

[இரு பொருள் - ஆணவமாகிய பொருளும் அதனால் மறைக்கப்பட்ட பொருளும்.]

இருள் தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டுதலினாலே, இருளுள்ள போது விளக்கோடு போவார்கள்; விளக் கில்லையாயின் அவதானமாய்ப் போவார்கள். ஆதலால், இருளினால் துன்பமடைவோர் மிகச் சிலர். ஆணவ இருளானது தன்னைக் காட்டாது நின்றலால், ஆன்மாக்கள் அதினுடைய வஞ்சனையை உணராமல், ஒவ்வொரு

நிமிஷமும் அதனால் மயக்கமுற்று, அதிலுடைய வலையிற் சிக்கி வருந்துகின்றன. ஒருவன் கொடிய கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் போது, அதைச் சரியான செயலென்று நினைத்துச் செய்கிறான். கைக்கூலி வாங்குகிறவன் தன்னுடைய செயல் மிகச் சாதுரியமான தென்று நினைத்து அந்தத் தீய தொழிலைச் செய்கிறான். புலாலுண்ணல் தீய செயலென்று உணர்ந்தவர்களும், "அஃதெப்படி யாயினுமாகுக, நாம் உண்போம்" என்று சொல்லக் கூடியதாகப் புலாலிலே பேராசை யுண்டாகின்றது. இப்படியே, தீய செயல்களை நல்லவைகள் போலக் காட்டித் தன்னை மறைத்து அடுத்துக் கெடுக்குங் குணமே ஆணவத்திலுள்ள பெரும் பொல்லாங்காம். (3)

ஆணவம் அநாதியாய் ஆன்மாவோடுள்ளது.

**அன்றளவி புள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
யின்றளவு நின்ற திருள்.**

[இருள், உள்ளொளியோடு அன்று அளவி, ஆவியிடை அடங்கி இன்று அளவும் நின்றது.]

ப—ரை: அன்று அளவி - அநாதியே ஆன்மாவோ டுள்ளதாய், உள் ஒளியோடு ஆவியிடை அடங்கி - அவ்வான்மாவுக்குப் பிராணாகிய சிவமும் அதனோடு நிற்க அந்தச் சிவத்தைச் சாராது, ஆன்மாவைச் சார்ந்து, இருள்-ஆணவமானது, இன்றளவும்-இன்று வரைக்கும், நின்றது - நீங்காது நின்றது.

மாயை கர்மமாகிய மற்றைய மலங்கள் சர்வசங்கார காலத்தில் ஆன்மாவை விட்டு ஒதுங்கி நின்று மகா சிருட்டித் தொடக்கத்தில் அதைச் சார்வன. ஆணவமானது சர்வசங்காரத்திலும் ஆன்மாவோடு நிற்பது. ஆகவே அது முத்திநிலை வரைக்கும் ஆன்மாவினின்றும் நீங்காது; அது ஆன்மாவோடு நிற்குமன்றி, ஆன்மாவுக் குயிராய் நிற்குஞ் சிவத்தைப் பற்றாது. (4)

ஆணவம் அநந்த சத்திகளை யுடையது

**பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு.**

ப—ரை: பலரைப் புணர்ந்தும் - எண்ணிலலாத ஆன்மாக்களைப் பொருந்திக் கலந்து நின்றும், இருட் பாவைக்கு - ஆணவமாகிய பெண்ணுக்கு, கணவர்க்கும் என்றுந் தோன்றாத கற்பு உண்டு - தனது நாயகராகிய ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னைக் காட்டாம லிருக்கும் நியம முண்டு.

கற்புள்ள பெண்கள் பிற ஆடவர்களோடு சேராதவர்களாய்த் தம்முடைய சொந்த நாயகருக்குத் தம்மைக் காட்டி நிற்பர். இவர்களுடைய தன்மைக்கு முழு மாறாக, ஒரு ஆன்மாவைப் பிடித்திருக்கும் ஆணவமே பிற ஆன்மாக்களோடு சேர்ந்தும் அந்த ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் காட்டாமல் நிற்கின்றது. “ஒவ்வோ ரான்மாவையுமும் பிடித்திருக்கும் ஆணவம் வேறு ஒன்று?” என்னுங்கேள்விக்கு விடையாக, அது வேறன்று என்பதைக் காட்ட “இருட்பாவை” என்றும், அது பலவகைச் சத்தியுடைய தென்பதைக் காட்ட “பலரைப் புணர்ந்தும்” என்றுங் கூறப்பட்டது. “ஒன்றதாய் அநேக சத்தியுடையதாய்” என்றார் பிறரும். (5)

ஆணவம் மெய்யுணர்வைத் தடுப்பது -

பன்மொழிக ளென்னுணரும் பான்மை தெரியாத தன்மையிரு ளார்தந் தது.

[பன்மொழிகள் என்? உணரும் பான்மை தெரியாததன்மை, இருளார் தந்தது.]

ப—ரை: பன்மொழிகளென் - வேறு பல காரணங்களைப் பேசிய பயனென்ன, உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை - (ஆன்ம உண்மைகளை) அறியாமல் நிற்கும் மயக்கம், இருளார் தந்தது - ஆணவம் தந்த மயக்கமாம்.

[இருளார் - இருள் - ஆணவம். ஆர்விகுதி இசழ்ச்சிக்குறிப்பு]

(1) சிலர் இந்த மயக்கம் மாயையினால் உண்டானதென்பர், சர்வசங்கார காலத்திலே மாயை ஆன்மாவின்னிறும் நீங்கும்போது ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறாமையாலும், மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்ட சாரீரம் அஞ்ஞானத்தைச் சிறிது நீக்கி நன்மை தீமையை ஒருவாறு உணருதற்குக் கருவியாயிருத்தலாலும், அஞ்ஞானத்திற்கு மாயை காரணமென்பது பொருந்தாது.

(2) வேறு சிலர் இதற்குக் காரணம் கர்மம் என்பர். கர்மமானது மோகம், மதம் முதலிய மயக்கங்களின் காரியமாதலால், அது மயக்கத்துக்குக் காரணமாகாது.

(3) வேறு சிலர் ஆணவமானது ஞானத்தின் இன்மையன்றி ஒருபொருளன்றென்பர். அது இல்பொருளாயின், அதிலிருந்து உள்ளபொருளாகிய அவா உண்டாகாது. ஆதலால், ஆணவம் ஞானத்தின் இன்மையன்று. ஆன்மாவின் மயக்கத்துக்குப் பலர் பலவாறு காரணங் கற்பித்தலால், “பன்மொழிக ளென்” என்றார்.

ஆன்மா அறியவேண்டிய உண்மைகளாவன: கடவுள் ஒருவர்,

நாம் அவருக்கு அடிமையாகிய ஆன்மாக்கள், நம்மைச் சமீபித்திருப் பது மலம், அம்மலத்தினின்றும் நீங்கி நித்தியானத்தத்தை அனு பவிப்பதே நாம் அடையவேண்டிய நிலை என்பன முதலானவையாம். (6)

ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமன்று

இருளின்றேற் றுள்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே லொன்றாகப் போம்.

[இருள் இன்றேல் துன்பு ஏன்? உயிரியல்பேல், போக்கும் பொருள் உண்டேல் ஒன்றாகப் போம்.]

ப—ரை: இருள் இன்றேல் - ஆணவம் என்ற பொருள் இல்லை யாயின், துன்பு ஏன் - ஆன்மாவுக்குப் பிறவித் துன்பமிராது; உயி ரியல்பேல் - இந்த ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், போக்கும் பொருள் உண்டேல் - ஆணவத்தைக் கெடுக்கத்தக்க பொருளொன்று உள்ளதாயின், ஒன்றாகப் போம் - (அப்பொருள் ஆணவத்தைக் கெடுக்கும்போது) அக் குணத்தையுடைய பொருளாகிய ஆன்மா வுங் கெட்டுப்போம்.

[அவ்வாறு ஆன்மா கெட்டுப்போகாமையால், ஆணவம் ஆன்மா வின் குணமன்று.]

“இருளின்றேல் துன்பேன்” என்று, துன்பத்துக் காரணம் ஆணவம்” என்றதினாலே துன்பத்துக்கு நேரே காரணமாகிய கர்மம் ஆணவத்தா லுண்டாவ தென்பது பெறப்படும்.

குணம் அழியும்போது குணத்தையுடைய பொருளும் அழிய வேண்டும். நெருப்பின் குணமாகிய சூடு இல்லாமற் போகும்போது நெருப்பும் இல்லாமற் போம். நான்கு பக்கமும் சமமாயிருத்தல் சதுரத்தின் குணம். சமமா யிருக்குங் குணங் கெடச் சதுரமுங் கெடும். அதுபோல, ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், அது திருவருளாற் கெடும்போது ஆன்மாவுங் கெடவேண்டும். முத்தி நிலையில் ஆன்மா கெடாதிருத்தலால், ஆணவம் அதன் குணமன்று என்பது அநுமானம். (7)

ஆணவம் அநாதி

ஆசாதி யேலணைவ காரணமென் முத்திநிலை
பேசா தகவும் பினி,

ப—ரை: ஆச ஆதியேல் = ஆணவமானது ஆன்மாவை இடையிற் சேர்ந்ததாயின், அணைவ காரணம் என் - அது அதைச் சேர்த்தற்கு இடையிலுண்டான காரண மென்ன; (அன்றியும்), முத்தி நிலை - (ஆன்மா சுத்தமாயிருக்கும்) முத்தி நிலையிலும், பிணி பேசாது அகவும் - ஆணவம் ஒரு காரணமுமின்றி, முன் போலவே, அதைத் திரும்பவும் பிடித்தல் கூடும்.

ஒரு பொருள் இருந்தபடி யிருப்பதற்குப் புதுக் காரணம் வேண்டியதில்லை. [உ—ம்] (1) ஒரு பலகையின்மே விருக்கும் புத்தகம் இருந்தபடியே யிருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணஞ் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்தெந்தத் தத்துவங்கள் அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளே அதைப் பின்னும் நிறுத்தத் தக்கவை. அந்தப் புத்தகம் பின்பு அதிலில்லையாயின், அந்த மாறுதலைச் செய்தற்கு ஒரு புதுக்காரணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்தின தத்துவங்கள் குறைந்தாயினும் கூடியாயினும் இருத்தல் வேண்டும். அந்தப் பலகையைச் சரித்தலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுவதால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும்; அல்லது அந்தப் பலகையைத் தாங்கி நிற்கும் கால்கள் இரண்டு விவருவதனால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும். (2) முன் பனிக்கட்டியாயிருந்த பொருள் பின்னுங் கட்டியா யிருத்தற்குக் காரணந் தேடவேண்டியதில்லை. பின்பு அது நீரானால், அதற்குக் காரணம் வேண்டும். இப்படியே ஒரு பொருளினது நிலைமை மாறும்போது அந்த நிலை மாறுதற்குக் காரணம் வேண்டுமாதலால் ஆணவமானது முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததாயின், அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆன்மாவோடு சேர்த்த ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி அதை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில், ஆன்மாவும் ஆணவமும் மல்லாமல் நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருளுடையராதலால், ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கும் மலத்தை அதனோடு சேர்க்கமாட்டார். ஆன்மாவும் அறிவுடையராதலால் தனக்குத் தீமையான ஒரு பொருளைத் தேடிப் பிடியாது. ஆணவம் சித்துப் பொருளன்றாதலால் தானாக ஆன்மாவைச் சேரமாட்டாது. ஆணவத்தை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரண மில்லையாயின், ஆணவம் ஆன்மாவை இடையிட்டுச் சேர்ந்ததன்றென்பது துணியப்படும். ஆதலால், ஆணவம் அநாதியே ஆன்மாவோடு உள்ளது. அன்றியும், சுத்தமான ஆன்மாவை ஆணவம் இடையிலே தானாகப் பிடித்ததாயின், ஆன்மா முத்தியடைந்த பின்னும் அது ஆன்மாவோடு சேர்த்தக்கதாகும். முத்திக்

குப்பின் ஆணவம் ஆன்மாவைச் சேருவதில்லையாதலால், அது ஆன்மாவை யிடையிலே சேர்ந்ததன்றென்பது துணிபாம்.

ஆணவத்தின் சத்திகள் ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியாற் பிறக்கும் மெய்யறிவாலே தடுக்கப்படுகின்றன. நல்வினை செய்தலால் வரு மின்பம் நல்வினையிலே விருப்பையும், தீவினையால் வருந்துன்பம் தீவினையிலே வெறுப்பையும் ஆக்கி, ஆணவமல சத்தி ஒருவாறு மடங்குதற்கும் சிவபெருமானது திருவருளை அதிகமாக நுகருதற்கும் கருவியாகின்றன. இறுதியிலே ஆணவசத்திகள் முற்றாகத் தடையடலும் திருவருள்நுகர்ச்சி நிறைவாதலும் நிகழ்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சி முத்தி யெனப்படும்.

தீவினைப் பயனை ஒருகால் மாத்திரம் அநுபவித்தலால் அத்தீவினைக்குக் காரணமாய் நின்ற அவா கெட்டுப்போகா தென்பது, சிறைத் தண்டனையை அநுபவித்த கள்வன் பின்னும் களவு தொழிலில் முயல்வதால் அறியப்படும். (8)

ஆணவத்தைக் கெடுக்கும் ஒரு கருவி மாயை

ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ளம்

என்று மகலா திருள்.

[உள்ளம் ஒன்று மிகினும் ஒளி கவராதேல், இருள் என்றும் அகலாது.]

ப--ரை: உள்ளம் - ஆன்மாவானது, ஒன்று மிகினும் ஒளி கவராதேல் - மாயையினால் உண்டாகிய உடம்பு முதலியவைகள் கிடைத்த காலத்திலும் அறிவைப் பெறமாட்டாதாயின், இருள் என்றும் அகலாது - ஆணவ மயக்கம் ஒரு காலமும் அதை விட்டு நீங்காது.

ஆன்மா முத்தியில் ஆணவத்தினின்று நீங்குகின்றது. ஆதலால் மாயையினுடைய சார்பினால் அது அறிவைப் பெறுமென்பது கருத்து; "மாயைகொடு மலமழிப்பன் முன்னோன்" என்றார் பிறரும். மாயை = மா + யா; மா என்பது ஒடுங்குதல்; யா என்பது விரிதல்; அஃதாவது, தத்துவங்கள் தன்னில் ஒடுங்குவதற்குந் தன்னில் நின்று தோன்றுதற்கும் முதற்காரணமாயுள்ள பொருள் என்பது. மாயையானது சுத்தமாயை அசுத்த மாயை என இருவகைப்படும். சுத்தமாயைக்கு மாமாயை, விந்து, குண்டலினி, குடிலை என்னும் பெயர்களுண்டு. அசுத்தமாயைக்கு அதோமாயை, மோகினி என்னும் பெயர்களுண்டு;

சுத்தமாயையிலிருந்து வாக்கும், கலையும், சுத்த தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்காவது எழுத்தொலிகளின் வடிவினதாய் அபர ஞானத்தைக் கொடுப்பது. இது தூலவைகரி, சூக்குமவைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமை யென ஐவகைப்படும். இவற்றுள் தூலவைகரி பிறர் செவிக்குக் கேட்பது; சூக்குமவைகரி தன் செவிக்கு மாத்திரங் கேட்பது. மத்திமை செவிக்கெட்டாததாய் சூக்குமமாய் அட்சரங்கள் பிரிந்து தோன்ற வருவது. இவைகள் மூன்றும் சவிகற்ப ஞானத்துக்கேதுவாவன. பைசந்தியானது அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றாது நிர்விகற்ப ஞானத்துக்கு ஏதுவாவது. சூக்குமையானது ஞான ஒளியாய் ஏனைய வாக்குக்கள் தோன்று தற்குக் காரணமாய் அழிவற்றதாயுள்ளது.

வாக்கிலிருந்து சத்தப்பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும். சத்தப் பிரபஞ்சங்களாவன, அகரம் முகலிய ஐம்பத்தொரு அக்கரங்களும், பிரணவம் முதலிய எண்பத்தொரு பதங்களும், ஈசானம் முதலிய பதினொரு மந்திரங்களும்.

கலையானது சிவசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஏனைய பிரபஞ்சங்களைத் தாங்கி நிற்பது. இவற்றை அதிட்டிக்கும் சத்தியானது தொழில் வேறுபாட்டால் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதிதை என ஐந்து பெயர்களைப் பெறும். அது ஆன்மாக்களின் பந்தத்தை நீக்குங்கால் நிவிர்த்தி யென்றும், நிவிர்த்தி பெற்ற ஆன்மாக்களை அந்நிலையில் நிறுத்துங்கால் பிரதிட்டை யென்றும், அவற்றிற்கு ஞானத்தைப் பயப்பிக்குங்கால் வித்தையென்றும், ஞானத்தைப் பெற்றவைகளில் விருப்பு வெறுப்பைச் சாந்தி பண்ணுங்கால் சாந்தி யென்றும், சாந்தி நிலையையுங் கடக்கச் செய்யுங்கால் சாந்தியதிதை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனால் அதிட்டிக்கப்படும் கலைகளும் முறையே இப்பெயர்களைப் பெறும்.

[சாந்தி + அதீதை = சாந்தியதிதை. அதீதை — கடந்தது]

சுத்த தத்துவங்களிலிருந்து புவனங்கள் தோன்றும் கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகிய மூன்றும் அத்தப்பிரபஞ்சங்களெனப்படும். சத்தப்பிரபஞ்சங்களும் அத்தப் பிரபஞ்சங்களும் அத்துவாக்கள் எனப்படும்.

சுத்த தத்துவங்களாவன: சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசரம், சுத்தவித்தையாகிய ஐந்துமாம். இவற்றுள், சிவதத்துவம் சிவ பிரானது ஞானசத்தியின் சங்கற்பத்தால் சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றுவது. சூக்குமை வாக்காகிய நாதம் இத் தத்துவத்தைப் பற்றி நின்றலால் இது நாததத்துவம் எனவும் படும். இப்படிச் சிவதத்துவமாய் நின்ற சுத்தமாயை, சிவபிரானது கிரியாசத்தியின்

சங்கற்பத்தினால் சத்தி தத்துவமாகும். இது பைசந்தியென்னும் வாக்கிற்குப் பற்றுக்கோடாகவின் விந்து தத்துவமென்றும் பெயர் பெற்று நிற்கும். சிவபிரானது ஞானக் கிரியா சத்திகளின் சங்கற்பத்தாற் சத்தி தத்துவத்தினின்று சதாசிவ தத்துவம் தோன்றும். இதிலே கிரியாசத்தியின் சங்கற்பம் மிக்குச் செல்லுதலால், இது விருந்து ஈசுர தத்துவமும், இதிலே ஞானசத்தி, மிக்குச் செல்லுதலாற் சத்த வித்தியா தத்துவமும் தோன்றும்.

இவற்றிலுள்ள சிவசத்திகளும், அவற்றின் கலைகளும், ஆன்மாக்களும், இப்பக்கத்தில் வரும் கோட்டு வடிவத்திற்காக.

தத்துவம்	சத்திகள்	கலைகள்	ஆன்மாக்கள்
சிவ தத்துவம்	ஞானசத்தி	இந்திரை முதலிய 10	சூக்கும லய வாசனை மாத்திரமுள்ள முத்தர்
சத்தி தத்துவம்	கிரியாசத்தி	நிவிர்த்தி முதலிய 5	தூல லய வாசனையுடைய முத்தர்
சதாசிவம்	ஈசானி முதலிய 5 ஆரணி முதலிய 3	சசினி முதலிய 38	அணுசதாசிவர் முதலியோர்
ஈசுரம்			வித்தியேசுரர், உருத்திரர்.
சுத்த வித்தை	வாமை முதலிய 9		நந்தி முதலிய கணங்கள். கீழுள்ள உருத்திரன், மால், அயன் முதலியோரைத் தொழிற்படுத்தும் உருத்திரன், மால் அயன் முதலியோர்.

அசுத்தமாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலையாகிய மூன்றுத் தோன்றும். காலம் ஆன்மாக்களுக்குரிய இன்ப துன்பமாகிய போகங்களை அனுபவிக்கவேண்டிய காலங்களிலே சிவசத்தியினுடைய தூண்டுதலால் அனுபவிக்கச் செய்வது; நியதி அவரவர் செய்த

கர்மத்தின் பலனை ஏறாமலும் குறையாமலும் அளவாக அனுபவிக்கும் ஒழுங்கைச் செய்வது, (நியதி - ஒழுங்கு.) கலையானது கர்மத்தினால் வரும் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியினால் ஆணவப்பிணிப்பு குறைய, ஆன்மாவினது கிரியாசத்தி சிறிதுசிறிதாக விளங்குவதற்குத் துணையாய் நிற்பது. கலையினின்றும் வித்தை தோன்றும். இது ஆணவ வலி குறைய, ஆன்மாவினது ஞானசத்தி விளங்குதற்குத் துணையாய் நிற்பது. வித்தையினின்றும் இராகம் தோன்றும். இது ஆன்மாக்களின் மலத்துக்குத் தக்கதாகப் பிரகிருதிதத்துவத்திலுள்ள விஷயங்களிலே செல்லுந் தன்மையான ஆசையை யுண்டாகச்செய்வது. ஆதலால் இது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி முயற்சி செய்யத் துணையாவது. இவ்வைந்து தத்துவங்களும் ஆன்மாவின் பஞ்சகஞ்சகம் (ஐந்து சட்டை) எனப்படும். இராகம் வித்தை கலை ஆகிய மூன்றும் ஆன்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திகள் தொழில் செய்தற்குத் துணையாதலால், அது தன்னையுணர்ந்து, நான் இச்சிக் கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் செய்கிறேன் என்று கருதுகின்றது. இப்படிக் கருதுவிக்கும் தத்துவம் புருட தத்துவம் எனப்படும். திரியும் எண்ணெயும் நெருப்புஞ் சேர விளக்கென்ற பொருள் தோன்றுவதுபோல, கலை வித்தை இராகம் ஆகிய மூன்றுஞ் சேரப் புருஷ தத்துவம் தோன்றும். இத்தன்மைத்தாகிய ஆன்மாவையே புருடன் என்பாருமுளர். கலையினின்றும் மூலப் பிரகிருதி தோன்றும். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருஷன், மூலப்பிரகிருதி ஆகிய ஏழும் வித்தியா தத்துவங்களெனப்படும்.

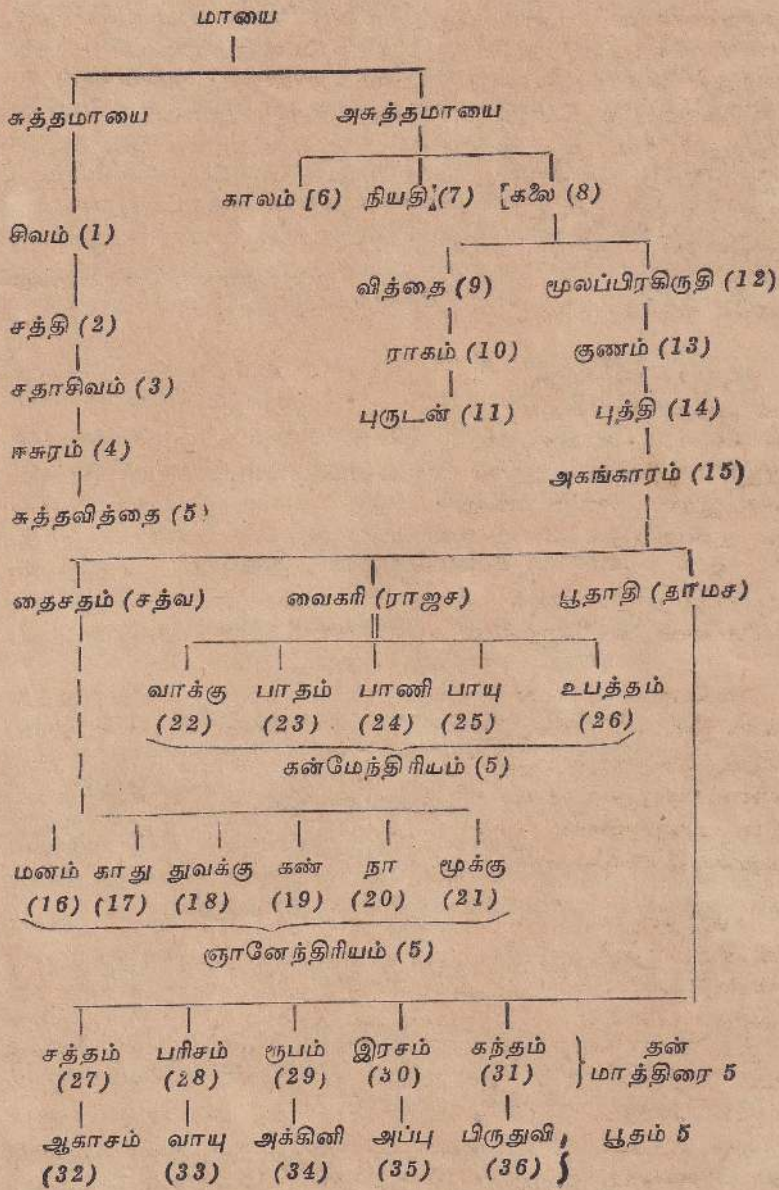
பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவம் தோன்றும். இதிலே சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சமமாய் நிற்கும். சத்துவ குணமானது மன உறுதி, சாமர்த்தியம் சாந்தம், பெருமகிழ்ச்சி, நேர்மை, நன்முயற்சி, இனிமை, பொறுமை, திருப்தி, மோகஷ ஆசை, இந்திரிய அடக்கம், சீவகாருண்னியம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். இராஜச குணம் கடினம், உலக விஷயங்களில் உற்சாகம், செருக்கு, தயவின்மை, உலகவின்ப இச்சை, இடம்பாசாரம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். தாமசகுணம் திருப்தியின்மை, சோம்பல், இழிவான சீவியம், தீயஉணவிலிச்சை பேருண்டிப் பிரியம், பிறருக்கிடர் செய்தல், அறிவீனம் ஆகிய இவற்றை உண்டாக்கும். குணதத்துவத்தினின்றும் சத்துவம் மிக்க தாய்ப் புத்தி தோன்றிப் பொருள்களை ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும். புத்தியினின்றும் இராஜசம் மிக்கதாய் அகங்காரம் தோன்றி அகநதைக்குக் காரணமாய் உடம்பிலுள்ள வாயுக்களை எழுப்பித் தொழில் செய்தற்குக் காரணமாகும். இது சத்துவம் மிகுந்து நிற்கும்போது

தைசதமென்றும், ராஜசம் மிகுந்து நிற்கும்போது வைகரியென்றும், தாமசம் மிகுந்து நிற்கும்போது பூதாதி யென்றும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் தைசதத்தினின்றும் மனம் தோன்றி இச்சைக் கிடனாகி, இச்சித்தவற்றிலே பொறிகளைச் செலுத்தி இது இன்னதென்று சங்கற்பித்துப் பின்பு ஐயுற்று நிற்கும். முன் கண்ட ஒருவரை நாம் காணும்போது அவருடைய நினைப்பேனும் அவரைப் போன்ற ஒருவரது நினைப்பேனும் மனத்துக்குத் தோன்றி இவர் அவர் என்ற சங்கற்பமுண்டாகும். அது நிச்சயமாகாவிடில் அதைச் சிந்திக்கும் போது அவரோ வேறெவரோ என்ற ஐயமுண்டாகும். இவ்வாறு தூக்கிச் சிந்திக்கும்போது மனம் சித்தமெனப்படும்.

தைசதத்தினின்றும் காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்தும் தோன்றும். வைகரி யகங்காரத்தினின்றும் கர்மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு, பாதம், பாணி, பாபு, உபத்தம் என்னும் ஐந்துந் தோன்றும். பூதாதி யகங்காரத்தினின்றும் சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும் முறையே வான், வளி, தீ, நீர், நிலம் ஆகிய பூதங்கள் ஐந்துந் தோன்றும். நிலத்தத்துவ அணுக்கள் நாற்கோணம்; நீரணுக்கள் பிறைவடிவம்; தீயணுக்கள் முக்கோணம்; வளியணுக்கள் அறுகோணம்; வானணுக்கள் வட்டம்.

சிவபெருமானுடைய சத்திகள் நின்று முயற்சி செய்யுந் தத்துவங்களாதலால், சிவதத்துவம் பிரேரக காண்டம் எனப்படும். சிவதத்துவத்துக்குக் கருவியாய் நின்று ஆன்மாவைப் போகம் அனுபவிக்கப் பண்ணுகையால், வித்தியாதத்துவம் போககாண்டம் எனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களைக் கொடுத்தலால், ஆன்ம தத்துவம் போக்கிய காண்டம் எனப்படும். இது எவ்வாறெனில்,

சத்தி தத்துவம் கலாதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் கிரியாசத்தி விளங்குதற்குத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தைக் கொண்டு அகங்காரம் தொழில் செய்விக்கும். ஈசுரம் அராக தத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தால் மனம் இச்சிக்கும். சுத்தவித்தை வித்தையைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் ஞானசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அதைக் கொண்டு புத்தி பொருளை நிச்சயிக்கும். இனி புருஷன், சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரமாகிய ஐந்து தத்துவங்களும் பிரணவத்தின் பகுதிகளாகிய நாதம் விந்து மகரம் உகரம் அகரம் ஆகிய அட்சரங்களால் முறையே செலுத்தப்படுகின்றன. இவ்வட்சரங்களை அதிட்டிக்கும் அதி தெய்வங்கள் சதாசிவன் மகேசுரன் உருத்திரன் மால் அயன் ஆவர்.

ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் நாம் தூலமாகக் காணும் காது முதலிய உறுப்புக்களும் வாய் முதலிய உறுப்புக்களும் மல்ல. அவைகள் அதி சூக்ருமமான வஸ்துக்கள். உதாரணமாகக் காது என்னும் ஞானேந்திரியமாவது காதை அதிட்டித்து மூளையிலே யுள்ள சுரோத்திர மத்தியத்திலுள்ள அசைவை மனத்துக்குச் சூட்சுமமாகக் காட்டுவது. கை யென்னுங் கர்மேந்திரியம் நீட்டுதல் சுருக்குதலாகிய தொழிலைச் செய்விப்பதாய்க் கை கட்டபுவம் முதலிய பல இடங்களில் வியாபிக்கும். தன்மாத்திரைகளாவன ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளவைகள். இதை, “நேச விந்திரியங்கட்கு நிகழறிவிதனாற் காண்டும்” என்பதனாலறிக.

பூதங்களெனப்படும் நிலம் நீர் தீ காற்று வெளி யென்பன நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலியவைகளல்ல. பூதங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாத அணுக்கள். அவைகள் பல வகையாகச் சேர்ந்து நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலிய பொருள்களாகின்றன. (9)

மாயை கன்மங்களின் இயல்பு

விடிவா மளவும் விளக்களைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து.

ப—ரை: மாயை வடிவாதி - மாயையினாலாகிய தனு கரண புவன போகங்கள், கன்மத்து வந்து - ஆன்மாக்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கவைகளாகத் தோன்றி, விடிவாம் அளவும் விளக்கு அளைய - விடியும் வரையும் இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க விளக்குப் போல, ஆன்மா சிவஞானமாகிய பேரொளியைப் பெறுகின்ற முத்திநிலை வரையும் ஆணவ இருளை ஒருவாறு நீக்கத் தக்க அறிவைக் கொடுக்கும் கருவியாக நிற்கின்றன.

[வடிவு — உருவுடைய தது. வடிவு ஆதி - தது முதலியன]

தது = உடம்பு; கரணம் = இந்திரியம் முதலிய புறக் கருவிகளும் மனம் முதலிய உட்கருவிகளும்; புவனம் = வசிக்கும் உலகம்; போகம் = அநுபவிக்கப்படும் பொருள்கள்.

வினை, பசுவினை சிவவினை என இருவகைப்படும். பசுவினையாவது உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் வினை. அவைகளுக்கு நன்மை செய்தல் பசுநல்வினை; அவைகளுக்குத் தீமைசெய்தல் பசுத்திவினை. பசுநல்வினைகளாவன:- ஈதல், வேட்டல், வாய்மை, இரக்கம், பெரி

யாரைப் பேணல் முதலியன. பசுத்தீவினைகளாவன:- சிவனடியார் நிந்தை, கொலை, புலாலுண்ணல், களவு, நன்றி மறத்தல், வஞ்சனை, பொறாமை முதலியன. சிவநல்வினைகளாவன: சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்களிலும் செய்யப்படுபவை; அந்த மார்க்கங்களில் நின்று அவைகளைச் செய்யாதொழிதல் சிவத்தீவினை. அகந்தை மமதையின்றித் தன் செயலற்றுச் சிவன்செயலாகச் செய்யப்படும் வினைகள் ஞானமார்க்கத்துச் சிவபுண்ணியங்கள்; இவைகள் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் செய்யப்படுதலால் பயன் தரா. வினையானது செய்யப்படும்போது ஆகாமியமென்றும், பயன் தரும் வரையும் சூக்குமமாய்ப் புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும்போது சஞ்சிதமென்றும் புண்ணிய பாவமென்றும், பயன்படும்போது பிராரத்தமென்றும் பெயர்பெறும்.

இவற்றைத் தெளிவாகக் கூறுகில்: எடுத்த ஒரு பிறவியிலே செய்யப்படும் வினை ஆகாமியமாம்; பழைய வினையுள்ளே எடுத்த பிறவியிலே அநுபவிக்கப்படும் வினை பிராரத்தமாம். பழைய வினையிலே அநுபவிக்கப்படாது எஞ்சி நிற்கும் வினை சஞ்சிதமாம்.

கடவுள் மாயையினின்றும் தனு கரண புவன போகங்களை ஆக்கி, ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தலின் முதலோக்கம் ஆணவத்தின் வலியைக் கெடுத்தலாம். அவைகளின் தன்மையும் அளவும் ஆன்மாக்கள் அநுபவிக்கவேண்டிய பிராரத்தத்துக்குத் தக்கனவாம். பிராரத்தம் இச்சை, பரேச்சை, அநிச்சை என மூன்றுவிதமாய்ப் பலன் கொடுக்கும். ஒருவன் இன்பத்தைத் தேடி அநுபவித்தல் இச்சை; இன்ப துன்பத்தைப் பிறர் ஊட்டுதல் பரேச்சை; தற்செயலாக வருவது அநிச்சை. பிராரத்தத்தினால் வருந்துன்பங்கள் ஆதிதெய்விகம், ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகமென மூவகைப்படும். ஆதிதெய்விகமாவது தெய்வத்தையே காரணமாகக் கொண்டு வருவது. இது கருப்பாசயத்து வேதனை, உடம்பு நிரைதல், நரகவேதனை முதலியன. ஆத்தியான்மிகமாவது வியாதி சத்துருக்கள் கள்வர் விலங்குகள் முதலிய காரணங்களால் வருஞ் சரீரவேதனையும், அழுக்காறு துக்கம் முதலிய மனவருத்தங்களுமாம். ஆதிபௌதிகமாவது குளிர் சூடு காற்று இடி மின்னல் முதலியவற்றால் வருந்துன்பங்கள்.

வினைகள் மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய ஆறுஅத்துவாக்களிலும் நிற்பன. மந்திரம், பதம், வன்னம் ஆகிய இவற்றை உச்சரிக்க வேண்டிய முறைப்படி உச்சரித்தல் புண்ணியம். அவ்வாறு உச்சரியாமை பாவம். இந்தப் புண்ணிய பாவங்கள் இந்த அத்துவாக்களில் நிற்பன; புவனநாயகருக்குப்

பண்ணிய பூசாதிகளாலே புண்ணியம்; நிந்தை முதலியவற்றூற் பாவம். இப்புண்ணிய பாவங்கள் புவனத்துவாவில் நிற்பன. ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய அந்தக்கரணங்களாற் பண்ணிய உபகாரங்களும் நல்ல பொருள்களை அனுபவித்தலும் புண்ணியம், அவற்றூற் பண்ணிய அபகாரமும் தீய பொருள்களை அனுபவித்தலும் பாவம். இவைகள் தத்துவங்களில் நிற்பன. கலைகளுக்கு அபிமானிகளான பஞ்சசத்திகளுக்குப் பண்ணிய பூசாபூசைகள் புண்ணிய பாவங்களாம். அவைகள் கலைகளில் நிற்பன.

ஆகாமியமானது திருட்டம், அதிருட்டம், திருட்டாதிருட்டமென மூவகைப்படும். திருட்டமாவது அவ்வினை செய்யப்பட்ட பிறவியிலே பயனைக் கொடுப்பது. ஒருவன் ஒரு தீவினை செய்து அதற்குத் தக்க இராச தண்டனையைப் பெற்றானாகில் அத்தீவினை திருட்டம். அதிருட்டமாவது செய்த பிறவியிலே பயனைக் கொடாத வினை. கன்மங்களுட் பெரும்பாலானவை இத் தன்மையன. திருட்டாதிருட்டமாவது செய்த பிறவியிலும் அதன் பின்னும் பயனைக் கொடுப்பது. பெரும் பாதகஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மனம் வருந்துவர்; அப்பிறவியின் பின்னும் வருந்துவர். புண்ணியஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மகிழ்ச்சியுடையராய் அதன் பின்னும் இன்புறுவர். இவ்வினைகள் திருட்டாதிருட்டம். (10)

நான்காம் அதிகாரம் -- அருளதுநிலை

அஃதாவது திருவருளினது தன்மை. திருவருளாவது பதிமுதுநிலை யதிகாரத்தில் இரண்டாஞ் செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட 'தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தருஞ் சத்தி'யாம்.

அருளின் பெருமை

அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் தலையிலது போல்.

[அகிலத்து, வேண்டும் பொருளில் தலை இலது போல், அருளில் பெரியது (இலது).]

ப—ரை: அகிலத்து வேண்டும் பொருளில் - பூமியிலே (ஆன்மாக்கள் அவ்வக் காலத்தில் இன்றி யமையாததாக) விரும்பும் பொருளிலும், தலையிலதுபோல் - மேலான பொருள் இல்லாதது போல, அருளிற் பெரியது (இலது) - திருவருளுக்கு மேலானதும் ஒப்பானதுமான பொருள் இல்லை.

[அகிலம் - பூமி, தலை - தலையானது, மேலானது]

கோடிக் கணக்கான திரவியத்தை யுடைய ஒருவன் தண்ணீர் அகப்படாத தனிவழியிலே போகும்போது, அவனுக்குத் தாங்குதற்கரிய தாகம் வருமாயின், அவனுக்கு வேண்டும்பொருள் தண்ணீரே. அப்போது, ஒருவன் தண்ணீர் கொண்டு வருவானாயின் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு அவன் தன்னுடைய கோடி திரவியத்தையும் தன்னுடைய சுயாதீனத்தையும் அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புவான். ஆதலால் அச்சமயத்தில் “வேண்டும் பொரு” ளாகிய தண்ணீரிலும் பார்க்க மேலான பொருள் அவனுக்கு உலகத்திலில்லை. தாங்குதற்கரிய வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுக்கு அவ்வேதனையை நீக்கக்கூடிய மருந்து அச்சமயத்திலே “வேண்டும்பொரு” ளாகும். அதைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்குத் தனக்குள்ள எல்லாவற்றையும் கேட்டாலுங் கொடுப்பான். உலக வாழ்க்கைக்கு “வேண்டும் பொருள்” உலகப் பொருள்களுக்குள் ஒப்பு உயர்வு இல்லாதிருத்தல்போல, முத்தியின்பத்துக்கு இன்றியமையாத திருவருளானது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத பொருளாகின்றது. தண்ணீர் கிடையாத இடத்திலே தாகத்தினால் சமூன்று வருந்துகிற ஒருவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குரிய பொருள்கள் எவைகனையுங் கொடுக்கவும் தன்னுலியன்ற முயற்சிக ளெல்லாவற்றையும் செய்யவும் உண்டாகும் விருப்பத்திலும் பார்க்க அதிகமான விருப்பத்தோடு, ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததாகிய திருவருளைப் பெறுதற்கு, ஒருவன் தன்னுடைய பொருட்செல்வம் கல்விச்செல்வம் சிரத்தையாகிய இவற்றை முற்றாக உபயோகித்துத் தன்னுடைய வாக்காலும் காயத்தாலும் மனத்தாலும் செய்யத்தக்க முயற்சிக ளெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்பதாம். “வைத்த பொருளுடலாவி மூன்றும் நின் கைவசமே யான் கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு, சித்தமிசைப் புகுந்தது” என்று தாயுமானசுவாமியும், “யாமோதிய கல்வியுமெம்மறிவுந் தாமேபெற வேலவர் தந்ததனாற் பூமேன்மயல் போயறமெய்ப் புணர்வீர், நாமே னடவீர் நடவீ ரினியே” என்று அருணகிரிநாதரும் பாடியதைக் காண்க. லௌகிகர்கள் இவ்வளவு செய்தல் இயலாதாலால், திருவருளைப் பெறும் முயற்சிகளாகிய தேவார திருவாசக பாராயணம், திருத்தொண்டு சள், கடவுள் வழிபாடு முதலியவைகள் செய்யக்கூடிய சமயங்களிலே, விஷய இன்பங்களை இழக்கினும் இவைகளைப் பொருட்படுத்தாது, ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு வேண்டிய முயற்சிகளையே செய்ய வேண்டும். கல்வியைக்கொண்டு ஞானசாஸ்திரங் கற்கவும் போதிக் கவும் சமயங் கிடைத்திருக்கும்போது அந்தக் கல்வியை லௌகிக விஷயத்தில் உபயோகிக்கலாகாது. செல்வத்தையும் அவசியமான நல்வழிகளில் உபயோகித்தல் தக்கதாம்.

திருவருளின் பயன்

பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கு
மருக்கனென நிற்கு மருள்;

[அருள், அருக்கன் என, பெருக்கம் (ஆய்) நுகர்வினை (ஆய்) பேர் ஒளி ஆய், எங்கும் நிற்கும்.]

ப—ரை. அருக்கனென — (உலகத்திலுள்ள உயிர்த் தோற்றங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவைகளை அனுபவிப்பித்து ஒளியைக் கொடுத்து நிற்குஞ்) சூரியனைப் போல், அருள் - திருவருளானது, பெருக்கமாய் - கர்மங்களை வளர்ப்பதாய், நுகர்வினையாய் - (அவைகளைத் தொலைத்தற்காக இன்ப துன்பங்களை) அனுபவிப்பிப்பதாய், பேரொளியாய் - (அந்த அனுபவத்தினால் ஆணவத்தின் வலியைக் குறைத்து ஆன்மாவின் ஞான சத்தியாகிய) ஒளியை மேலாக விளக்குவதாய், எங்கும் நிற்கும் - எல்லா ஆன்மாக்களிடத்திலும் நிற்கும்.

ஆணவத்தினாலே மனத்திலுண்டாகிய சலனங்களாகிய ஆசை கோபம் மயக்கம் முதலியவைகள் முழு வலியோடு நிற்பனவாயின், அவைகள் தம் வழியே சென்று பின்புதான் அடங்கும் இயல்பையுடையன. ஒரு தாயானவள் தன்னருமையான பிள்ளை திடீரென இறந்ததைக் காணும்போது மிகுந்த துக்கத்தை யடைகிறாள். அந்தச் சமயத்திலே யார் என்ன தேறுதல் சொன்னாலும் அவள் கேளாள். அவள் தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்து அழுது வருந்திய பின்புதான் அத் தேறுதலைக் கேட்டுப் படிப்படியே துயர் தீருவாள். இப்படியே ஆணவத்தினால் உண்டாகிய மனச்சலனம் முழு வலியோடு நிற்கும்போது தன் வழியே போய் வினைகளைக் செய்விக்கும், வினைகளைச் செய்ய விடுதலும் ஆணவம் வலி கெடுதற்கு நிமித்த காரணமான திருவருட் செயலாம். இதனை ஆசிரியர் "பெருக்கமாய்" என்றார். இந்த வினையைத் தீர்த்தற்காகத் திருவருள் ஆன்மாவுக்கு இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றது, இது "நுகர்வினை" எனப்பட்டது. இவைகளை அனுபவிக்கும்போது ஆணவப் பிணிப்புக் குறைகிறது, அப்போது அருளானது ஆன்மாவின் ஞான சத்தியை விளக்கும். திருவருள் ஞான சத்தியை விளக்குதலாற் "பேரொளியாய்" என்றார். சூரியன் பூமியின் ஒருபக்கத்தில் நிற்கும்போது மற்றப் பக்கம் இருள் அடைவதுபோலாகாமல், திருவருள் எங்கும் பிரகாசிப்பதால் "எங்கும் அருக்கனென" என்றார்,

அருளின்றி அறிவு பெறப்படாது

ஊனறியா தென்று முயிரறியா தொன்றுமிது

தானறியா தாரறிவார் தான்.

[ஊன் என்றும் அறியாது; உயிர் ஒன்றும்தான் அறியாது; இதுதான் அறியாது ஆர் அறிவார்?]

ப—ரை; ஊன் ஏன்றும் அறியாது - 'அசேதனங்களாகிய தத்துவங்களா லாக்கப்பட்ட) உடல் ஒரு காலமும் ஒன்றையும் அறிய மாட்டாது, உயிர் ஒன்றும் அறியாது - ஆன்மா ஆணவத்தாற் பிணிக்கப்பட்டிருத்தலால் ஒன்றையும் தானாக அறியமாட்டாது. இது தான் அறியாது - இத் திருவருளறிந்து சேர்த்தாலன்றி, ஆர் அறிவார் - அறிவைப் பெறக் கூடிய ஆன்மா எது?

[அறியாது - முதலிரண்டும் முற்று வினைகள். மூன்றாவது எச்சவினை; அறிவியாமல் என்று பொருள். ஊன் - ஊனாலாகிய உடல்.]

மூன்றாமதிகாரத்தில் மாயையினால் ஆணவம் நீக்கப்படுமென்று சொல்லி யிருத்தலால், "திருவருள் வேண்டியதேன்" என்னும் வினாவுக்கு இச் செய்யுள் விடையளிக்கின்றது. மாயையினின்றுந் தோன்றிய தனுசுரண புவன போகங்கள் மலநீக்கத்திற்குத் துணைக் காரணமன்றி நிமித்தகாரணமல்ல. நிமித்தகாரணந் திருவருளே, அஃ தில்லையாயின் ஆன்மாக்கள் தனுசுரணாதிகளைப் பெறுவதும் பயனடைவதுமில்லை. "ஊனறியாதொன்றும்" எனவும் பாடம். (3)

ஆன்மாக்கள் அருளை அறியாமைக்குக் காரணம்

பாலாழி மீனாகும் பான்மைத் தருளுபிர்கண்
மாலாழி யாழ மறித்து.

[உயிர்கள் அருள் மறித்து மால் ஆழி ஆழும். பால் ஆழி மீன், ஆளும் பான்மைத்து.]

ப—ரை: உயிர்கள் - ஆன்மாக்கள், அருள் மறித்து - (தாம் வாழுதற் கிடமாகிய) அருளை (ப் பயன்படுத்திச் சிவானந்தத்தை அடைதலைத்) தவிர்த்து, மால் ஆழி ஆழும் - மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக விஷயமாகிய சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும், (அப்படி நின்றல்) பால் ஆழி மீன்—பாற்சமுத்திரத்தில் இருக்கும் மீன்கள், ஆளும் பான்மைத்து - அங்கே நிறைந்துள்ள பாலைப் பருகாமல் இழிவான பிராணிகளைத் தேடியுண்ணும் முறைமைபோலாகும்.

[மால் - மயக்கம். பான்மை - தன்மை - முறைமை.]

பாற்கடலிலுள்ள மீன்கள் எங்கும் எப்போதும் இடைவிடாமற் பாலைக் காண்பதினால், பால் எனற ஒரு பொருள் இருத்தல் அவைகளுக்குத் தோன்றாது. அதுபோல ஆன்மாக்கள் இடையறாமல் அருளிலே வசித்தலால் அருளை உணராமல் இருக்கின்றன. கடலிலே இழிவான பிராணிகள் தோன்றுவதையும் மறைவதையும்

மீன்கள் காண்பதனால், அவைகளைப் பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் தின்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. ஆன்மாக்களுக்கு விஷய இன்பங்கள் சிலகாற் கிடைத்துச் சிலகாற் கிடையாமையால், அவைகள் அவ்வின்பங்களையே பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் அனுபவிப்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. மீன்கள் பாலைக் கண்டும் அதை வேண்டும் பொருளென்றறியாததுபோல; ஒருவகையான ஆன்மாக்கள் திருவருளின் செய்கைகளைக் கண்டும் அதை அறியாம விருக்கின்றன. அந்த ஆன்மாக்கள் திருவருளை உணரத்தக்கவையாகும்போது அதையே தமக்கு வேண்டிய பொருளாகக் கொண்டு அதைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய்யும்; இன்பங்களைத் தேடமாட்டா. "மாலாழியானும்" எனவும் பாடம். (4)

இதுவும்து

அணுகு துணையறியா வாற்றோனி லைந்தி
ஹணர்வை புணரா துயிர்.

ப—ரை: அணுகு துணை அறியா ஆற்றோனில் - தனக்குப் பின்னே சமீபத்திலே துணையாக வருபவனை அறியாத வழிப்போக்களைப் போலவும், ஐந்தின் - தம்முடைய காட்சிக்குத் துணையாக நிற்கும் ஆன்மாவை அறியாத ஐம்பொறிகளைப் போலவும், உயிர் உணர்வை உணராது - ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நிற்கும் ஞானமாகிய அருளை உணர்வதில்லை.

[ஆற்றோனில் ஐந்தின் என்பவற்றிலுள்ள இல், இன் உருபுகள் ஒப்புப்பொருளான ஆறு - வழி. உணர்வு - ஞானமாகிய அருள். ஐந்து - ஐம்பொறிகள்,]

ஒரு வழிப்போக்கன் தான் அடையவேண்டிய இடத்திலே கண்ணுள்ளவனாய் அதையே எண்ணிக்கொண்டு போவானாகில், அவனுக்குப் பின்னே துணையாகப் போகிறவனை முற்றாக மறந்து விடுவான். அவன் சேருமிடத்தை எண்ணுனாயின், தன்னுடைய துணையை அறிந்து துணைவன் என்று மகிழ்வான். அது போலச் சில ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளை உணரும் அறிவிருக்கவும், அவைகள் உலக இன்பங்களிலே கண்ணுயிருத்தலால் திருவருளை நினைப்பதில்லை. இந்த ஆன்மாக்கள் ஒருவகையானவை. ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறியுஞ் சத்தியில்லாதன. அவைபோல வேறொருவகை ஆன்மாக்கள் திருவருளை அறியுஞ் சத்தியில்லாமல் நிற்கின்றன. சிலகாலஞ் சென்றபின், ஆணவப்பீடை வேண்டிய அளவு கெட, இவை திருவருளை அறியும் ஆற்றலைப் பெறும். (5)

இதுவுமது

தரையை யறியாது தாமே திரிவார்
புரையை புணரா புவி.

ப—ரை: தரையை அறியாது - பூமியை (த் தமக்கு ஆதார மென்று(உணராமல், தாமே திரிவார் புரையை - தாமே (தமக்கு ஆதாரமானுற் போலப்) போக்கு வரவு செய்பவருடைய அறிவீனத்தை, புவி உணரா - ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டா; (ஏனெனில், அவைகள் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்றெண்ணுவதுபோல, இவைகள் திருவருளைத் தமக்காதாரமென் றறியாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்று மயங்கும் அறிவீனத்தை யுடையன.)

[புரை - குற்றம், அறியாமை. தரை - தரையிலுள்ள ஆன்மாக்கள்.]

பூமியிலுள்ளவர்கள் தம்முடைய சரீர முயற்சியினாலே தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறுகிறார்கள். ஆயினும் சரீர முயற்சிக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றையும் சரீர முயற்சியால் அடையும் பொருள்களையும் பூமியே கொடுக்கின்றது. தமது கண் காணப் பூமியில் உலாவுகின்றார்கள். பூமி யில்லையாயின் ஒரு கணப்பொழுதேனும் வாழமாட்டார்கள். ஆயினும் அவர்கள் பூமியைத் துணையென்று நியாயமல் தாமே தமக்குத் துணையென்று நினைக்கின்றார்கள். இதுபோல, ஆன்மாக்கள் திருவருள் கொடுத்த சத்தியைக் கொண்டு வாழ்வனவாயினும் ஆணவ மறைப்பினாலே திருவருளை மறந்து தமது வல்லமையினாலே தாம் வாழ்வதாக எண்ணுகின்றன. தரையிலுள்ளவர்கள் கடலிற் போகும்போது தோணியின் ஆட்டத் தாலும், நெடும் பிரயாணமாயின் ஆகாரமில்லாமையாலும், தரை தமக்கு ஆதாரமாயிருப்பதை உணருவர், அதுபோல இரத்த மிகுதியாலும் செல்வச் செருக்கினாலும் அருளை நினையாதவர்கள் இரத்தங் குறைந்து வியாதி பிடித்த காலத்திலேனும் வறுமை வந்த காலத்திலேனும் திருவருளை நினைப்பதுண்டு. இவர்கள் ஒருவகையான ஆன்மாக்கள்.

திருவருளை யறியாத ஆன்மாக்களின் நிலை இம் மூன்று கவி களிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. (6)

அருளை நாடுகிறவன் எளிதில் அறிவன்.

மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானந்தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

ப—ரை: மலை கெடுத்தோர் - மலையின் மேல் நின்று கொண்டு மலையைத்தேடுபவரும், மண் கெடுத்தோர் - நிலத்திலே நின்று நிலத்தைத் தேடுவோரும், வான் கெடுத்தோர் - தாம் உலாவுமிடமாகிய ஆகாயத்தில் நின்று ஆகாயத்தைத் தேடுவாரும், ஞானத்தலைகெடுத்தோர் - ஞானமாகிய அருளிலே தங்கி நின்று அதைத் தேடுவோரும், தற்கேடர் தாம் - தம்மைக் காணாமல் தம்மைத் தேடும் அறிவிலிகளை ஒப்பர்.

கெடுத்தல் - இழத்தல். இழந்தவர் இழந்ததைத் தேடுவராதலால் கெடுத்தோர் தேடுவோர்மேல் நின்றது.

மலையில் நிற்பவன் பார்த்தவுடனே மலையைக் காண்பான். அதுபோல அருளில் நிற்பவன் அதைப் பார்த்தவுடனே அதைக் காண்பான். ஆதலால் அருளானது அதைத் தேடுபவரால் எளிதில் அறியத்தக்க பொருள். ஒருவன் தன்னுடைய சரீரத்தை உற்றுப் பார்க்கும்போது ஒவ்வோரிடத்திலும் திருவருளின் செயலைக் காண்பான். திருவருளில்லையாயின் சரீரமானது அணு வணு வாகப் பரந்து உடனே அழிந்துபோம். மனித சரீரத்திலுள்ள பகுதிகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று துணையாக அதிசித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலை ஒருவன் உற்றுநோக்குவானாயின், அத்திருவருளின் சகாயத்தால் நேர்ந்ததென்பதைத் தடையின்றி உணருவான். சரீரத்தைத் தந்ததுமன்றிச் சரீரம் நிற்கற்கு நிலத்தையும், உலாவுதற்கு ஆகாயத்தையும், சுவாசித்தற்குக் காற்றையும், உண்ணுதற்கு நீரையும் ஆகாரத்தையும், இவையெல்லாம் நிலைபெறுதற்குச் சூரியனையும் தந்தது திருவருளென்பது இனிது விளங்கும். திருவருளில்லையாயின் இவையென்று மில்லையாம். "ஆண்டநீ யருளிலையானால், வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்" என்று மாணிக்க வாசக சுவாமி திருவாய்மலர்ந்தருளினார், ஆதலால் திருவருளைத் தேடுபவன் அதை எளிதில் காண்பான். அதை அறியாதிருப்பவன் சிதடன் என்பது கருத்து. (சிதடன் - மூடன், குருடன்.)

இதுவுமது

வெள்ளத்து னாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

ப—ரை: கள்ளத்து இறைவர் கடன் - (நிறைந்த அருளோடு கலந்து நின்றும் அதனால் வரும் பேரின்பத்தை அனுபவியாமல்) பொய்வழியில் தலைமை பெற்று நிற்கும் ஆன்மாக்களுடைய தன்மை. வெள்ளத்துள் நாவற்றி - நிறைந்த நல்ல நீரிலே செல்லும்போது மீற பொருளிலே நாட்டமுள்ளவன் அதைப் பருகாமல் நா வரண்டு

செவ்வதையும், எங்கும் விடிந்து இருளாம் - எவ்விடத்திலும் இருள் நீங்கி விடிந்த பின்பும் கண்ணைப் பயன்படுத்தாது தடுமாறி நிற்பதையும் போலும்.

[கள்ளத்திறைவர் என்றது ஆன்மாக்களை, கடன் - தன்மை]

“கள்ளத்திறைவர்” என்றதனால் ஆன்மா அறியத்தக்கதாயிருந்தும் அறிதற்குச் சற்றேனும் முயற்சி செய்யாமற் பொய்வழியில் நிற்கின்றதென்பதும், அப்படி நிற்பதற்குக் காரணம் அருட்குறைவன்றென்பதும் பெறப்பட்டன.

முற்செய்யுளிலே திருவருளைத் தன்னிலே காணலாம் எனக் கூறிய ஆசிரியர், இச்செய்யுளில் தன்னைச் சூழ்ந்த பொருள்களிலும் காணலாம் என்பதை விளக்க “வெள்ளத்துள் நாவற்றி” என்றார், யானை முதலிய மிகப் பெரிய பிராணிகளும், கொசுகு முதலிய மிகச் சிறிய பிராணிகளும் தம்முடைய சேவனைக் காத்தற்கு வேண்டிய வழிக ளெல்லாவற்றையும் பெறுதற்கு மூலகாரணமாய் நின்றது எது என்று நோக்கில், அது திருவருளே என்பது வெளிப்படை. திருவருளி னுண்மை இவ்வளவு எளிதில் அறியத்தக்கதாயிருக்கவும் அதை அறியாதிருப்பது ஆன்மாவின் அறிவுக் குறைவே, இரவிலே ஆகாயத்திலே கணக்கில்லாத நட்சத்திரங்களைக் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் நமது சூரியனைப்போன்றது. சூரியனிலும் மிகப் பெரிய நட்சத்திரங்கள் கோடிக்கணக்காய் உள்ளன; பூமியையும் பூமியைத் தாங்குஞ் சூரியனையும் சூரியனிலும் பெரிய நட்சத்திரங்களையும் மற்றைய வானசோதிகளையும் இயக்குஞ் சத்தி எத்துணைப் பெரிதாதல் வேண்டும்! இவ்வான சோதிகளைப் பார்த்திருந்தும், திருவருளையும் அதன் பெருமையையும் உணரமாட்டாதார் கள்ளத்திறைவரேயாவர். (கள்ளத்திறைவர் - கள்ளத்திலே அதிகரித்தோர்)

(8)

அருளை அறியும் வழி

பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் பூரை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

ப—ரை: பரப்பு அமைந்து கேண்மின் - (ஞானநூல்களைக் கேட்கும்போது) பரபரப்பில்லாமல் நிறைந்த ஊக்கத்தோடு அவதானித்துக் கேளுங்கள் (அப்படியன்றி வேறு விஷயங்களில் மனத்தை விட்டால் மாறுபாடாக விளங்கித் துன்பத்தை யடைவீர்கள்), இது - மனவொடுக்கமின்றிக் கேட்டல், பாற்கலன்மேற் பூரை - உறியி லுள்ள பாற்குடத்திற்கு மேலே நிற்கும் பூனையானது, கரப்பு அருந்த

நாடும் கடன் - இறப்பிலோடும் கரப்பைத் தின்னுதற்காகப் பாற் குடத்தில் நின்றுப் பாய்ந்தோடும் தன்மைபோலாகும்.

பரப்பு - (மனம் உலக விஷயங்களிற்)பரவியோடுதல்; அமைந்து-அடங்கி, ஒழிந்து; மன ஒருமைப்பாட்டுடன் என்றபடி.

[கரப்பு - கரப்பான் என்னும் பூச்சி. இது என்னும் சுட்டு பரப் பமையாது கேட்டலைக் குறித்தது.]

பூனை பாற்குடத்தினின்றுத் துள்ளிப் பாயும்போது, உறியினிற் றும் பாற்குடம் விழுந்துடையப் பால் பூனைக்குப் பயன் படாமற் போகும். அதுபோல விளங்குதற்கரிய ஞானநூலைக் கற்கும்போது பிற விஷயங்களில் மனசைப் போக்குபவர் அதன் பொருளை மாறு பாடாக உணர்ந்து தடுமாறி வருந்துவர். கரப்பு ஒரு சிறுபிராணி. பூனை அதை உண்ணுதற்காகப் பாலை விட்டுப்போதல் பெரும் பேதைமை. அதுபோல அற்பமான உலக இன்பங்களை நாடி ஞானநூ லுபதேசத்தை அவதானியாமவிருத்தல் புல்லறிவாண்மையாம்.

ஞானநூல்களாவன வேதசிவாகமங்களும், அவற்றின் சாரமாகிய சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும், சிலபெருமானுடைய திருவருள் பதிந்த தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய மெய்ஞ்ஞானிகள் வாக்குக்களுமாம். அருள் நூலைக் கேட்கும் முறைமை இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைக் கேட்டு அருளைப் பெறுதற்குப் பலவகையான சாதனங்கள் அனுட்டிக்கப் படல்வேண்டும். சரீரகமம் வேண்டியவர்கள் சரீராப்பியாசஞ்செய்வ தும், விவேகவிருத்தி வேண்டியவர்கள் கலாப்பியாசஞ் செய்வதும் எவ்வளவு ஆவசியகமோ, ஞானவளர்ச்சி வேண்டியவன் ஞானாப்பி யாசஞ் செய்வது அவ்வளவு ஆவசியகம். கணிதத்திலுள்ள ஒரு பாடத்தை ஒருவன் நிதானமாக விளங்கவேண்டுமாயின், அதைச் சார்ந்த பல அப்பியாசங்களைச் செய்யவேண்டும்; நீந்தப் பழகவேண் டியவன் அநேக நாட்களாக அதிலே பயிலல் வேண்டும். அது போலக் கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டின் அதற்குரிய சாதனங்களைப் படிப்படியாக நெடுங்காலம் பயின்று வரல்வேண் டும். சாதனை எவ்வளவு அதிகமாகச் செய்யப்படுகின்றதோ திரு வருட்பேறும் அவ்வளவு அதிகமாகும்.*

* அற்ப முயற்சியாற் பெரும்பேறு ஒருகாலும் வராது. ஆத லால் எந்தச் சமயங்களிலே சாதனை குறைவோ அந்தச் சமயங்கள் மெய்ச்சமயங்களாக்கா என்பது இனிது விளங்கும்.

லெளகிகர்கள் அருள்பெறும் வழியை யடைதற்கு, உண்மை நாயன்மார் சரித்திரங் கேட்டலும், சிவபத்தரோடு சேருதலும் முதற்படியாம். அவர்களோடு சேருதலாலும் அச்சரித்திரங்களைக் கேட்டலாலும் அவர்களுடைய செயலிற் பற்றுண்டாக, அவர்களைப் போல நடக்க இவர்களும் விரும்புவர். அப்போது தேவார திரு வாசகங்களை ஒதலுங் கேட்டலும் அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அதைக் கடவுளிலே செலுத்தும், பின்பு ஆலய வழிபாடு கடவுளிலே மனசைப் பதிக்கும். கடவுளிலே பற்றுடையவராயின் அவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்துத் திருவருளை யடைவர்.

இந்நான்கு பாதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் உபாயநிலை உண்மை நிலை என இருவகைப்படும். உபாயநிலை பத்தி குறைந்த நிலை. உபாயச் சரியை, உபாயக் கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம் ஆகிய நான்கையும் அநுட்டித்தபின், உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் ஆகிய இவற்றை அநுட்டிப்பர். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களுமுண்டு. அவை சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் எனவரும். ஆகவே சைவசமயப் படிசூள் உபாய நிலை பதினாறும், உண்மைநிலை பதினாறுமாக முப்பத்திரண்டென்றறிக. இவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் பல பேதங்களுண்டு.

சரியை—பெரும்பாலும் புறத்தொழிலாலும் சிறுபான்மை அகத் தொழிலாலுங் கடவுளை வழிபடுதல் சரியை. சந்தியாவந்தனஞ் செய்தலும், ஆலய வணக்கம், ஆலயத்தைக் கூட்டுதல், மெழுகு தல், தீவர்த்தி பிடித்தல் முதலிய ஆலயத் தொண்டுகளும், சிவ னடியார்க்குச் செய்யப்படுந் தொண்டுகளும் சரியையிற் சரியை. இதை "நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா" என்று தொடங்கும் அப்பர்கவாமி தேவாரத்திற் காண்க. உருவத் திரு மேனிகளுள் ஒன்றைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல் சரியையில் யோகம், அந்தத் தியானத்தாற் பெறப்படும் அநுபவ உணர்வு சரியையில் ஞானம்,

கிரியை—சரியையில் ஞானத்தால் வரும் பக்குவத்தால் நுண்ணுணர்வுடையாராய்ப் புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் அருவுருவத் திருமேனியை விதிப்படி வழிபடல் கிரியை. சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாம் செய்துகொள்ளல் கிரியையிற் சரியை, சிவாகமத்தில் விதிப்படி சிவலிங்கத்திற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. மானதபூசை கிரியையில் யோகம்;

மானதபூசையின் அநுபவத்தால் நிகழும் உணர்வு கிரியையில் ஞானம்.

யோகம் — கிரியையில் ஞானத்தாலுண்டாகும் பக்குவத்தால் அநிநுட்ப அறிவுடையராய் அகத்தொழில் மாத்திரையாய் அருவத்திருமேனியை வழிபடுதல் யோகம். இது இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கங்களை யுடைமையால் அஷ்டாங்கயோக மெனப்படும். அகிம்சை, வாய்மை, திருடாமை, பிரமசரியம், அன்பு, வஞ்சனையற்றிருக்கை, பொறாமை, தைரியம், ஆசாரம், சுத்தி என்னும் பத்தும் இயமம். தபசு, சந்தோஷம், தேவசிந்தனை, தானம், ஈசரபூசை, ஞானசாத்திரங் கேட்டல், பழிக் கஞ்சுதல், பத்தி, செபம், விரதம் என்னும் பத்தும் நியமம். சுவாசத்தை அடக்கி யானுதல் பிராணாயாமம், மனசைப் புறவிஷயங்களிற் செல்லாமற் றடுத்தல் பிரத்தியாகாரம். மனசை ஒரு வழியில் நிறுத்தல் தாரணை. சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியைத் தியானித்தல் தியானம். அத்தியானத்தில் நிலைபெறுதல் சமாதி.*

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தில் ஞானம்.

ஞானம் — யோகத்தில் ஞானத்தினு லுண்டாகும் பக்குவ விசேடத்தால் மெய்யுணர்வு விளங்கிக் கடவுளைச் சச்சிதானந்த சொரூபியாக அறிந்து அறிவுத் தொழிலாற் கடவுளை வழிபடல் ஞானம். ஞானசாஸ்திரங்களை ஆசாரியரிடங் கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை. கேட்டவற்றை ஆராய்ந்து சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதல் ஞானத்தில் யோகம். நிட்டை கூடல் ஞானத்தில் ஞானம்.

ஞானசாஸ்திரத்தைக் கேட்கும்போது சித்தசலனமின்றி யிருத்தல் அவசியமாதலாற்றான் “பரப்பமைந்து கேண்மின்” என்றார், “யப்பற வீட்டிருந் துணரு நின்னடியார்” என்பது திருவாசகம்; பப்பு என்பது பரப்பு; பரபரப்பு எனப்படுவது இது.

ஞானமார்க்கத்தார் சரியை கிரியை யோகங்களையும், யோகமார்க்கத்தார் சரியை கிரியைகளையும், கிரியா மார்க்கத்தார் சரியையையும் அனுட்டிக்க உரிமை யுடையவர்.

* இயம நியமம் இல்லாதார்க்கு யோகம் கைகூடாது. இவைகளின்றி மூச்சையடக்கிப் பயிலுவது யோகமன்று. “துருத்தியெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித், தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கி லென்ஞம்” என்றனர் அருணகிரிநாதர்.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கையும் அனுட் டித்தோர் முறையே சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்திகளைப் பெறுவர். இவற்றுள் உபாயச்சரியை முதல் முதல் உபாயஞானம் ஈராகிய சிவ புண்ணியங்கள் செய்தோர் பிருதுவி தத்துவத்திலுள்ள காலாக்கினி ருத்திரபுவனம் வரையிலு முள்ள புலனபதிகளுடைய உலகங்களிற் சாலோகம் முதலியவற் றைப் பெறுவர். உண்மைச் சரியை உண்மைக் கிரியை உண்மை யோகங்களை அனுட்டித்தோர் சீகண்ட புலனம் முதல் சுத்தவித் தைக்குக் கீழ்வரையிலுள்ள புலனபதிகளுடைய உலகத்திற் சாலோ கம், சாமீபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் பத முத்திகளைப் பெறுவர். ஞானத்தில் ஞானத்தின் கடைசி நிலையை அடைந்தோர் சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தியை அடைவர். உபாய மார்க்கத்திலும் உண்மை மார்க்கத்திலும் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் சரியையின்பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புலனத்தில் வாழ்தலாம். கிரியா யோக ஞானங்களின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புலனத்திலே முறையே சாமீபம், சாருபம், சாயுச்சியம். உதாரணமாக உண் மைச் சரியையிற் சரியையின் பலன் சீகண்ட புலனத்திற் சாலோ கம். உண்மைச் சரியையிற் கிரியையின் பலன் சீகண்டபுலனத்திற் சாமீபம். இப்படியே மற்றவைகளும்.

சாலோகமாவது அவ்வுலகத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித் தல். சாமீபம் - அந்தந்த உலகங்களில் விசேஷ போகங்களை அனுப வித்து வாழ்தல். சாருபம் - அந்தந்தப் புலனபதிகளோடு ஒத்த இன்பங்களைப் பெற்று வாழ்தல். சாயுச்சியம் - அந்தந்தப் புலனபதி களால் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவருடைய அதிகாரங்களைச் செய்து வாழ்தல்.

பதமுத்தியை அடைந்தோருக்குச் சிவவினை யொப்பு உண்டா யின் அங்கத்தானே ஞானநெறியை யடைந்து பின் பரமுத்தியை அடைவர். சிவவினையொப்பு உறுதார் பதமுத்திகளிலிருந்து நீங் கிப் பிறவியெடுத்துச் சிவவினை யொப்பு நிகழ்ந்தபின் ஞான நெறியை அடைவர். அபரமுத்தி யடைந்தோர் பிறவியை எடாது நேரே பரமுத்தியை அடைவர்.

சரியையிலுள்ளோர் தம்மைக் கடவுளின் அடிமையாகக் கொள் ளுவதாற் சரியைமார்க்கம் தாசமார்க்க மெனப்படும். விசேட தீட் சையிலே சிஷ்யன் சிவபுத்திரனாகப்படுதலாற் கிரியா மார்க்கம் புத்திரமார்க்கமெனப்படும். யோகமார்க்கத்திலே சிவத்தோடு கூடு தலால் அது சசமார்க்கமெனப்படும். ஞானமார்க்கம் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றாகி நிற்கும் உண்மை நிலையாதால் சந்மார்க்கம் எனப்படும்.

(தாசன் - அடியவன். சகா - தோழன். சத் - உண்மை.)

(9)

திருவருளே அறியாதார் சிறுமை

இற்றை வரையியெந்து மேதும் பழக்கமில்லா
வெற்றுயிர்க்கு வீடு மிகை.

ப—ரை: இற்றைவரை இயைந்தும் - இவ்வளவு காலமும் திருவருளோடு கலந்து நின்றும், ஏதும் பழக்கமில்லா - அதைச் சற்றேனும் உணரமாட்டாத, வெறு உயிர்க்கு - அறிவில்லாத ஆன்மாவுக்கு, வீடு மிகை - வீடு மிகையாகும்.

முதல் மூன்றதிகாரங்களிலும் முப்பொருள்களை விளக்கி முடித்த ஆசிரியர் இவ்வதிகாரத்தில் திருவருளின் தன்மையைக் கூறி, அதைப் பெறாதது மாணவர்களின் சாதனைக் குறைவாகிய குற்றமென்று முடிக்கிறார்;

(10)

ஐந்தாம் அதிகாரம் - அருளுருநிலை

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய குருவினது தன்மை

குருவடிவாய் வருவது திருவருள்

அறியாமை புண்ணின் றளித்ததே காணுக
குறியாகி நீங்காத கோ.

ப—ரை: அறியாமை உள்நின்று அளித்ததே - கண்ணாற் காணப்படாமல் ஆன்மாக்களில் நின்று (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கு தொழில்களையும் செய்து) இரட்சித்துவந்த அதுவே, காணும் குறி ஆகி - (எஞ்சியதாகிய அருளலைச் செய்தற்காக) காணக்கூடிய குருவடிவை எடுத்து, நீங்காத கோ - உடனாய் நின்று ஆட்கொள்ளும் திருவருளாகும்.

[அளித்தது ஏ - அளித்ததாகிய திருவருளே (வினையாலணையும் பெயர். குரு = கு + ரு = பாசத்தை நீக்குபவர்]

மலம் வலிகெடவே, ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறுகின்றது; ஆயினும் அந்த ஞானம் தானாக விளங்கமாட்டாது. அதை விளங்கச் செய்தற்கு ஞானசாரியன் வேண்டும். இது எதுபோலவென்றால்: ஒரு குழந்தையைப் பெறுமுன் ஒரு பெண்ணுடைய சரீரத்திலே முலைப்பாலுக்குக் காரணமாகிய பதார்த்தங்க ளிருக்கவும் முலைப்பால் தோன்றாது; இவளுக்கு ஒரு குழந்தை உதிக்க அது தோன்று

கிறது. குழந்தையின்றிப் பால் தோன்றாது. அதுபோல, ஞான சாரியனின்றி ஞானந் தோன்றாது. ஆதலால், ஆன்மா ஞானத்தை அடைதற்கு ஞானசாரியன் இன்றியமையாதவன்.

அறியாமை - அறியப்படாமல்; (எதிர்மறை வினையெச்சம்) (1)

அருளே ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்கது

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

ப—ரை: அகத்து உறுநோய்க்கு - ஒரு வீட்டி விருப்பவனுக்கு வந்த பிணியை, உள்வினரன்றி - அவ்வீட்டி லுள்ளவர் அறிவரே யன்றி, அதனை - அந்த நோயை, சகத்தவருங் காண்பரோ - தூரத்திலுள்ளவரும் அறிவாரோ? அறியமாட்டார்; (அதுபோல ஆன்மாவிலுள்ள மலமாகிய நோயை ஆன்மாவோடு கலந்து நிற்கும் அருளறிவதன்றி வேறொன்றும் அறியமாட்டாது.)

ஆதலால், ஆன்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும் திருவருளானது குருவாக வந்து போக்கினாலன்றி, ஆணவமாகிய வியாதி வேறு வழியாகத் தீராதென்பது கருத்து.

[அகம் - வீடு. ஆகுபெயராய் வீட்டிவிருப்பவனை உணர்ந்தியது. சகம் - உலகம். உள்ளினர் - வீட்டினுள்ளிருப்போர்.] (-)

குருவைச் சிஷ்யனன்றிப் பிறரறியார்.

அருளா வகையா லருள்புரிய வந்த

பொருளா ரறிவார் புவி;

ப—ரை: அருளா வகையால் - (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல். மறைத்தல் என்னும் நான்கினையும்) மறைந்து நின்று செய்தது போல, அருள்புரிய வந்த - (மானுட வடிவத்தினாலே தன்னை மறைத்து) அருளல் என்னுந் தொழிலைச் செய்ய வந்த. பொருள் - குருவடிவத்தை, புவி ஆர் அறிவார் - (பக்குவமுள்ள சிஷ்யனே யன்றிப்) பூமியில் வேறு யார் அறியத் தக்கவர்? (வேறொருவரும் அறியார்.)

“பொருளா வறியார்” என்றும் பாடமுண்டு.

(3)

பக்குவமில்லாதார் அறியாமைக்குக் காரணம்

பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமாம்
மெய்யிரண்டுங் காணார் மிக,

ப—ரை: பொய் - நிலையற்றதாகிய உலக இன்பத்திலே கருத் துடையராய், இருண்ட சிந்தை - ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்ட அறிவினையுடைய, பொறியிலார் - ஞானமாகி ஒளியைப் பெறாதோர் போதமாம் மெய் இரண்டும் - அறிவுமயமாகிய அருளையும் அவ்வ ருள் அதிட்டித்து நிற்கும் குருவடிவத்தையும், காணார் மிக - சிறிது மறியமாட்டார்.

[பொறி - ஞான ஒளி. போதம் அறிவு.]

ஞானக்கண் இல்லாதோ ராதலாற் பக்குவ மில்லாதோர் சற் குருவை அறியாரென்பது கருத்து. அருள்கொண்ட மனிதவடிவை யறியமாட்டாதார் அருளின் இயற்கையான அகண்ட ஞானவடி வையும் உணரா ரென்பது சொல்லாமலே அமையும். (அகண்ட - சர்வ வியாபகமான, எல்லையில்லாத)

(4)

சகலருக்குக் குருவாய் வருதலின் நோக்கம்

பார்வையென மாக்களை முன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் காணார் புவி.

ப—ரை: பார்வை என - அவ்வவ்வினத்துப் பழக்கப்பட்ட விலங்குகளின் துணையைக்கொண்டு வன விலங்குகளைப் பிடிப்பது போல, மாக்களை முன் பற்றிப் பிடித்தற்காம் - (மனித உருவமாகிய குருவடிவத்தைத் திருவரு ளெடுப்பது) மனிதரை நேர் நின்று வசப்படுத்தி ஆட்கொள்ளுதற்காம். புவி - பக்குவ மில்லாதோர், போர்வை யெனக் காணார் - அது அருள் போர்த்துக் கொண்ட குருவடிவம் என்பதை அறியார்.

[பார்வை - புதிய மிருகங்களைப் பிடிப்பதற்காகப் பழக்கப்பட்ட காட்சிப் பொருளாகிய மிருகம்]

பழக்கப்பட்ட விலங்குகளைக்கொண்டு வன விலங்குகளைப் பிடிப் பதுபோல, அருளானது ஞானசாரியனைக்கொண்டு பக்குவமுள்ள ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும்.

ஒருவன் ஒரு புடைவையாலே தன்னை முற்றாகப் போர்த்துக் கொண்டிருப்பானாயின், தூரத்தில் நின்று பார்ப்போர் அவனை ஒரு புடைவைக் குவியலென்று நினைப்பாரன்றி, அதற்குள் மறைந்

திருப்பவன் மனிதனென்றும், அது போர்வையென்றும் அறிய மாட்டார். அதுபோலத் திருவருள் ஆசிரியனில் மறைந்து நிற்கும் போது, பக்குவமில்லாதோர் அவனை மனிதனாக அன்றித் திருவருளின் போர்வையென அறியமாட்டார்.

மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வழி எழுவகைத் தீகைகளாம். அவையாவன: நயனம், பரிசம், மாணசம், வாசகம், சாத்திரம், யோகம், ஓளத்திரி.

(தீகை = தீ + கை = ஞானத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுப்பது)

இவற்றுள் நயனதீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிவமாக நின்று சிஷ்யனைத் தலை தொடங்கிக் கால்வரையும் அருட்பார்வையாற் பார்த்து அவனுடைய ஆணவத்தைக் கெடுத்தல். பரிசு தீட்சையாவது: ஆசாரியர் தம்முடைய கையைச் சிவபெருமானுடைய திருக்கரமாகப் பாவித்துச் சிஷ்யனுடைய தலையில் வைத்து அவனுடைய மாயாமலத்தைக் கெடுத்தல். மாணச தீட்சையாவது: யோகமார்க்கத்தால் ஆசாரியர்சிஷ்யனுடைய மனத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மபோதத்தை நீக்கிச் சிவபோதத்தை உண்டாக்குதல். சாத்திர தீட்சையாவது: வேதம் ஆகமம் ஆகிய இறைவனருளிய நூல்களிலுள்ள உண்மைகளைச் சுருக்கி விளக்குதல். வாசக தீட்சையாவது: திருவைந்தெழுத்தையும் பதினொரு மந்திரங்களையும் அந்தந்த எழுத்துக்குரிய மாத்திரைகளோடு உபதேசித்தல். யோக தீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிஷ்யனது இருதயத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல். ஓளத்திரி தீட்சையாவது: ஓமத்தோடு செய்யப்படுந் தீட்சை; (ஓளத்திரி - ஓம சம்பந்தமானது) ஹோத்திரம் - ஓமம்.) ஓளத்திரி தீட்சைக்கு உரித்தில்லாதார்க்கு நயன தீட்சை முதலிய தீட்சைகள் செய்யப்படும். அவை ஓளத்திரி யோடு கூடவுஞ் செய்யப்படுவன. (ஹோளதீர் என்ற வடமொழி ஓளத்திரி எனத் தற்பவமாய்த் திரிந்தது.)

ஓளத்திரி தீட்சை: கிரியாவதி ஞானவதி என இருவகைப்படும். கிரியாவதியாவது குண்டமண்டலங்களுடன் ஓமம் முதலிய கிரியைகளாற் செய்யப்படுவது. ஞானவதி குண்டமண்டலங்களையும் கிரியைகளையும் மாணசமாகச் செய்வது. இத் தீட்சைகள் சமயம், விசேடம், நிர்வாணமென மூவகைப்படும். சமய தீட்சை சரியைக்கும், விசேட தீட்சை கிரியைக்கும் யோகத்திற்கும், நிர்வாண தீட்சை ஞானத்திற்கும் உரியன. நோய்முதலிய காரணங்களினால் தீட்சைகளுக்குரிய அநுட்டானங்களைச் செய்ய இயலாதார்க்கு அவ்வநுட்டானங்கள் ஆகுதியாற் சுத்திசெய் தொழிக்கப்படும். அது நிர்ப்பீச மெனப்ப

டும்; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுந் தீட்சை சபீசம். நிர்வாண தீட்சை பெறுவோர்களுள் அபரமுத்தி முதலிய போகங்களை விரும்புவோருக்குச் செய்யப்படுவது லோகதர்மிணி; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுவது சிவதர்மிணி. சிவதர்மிணி பெறுவோருள் உடனே முத்தி அடைவோர் சத்தியோ நிர்வாணத்தையும், தேகாந்தத்தில் முத்தி அடைவோர் அசத்தியோ நிர்வாணத்தையும் பெறுவர். (5)

குரு சாத்திர தீட்சைக்கு இன்றியமையாதவர்

எமக்கெ னெவனுக் கெவைதெரியு மவ்வத் தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்.

ப—ரை: எமக்கு என் - (குருவினால்) எமக்கு என்ன பயன் (என்று கேட்டால்), எவனுக்கு எவை தெரியும் - எவனுக்கு ஞான நூற் பொருள்கள் உள்ளபடி தெரியுமோ, அவ் அத் தமக்கு அவனை வேண்ட - அந்நூற் பொருள்கள் தமக்கு அவனைக் குருவாக வேண்டி நின்றலால், தவிர் - (குருவின் தேவையை நீ யுணர்வாயஆதலால் "எமக்கென்" என்னுங் கேள்வியை) விடுவாயாக.

ஞானசாரிய னில்லாமற் கற்கும்போது ஞான நூல்களின் பொருள் மாறுபாடாகத் தோன்றும்; அல்லது தோன்றாமல் நிற்கும்; ஆதலால் நமக்கு ஞானசாரியன் வேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டு நூல்களைக் கற்கும்போது, அவை நமக்கு விளங்காமை யினாலே அவன் இன்றியமையாதவனென்று நாமே உணரத் தக்கதாக நேரும். இதை உணர்த்துதற்காக, "அவ்வத் தமக்கவனை வேண்ட" என்றார். ஞான நூலல்லாதவை ஆசாரியனின்றியுக் கற்கப்படலாம். ஞானநூ லுணர்ச்சி ஆசாரியனை யின்றியமையாதது. "ஆசானருளா டடிசேர்ஞானம் வந்திடும்; மற்றொன்றானும் வாராதாகும்" என்றார் பிறரும். (6)

நயன தீட்சை

விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளும் கடனிலிருள் போவதிவன் கண்;

[விடம், நகுலம் மேவினும், மெய்ப் பாவகனில் மீளும் கடனில், இருள் போவது இவன் கண்]

ப—ரை: விடம் - (ஒருவன் விஷம் தீண்டப்பெற்றால் அந்த) விடமானது, நகுலம் மேவினும் (மீளாது) - கிரி நேரே வந்து நிற் பினும் நீங்காது, பாவகனின் மீளும் - கிரியாகத் தன்னைப் பாவிக்கும் மாந்திரீகனால் நீங்கும், கடனில் - இந்த முறைமைபோல, (திரு

வருளானது நேரே நின்றும் மலங்களைப் போக்காது; தான் அதிஷ்டித்தற்கு ஒரு குரு வடிவைக் கொண்டு பார்வையாலும் பாவனையாலும் ஆணவத்தை நீக்கும்), இருள்போவது இவன் கண் - மலத்தை நீக்குவது குருவினுடைய கண்.

[பாவகன் - பாவனை செய்வோன், மாந்திரீகன்.]

நயன தீட்சையிலே குரு சிஷ்யனுடைய சரீரம் முழுவதையும் பார்த்து அவனைச் சிவசொரூபமாகப் பாவிப்பன்.

கீரியானது ஆதிபௌதிக நகுலம், ஆதி தைவிக நகுலம், ஆத்தியான்மிக நகுலம் என மூன்று வகைப்படும். சிஷ்யர், உலகத்திற் காணப்படுங் கீரி ஆதிபௌதிக நகுலம் அதற்கு அதிதெய்வமாய், மாந்திரிகள் அதுபோல வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக் கப்படும் மந்திரம் ஆதி தைவிக நகுலம், அந்த மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக நகுலம். இவற்றுள் ஆதிபௌதிக நகுலத்தைக் கொண்டு விஷத்தைத் தீர்த்தல் இயலாது. மாந்திரிகள் ஆதி தைவிகமாகிய நகுல மந்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் உச்சரித்து வந்த பழக்கத்தினாலே அந்த மந்திர ரூபமே தானாகப் பாவனை செய்து தன்னறிவை அதன் வசப்படுத்தி நிற்பல் நகுல பாவனையெனப்படும், அவன் அந்தப் பாவனையாய் நின்று அம்மந்திரக் கண் கொண்டு பார்க்க, அந்தப் பார்வையானது மந்திரத்திற் பதிந்த சத்தியினால் விஷத்தைத் தீர்க்கும்.

அதுபோல, ஆசாரியன் பஞ்சாட்சர செபப் பயிற்சியினாலும், தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தன்னைச் சிவவசப்படுத்தியதாலும், அவனுடைய பார்வையிலிருக்கும் மந்திரசத்தியினால் சிஷ்யனிலுள்ள விஷமாகிய ஆணவவலி தடைப்படும். ஆதி பௌதிக நகுலத்தால் விஷங் கெடாமல், நகுல பாவனை செய்யும் மாந்திரிகனுடைய பார்வையினால் அது கெடுவதுபோல, என்றுங் கூட நிற்பதாகிய திருவருளால் மலமானது இறுதியில் நீக்கப்படாமல், அத் திருவருளைத் தானாகப் பாவித்து அத் திருவருளால் அதிட்டிக்கப்பட்ட குருவினது பார்வையினால் நீங்கும். "எவன் கண்" எனவும் பாடம். (7)

மூவகை ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும் முறை

அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குந்
சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான்.

[அகலத்து அரும் அருளை ஆக்கும்; வினை நீக்கும்; சகலர்க்கு தான் வந்து அருளும்]

ப—ரை: அகலத்து அரும் அருளை ஆக்கும் - விஞ்ஞானாகலரிற் பக்குவமுடையாருக்குச் சிவபெருமான் அவர்களது அறிவிலே நின்று அருள் செய்து மலத்தை நீக்குவர், வினை நீக்கும் - பிரளயாகலரிற் பக்குவர்க்கு அவர்களைப்போல முன்னிலையாய் நின்று (ஆணவத்தோடு) கர்மத்தையும் நீக்குவர், சகலர்க்குத் தான் வந்து அருளும் - சகலரிற் பக்குவருக்குக் குருவடிவாய் வந்து மும் மலங்களை யும் நீக்கியருளுவர்.

அகலம் - கலை நீங்கின ஆன்மா. விஞ்ஞானாகலரிலே மலமானது குக்கும சத்தியோடு நிற்பலால், திருவருள் அவருக்குள் அறிவாக நின்று உணர்த்த அம்மலம் நீங்கும். பிரளயாகலரிலேயுள்ள தூலமல சத்தியானது, திருவருள் நேர்நின்று நயனம் பரிசம் வாசகமாகிய தீட்சைகளைச் செய்ய நீங்கும். சகலரிலுள்ள தூலதர மல சத்தியானது, ஞான நூற் போதனையினாலும், அனுபவ சாட்சியினாலும் பலவகைப்பட உணர்த்த நீங்கும். ஆதலால் திருவருளானது சகலருக்குக் குருவை ஆதாரமாகக்கொண்டு தீட்சை செய்யும். இது ஆதார தீட்சை எனப்படும். நேராகக் செய்யப்படுந் தீட்சை நிராதார மெனப்படும். மும் மலங்களுள் ஆணவமும் ஆகாமியமும் ஞானத்தினாலே, ஒளி முன் இருள்போல நீக்கப்படும்; சஞ்சிதம் தீட்சைக் கிரியையினாலே நீக்கப்படும்; பிராரப்தம் எஞ்சியிருந்தால் அநுபவத்தினாலே தீரும்; ஆணவ கன்ம மலங்கள் நீங்குதல் காரணமாகப் பிறவி அறுதலால், மாயா மலம் தீரும். (8)

சிவபெருமானே குருவாதல் வேண்டும்

ஆரறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

ப—ரை: எல்லாம் அகன்ற - மந்திர முதல் கலையீடுகிய அத்துவாக்களைக் கடந்த, நெறி அருளும் - வீட்டு நெறியை வெளிப்படுத்தியருளும், பேரறிவான் வாராத பின் - பேரறிவினராகிய சிவபெருமானே குருமூர்த்தங்கொண்டு வாராவிட்டால், ஆரறிவார் - (அவ்வீட்டு நெறியை) அறிய வல்லவர் யார்? (ஔவருமில்ர்.)

[எல்லாம் அகன்ற நெறி - எல்லா அத்துவாக்களையும் கடந்த வீட்டு நெறி - அத்துவா - வழி]

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவை சார்ந்த மற்றைய அத்துவாக்களையுங் கடந்தே முத்தியடைய வேண்டுமாதலால், அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆன்மாவையுங் கடக்கச் செய்வாரன்றி அவைகளுக்குட்பட்டவர்கள் செய்யமாட்டார்கள்.

அத்துவாக்களுக் குட்பட்டவர்களாகிய தெய்வங்களையும் மனிதர்களையும் முத்தியடைய வேண்டி வழிபடுகிறவர்கள், உபநிடத வாக்கின்படி, குருடனைக்கொண்டு வழிகாட்டுவிக்கும் குருடனுக்குச் சமமாவர். “காண்பவன் சிவனேயானால் அவனடிக்கன்பு செய்கை மாண்பறம், அரன்றன் பாதம் மறந்துசெயறங்களெல்லாம் வீண் செயல்; இறைவன் சொன்ன விதியறம்; விருப்பொன் றில்லான் பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளே” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்திற் கூறியதுங் காண்க. (9)

இதுவுமது

ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடும் நற்கலனல்
பானு வொழியப் படின்.

[பானு ஒழிய நற்கல் அனல் படின், இவன் ஒழிய ஞானம் நண்ணியிடும்.]

ப—ரை: பானு ஒழிய - சூரிய ஒளி இல்லாமல், நற்கல் அனல் படின் - சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றுபாயின், இவன் ஒழிய - அருட்கூர்வின்றி, ஞானம் நண்ணியிடும் - (ஆன்மாவில்) ஞானந் தோன்றும். [சூரியனொளி இல்லாமல் சூரிய காந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றாதென்பது எப்படிப் பிரசித்தமான உண்மையாகுமோ, அப்படியே குரு இல்லாமல் ஆன்மாவில் தத்துவ ஞானம் தோன்றாதென்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாம் என்றபடி.]

[பானு - சூரியன். (இங்கு ஆகுபெயர்.)]

இவன் என்னும் சுட்டு குருவைக் குறித்தது.]

சூரிய கிரணம் பட்டே சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினியுண்டாவதுபோல, குருவருள் பெற்றே சிஷ்யனில் ஞானமுண்டாகும். சூரியகாந்தக்கல்லைச் சூரிய ஒளிக்கு நேரே பிடிக்கும்போது, அந்தக் கல்லானது பரந்து வருங் கிரணங்களை ஓரிடத்துச் சேர்த்து அக்கினியை உண்டாக்கும். அப்போது இலகுவாக நெருப்புப் பிடிக்கக்கூடியனவாய் அக்கல்லைச் சார்ந்து நிற்கும் பஞ்சு முதலிய பொருள்களில் நெருப்புப் பற்றும், அதைக் கொண்டு தீ மூட்டும் வழக்கமுண்டு.

அருக்கனொளி இல்லையாயின் சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றுது. அதுபோலச் சிவபெருமானது திருவருள் வடிவாகிய குரு இல்லையாயின் ஆன்மாவில் ஞானந் தோன்றாதென்பது கருத்து. சூரியன் சிவத்துக்கும், சூரியனது ஒளி குருவடிவாய் வருந் திருவருளுக்கும், சூரியகாந்தக் கல் பக்குவமுள்ள ஆன்மாவுக்கும்,

அக்கினி ஞானத்துக்கும், உவமையாயின. பானு - சூரியன்; அதன் கிரணத்துக்கு ஆகு பெயர். ஒழிய - இல்லாமல், இவனொழிய - இக்குரு இல்லாமலே, படிந் - உண்டாகுமானால், படுதல் - உண்டாதல். இச்செய்யுள் 'பொய்த் தற்குறிப்பணி' அமைந்தது. அஃ தாவது ஒருபொருளைப் பொய்யாக்குதற்கு மற்றொரு பொய்ப் பொருளைக் கற்பித்தலாம். (10)

ஆறும் அதிகாரம் -- அறியுநெறி

அருளுருவாகிய சூருவ்விடம் உண்மைப் பொருளை
உணரும் முறைமை.

இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும்

நீடு மிருவினைகள் நேராக நேராதல்
கூடுமறை சத்தி கொளல்.

[நீடும் இருவினைகள் நேர் ஆதல் நேராக, இறைசத்தி கொளல் கூடும்.]

ப—ரை: நீடும் இருவினைகள் - வளர்ந்து வருவனவாகிய வினைகள் இரண்டும், நேர் ஆதல் - (விலக்கப்படவேண்டிய முறையால்) ஒத்ததன்மையுடைய என்ற எண்ணம் [நேர் - நிகர்], நேர் ஆக - (ஆன்மாவுக்கு) உண்டாக [நேர்பட], இறை சத்தி கொளல் கூடும் - சிவபெருமானுடைய திருவருட் சத்தி பதியும்.

நல்வினையும், தீவினையைப் போலவே, கர்மமெனப்படும் மலமாதலால், விடப்படவேண்டியதேயாம். 0இருவினையையும் விடவேண்டும் என்ற புத்தி அவனுக்கு உண்டாகும்போது சிவசத்தி அவனிற்பதியும். அப்போது அடன் ஞானத்தை இச்சிக்க, ஞானசாரியர் தோன்றித் திரிபதார்த்தங்களின் உண்மையை விளக்குவர். அவ்வுண்மைகள் இவ் வதிகாரத்திற்கூறப்படுகின்றன. இவைகளை

0லெளகிகர்களுக்கு, ஓட்டினும்பார்க்கப் பொன்மிக விடையுயர்ந்த தாயிருப்பதுபோல, தீவினையிலும் நல்வினை மேலாகத் தோன்றும். ஆயினும், சந்நியாசிக்குப் பொன்னும் ஓடும் ஒரே தன்மையவாய்த் தோன்றுவதுபோல, நல்வினையும் தீவினையும் ஒரே தன்மையவாய்த் தோன்றும். லெளகிகர்கள் பொன்னை ஓட்டிலும் மேலாக மதிப்பது போல. நல்வினையைத் தீவினையிலும் மேலாக மதித்து நல்வினையைச் செய்வதே கடனாகும்.

வாசித் தறிதலால் நாமும் ஞானிகளாவோமோ என்றால், நாம் அவைகளை நேரே உணரமாட்டோம். நேரே உணர்வோமாயின் அவ்வுண்மைகளை அநுசரித்துப் பொய்யாகிய உலக வாழ்வை விடுத்து மெய்யாகிய திருவடியையே பொருளாகக் கொள்வோம். அப்படி நாம் கொள்ளாது உலக விஷயல்களில் அமிழ்ந்தி நின்றால், நாம் இந்தச் சத்தியங்களை நேரே உணரவில்லை யென்பது இனிது விளங்கும்.

இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம்

ஆணவத்தின் முனைப்பினால் ஆன்மாக்கள் தீவினைகளைச் செய்கின்றன; அத்தீவினைகளை நீக்குதற்காகச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பத்தை ஊட்டுகின்றார். அத் துன்பம் அனுபவிக்கப்படும்போது ஆதிசத்தியின் பிரேரகத்தினால் வித்தையென்னுந் தத்துவமானது ஆன்மாவில் இயற்கையறிவு ஒருவாறு விளங்கத் துணைசெய்யும். அப்போது ஆன்மாவுக்குத் தீவினையில் வெறுப்பும் பசுநல்வினையில் விருப்பும் உண்டாக, அது பசுநல்வினையையுஞ் செய்யும். அது தீவினையின் பயனாகிய துன்பத்தையும், நல்வினையின் பயனாகிய இன்பத்தையும் அனுபவிக்க, நல்வினையிற் பன்மடங்கு பற்றுண்டாகி, நல்வினையை அதிகமாகச் செய்து அதன் பயனாகிய இன்பத்தைக் காலத்துக்குக்காலம் ஊட்டப்பெற்று அனுபவித்துவரும். இதனாலே ஆன்மஞானம் மேலும் அதிகமாய் விளங்கக் கடவுளே மெய்ப்பொருளென்ற அறிவும், அவருக்குத் தொண்டு செய்தலில் பேராசையும் உண்டாகின்றன. அப்போது ஆன்மா தன்னையேனும் பிறவுயிர்களுையேனும் பொருளாகக் கொள்ளாது. அவற்றைக் குறித்துச் செய்துவந்த பசுநல்வினையையும்^o கைவிடுகின்றது. இந்த நிலை பசுவினையொப்பு எனப்படும். இப் பசுவினையொப்பு ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியால் அதன் ஆணவவலி குறைய உண்டாகும் நிலை.

^oஆன்மா பசுநல்வினையைக் கைவிட்டாலும் பிறவுயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலைக் கைவிடாது; அதைச் சிவவினையாகக் கருதிச் செய்யும்; சிவபிரான் உயிர்கள் யாவற்றிலும் எல்லையில்லாத இரக்கமுடையவ ராதலால், அவற்றிற்குச் சேவைசெய்தல் சிவ சேவையின் இன்றியமையாத அங்கமாகின்றது; பிறவுயிர்களுக்குச் சேவைசெய்தல் இருநிலைகளிலும் உள்ளதாம்.

ஆணவம் வலிகெடுதல் மலபரிபாகம் எனப்படும். இருள் குறையக் குறைய ஒளி ஏறி ஏறி வருவதுபோல, மலம் வலிகெடச் சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிந்து சிவத்தோடு சேர்த்தற்காக அதைச் செலுத்துகின்றது. இவ்வாறு சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிதல் சத்தி நிபாதம்^o எனப்படும். பசுவினை யொப்பில் வருஞ் சத்திநிபாதம் மந்ததரம்^x எனப்படும். ஒருவனுக்கு சத்திநிபாதத்தின் பின் குரு சமயதீகைக் செய்து சரியாமார்க்கத்தில் அவனை விடுவர்.

அவன் அந்தச் சரியாமார்க்கத்தில், மந்ததர சத்திநிபாதத்திலுள்ள பலவகைச் சத்திநிபாதங்களுக்கு மேற்ப, சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை முதலிய மார்க்கங்களை அநுசரிப்பன். அந்த மார்க்கங்களிற் செய்யும் சிவபுண்ணியத்தினாலே மலமானது முன்னையிலும் அதிகம் பரிபாகப்பட, ஆன்மா விசேட தீகைக் பெற்றுக் கிரியாமார்க்கத்தை அநுட்டிக்கும். அந்தச் சிவபுண்ணியத்தால் மலம் மிகவும் பரிபாகப்பட ஆன்மா யோக மார்க்கத்தை அடையும். யோக மார்க்கம் முடிய, மலம் நன்றாக வலிகெட்டுச் சிவவினை யொப்பு உண்டாகும்; அப்போது குரு தரிசனமாகி ஆன்மாவுக்கு நிர்வாண தீகைக் செய்து ஞானபாதத்திற் சேர்ப்பர். ஆன்மா ஞானமார்க்கத்தின் அதியுன்னத நிலையைச் சேர்ந்து மலம் நீங்கப் பெற்றுச் சிவசாயுச்சியத்தைப் பெறும்.

[சிவ சாயுச்சியம் - சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தல்.]

மலபரிபாகமுஞ் சத்திநிபாதமும் ஒரேகாலத்தில் உண்டாவன. சத்திநிபாதம் பலவகைப்படுதல் போலவே அதனோடு நிகழும் மல பரிபாகமும் பலவகையாம். இவையிரண்டும் மூவகை ஆன்மாவுக்கு^o உள்ளன. விஞ்ஞானகலர்க்குக் கர்மம் இல்லையாதலால் அவர்களுக்கு இருவினையொப்பில்லை. (1)

ஆறு பொருள்கள் அநாதி

ஏக னநேக விருங்கும மாயையிரண்
டாகவிவை யாறாதி மல்.

ப—ரை: ஏகன் - ஒருவராகிய கடவுளும், அநேகன் - அளவில்லாதனலாகிய ஆன்மாக்களும், இருள் - ஆணவமலமும், கருமம் - கர்மமலமும், மாயை இரண்டு - சுத்தம் அசுத்தமென்னும் இருவகை மாயைகளுமாகிய, ஆக இவை ஆறு ஆதி இல் - இந்த ஆறு பொருள்களும் அநாதியான பொருள்கள்.

^o பாதம்—விழுதல், படிதல்; நிபாதம்—நன்றாகப் படிதல், அடைதல்.
^x மந்ததரம்—மிகவும் மந்தம்.

[கர்மம், கருமம், கன்மம், வினை என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். ஆதி இல் - ஆதியில்லாதன. அந் + ஆதி = அநாதி = தொடக்கம் இல்லாதது.] (2)

ஆறு பொருள்களுக்கு முள்ள தொடர்பு

செய்யானுந் செய்வினையுந் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும் உய்வா னுளனென் றுணர்.

ப—ரை: செய்வானும் - கருமங்களைக் செய்யும் புருடனும், செய்வினையும் - செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகளும், சேர்பயனும் - அவற்றின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களும், சேர்ப்பவனும் - அவற்றை அனுபவிக்கப்பண்ணுந் கடவுளுடைய திருவருளும் ஆகிய இந்த நான்கையும், உய்வான் உளன் என்று உணர் - (தன்னை) ஈடேற்றுதற்காகப் பொருந்துபவன் ஆன்மா என்று அறிவாயாக. [உய்வான்—உய்தற்காக. (வினையெச்சம்) புருடன்—புருடதத்துவம், 29-ஆம் பக்க விளக்கம் பார்க்கவும்]

இந்நான்கு பொருள்களும் ஆன்மாவை மலத்தினின்றும் நீக்கி அதை ஈடேற்றுவன என்பது கருத்து.

வினை என்றதனாற் கர்மமும், பயனென்றதனால் தனு கரண புவன போகங்களுக்கு முதற்காரணமாகிய ாயையும், உய்வான் என்றதனால் உய்யாமல் தடுக்கும் ஆணவமும், சேர்ப்பவன் என்ற தனாற் கடவுளும், உளன் என்றதனால் ஆன்மாவும் கருதப்பட்டன. ஆன்மாவுக்கும் மற்றைய பொருள்களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைச் சிஷ்யன் அறியும்போது, துன்பத்தை விளைப்பதாகிய ஆணவத்தினின்றும் விடுதலையடைய விரும்பிக் கடவுளையே பற்றுவா இதைலால் அவற்றின் தொடர்பு அவனுக்கு விளக்கப்பட்டது. (3)

கடவுள் ஆன்மாவுக்கு உயிராய் நின்றல்

ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யூனெடுயிர் தானுணர்வோ டொன்றந் தரம்.

[ஊனெடு உயிர் தான் உணர்வோடு ஒன்றும் தரம், ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து]

ப—ரை: ஊனெடு உயிர் - உடம்போடு சேர்ந்த ஆன்மா, உணர்வோடு ஒன்றும் தரம் - ஞானத்தோடு கூடி ஒன்றுபட்டு நிற்குந் தன்மை, ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து - உடம்பானது உயிரோடு கூடி வாழும் ஒற்றுமையைப் போல்வது.

[ஊன்—ஊனாலாகிய உடல். உணர்வு—ஞானம்; உயிரால்—உயி ரோடு]

உயிரில்லையாயின் உடம்பு இயங்கமாட்டாது கிடப்பதுபோலக் கடவுள் இல்லையாயின் ஆன்மா ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது; உடம்போடு ஆன்மா வேறற நிற்பதுபோல ஆன்மாவோடு கடவுள் வேறற நிற்பர். (4)

கடவுள் உயிர்க்குயிராய் நின்று நடத்தும் முறைமை தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானாக்ஊற் றன்மைதரும் பொன்னிறப்போன் மன்னிறமிப் பூ.

ப—ரை: பல் நிறமும் - (பளிங்கோடு சேர்ந்த பொருள்களின்) பலவகையான நிறங்களையும், கல் தானும் தன்மை - பளிங்கினுடைய இயல்பான நிறத்தையும், தன்னிறமும் - தன்னுடைய பிரகாசத்தையும், தரும் - தருவதாகிய, பொன்னிறம் போல் - பொலிவாகிய சூரியகிரணம்போல, மன் நிறம் - (மலங்களை முதிர்விக்கும் திரோதானசத்தியின் பிரகாசத்தையும் மலங்கள் நீங்கியபின்பு ஆன்மாவை விளக்குஞ் சிற்சத்திப் பிரகாசத்தையுந் தந்து இவற்றுக் கப்பால் தன்னுடைய பிரகாசத்தோடு நிற்பதுமான) கடவுளுடைய திருவருளாகிய சோதியை உடையது. இப் பூ - இந்தப் பூமியானது.

தன்னிறமென்பது சூரியப் பிரகாசம். பளிங்கானது சூரியனுடைய கிரணம் படுதலால், தன்னோடு சேர்ந்த பொருள்களின் நிறத்தைக் காட்டுவதுபோல, ஆன்மாவானது திரோதான சத்தி பதிதலினால் தன்னோடுள்ள மலங்களின் தன்மையைக் காட்டும். பளிங்கு பொருள்களின் சார்பு நீங்கியபின் தானாய்ச் சூரியப் பிரகாசத்தோடு தோன்றுவதுபோல ஆன்மாவானது மலங்களி னீங்கிய பின் சிற்சத்திப் பிரகாசம் பெற்று நிற்கும். சூரியகிரணம் பளிங்கையும் அதைச் சார்ந்த பொருள்களையும் விளக்குவதோடு அவற்றிற்கு வெளியேயும் விளங்குவதுபோலச் சிவப் பிரகாசமானது ஆன்மாவையும் அதைச் சார்ந்தவைகளையும் விளக்குவதோடு அவற்றைக் கடந்தும் பிரகாசிக்கும்.

கடவுள் ஆன்மாவைப் பந்த நிலையிலும் முத்தி நிலையிலும் இரட்சித்து அதையுங்கடந்து நிற்பரென்பது கருத்து. (5)

மெய்ப்பொருளைக் காண்பதற்கு ஞானம் வேண்டும்

கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்பனொளி யுண்டில்லை யல்லா தொளி.

[கண், உயிர் நாப்பண் உண்டு; கண்டு ஒல்லைகாணும் நெறி; ஒளி (உயிர் நாப்பண் உண்டு); அல்லாது இல்லை.]

ப—ரை: கண் உயிர் நாப்பண் உண்டு - (ஒளியையுடைய) கண் ணைது (பொருளுக்கும்) ஆன்மாவுக்கும் *நடுவே உள்ளது (அது) கண்டு - (ஒரு பொருளை) உற்றுப் பார்த்து, ஒல்லைகாணும் நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாகின்றது; (அதுபோல), ஒளி உயிர் நாப்பண் உண்டு - ஞான ஒளியானது உயிருக்கும் (மெய்ப் பொருளுக்கும்) நடுவில் உள்ளது; (அது), கண்டு - மெய்ப்பொரு ளைக்கண்டு, ஒல்லை காணும் நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாம்; ஒளி அல்லாது இல்லை - திருவருளாகிய ஞான ஒளி இல் லையாயின் மெய்ப்பொருளைக் காணுதலில்லையாம்.

[நாப்பண்—நடு. ஒல்லை—விரைவு. ஒளி—ஞான ஒளி.]

உலகப் பொருள்களைக் காணுதற்குப் புறக்கண் இன்றியமையாததுபோல, மெய்ப் பொருளைக் காணுதற்குத் திருவருளாகிய கண் இன்றியமையாதது;

நாம் ஒரு விஷயத்தை அவதானிக்கும்போது பிற பொருளைக் கண் காணவும் நாம் உணராமலிருக்கின்றோம். ஆதலாற் பொருள் களைக் கண்டு உணருதற்குக் காட்சியோடு அவதானம் வேண்டும். இவ்வுண்மையை வற்புறுத்தற்கு (உற்றுப் பார்த்து என்னும் பொருள்பட) “கண்டு” என்றார். (8)

ஆன்மா தன்செயலைச் சிவன் செயலாகக் கருதவேண்டும்

புன்செயலி னோடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல தாக மதி.

ப—ரை: புன்செயலின் ஓடும் புலன் செயல்போல் - இழிவான செய்கைகளிலே செல்லும் இந்திரியங்களின் செய்கைகளை உன்னு டைய செய்கைகளாக நீ கருதியதுபோல, நின் செயலை - உன்னு டைய செயலை, மன் செயல் ஆக மதி - கடவுளுடைய கிரியாசத்தி யின் வழியே நடப்பதாக எண்ணிக்கொள்.

முன்னே நீ இந்திரியங்களை ஏவ, அவை தொழில்களைச் செய்தன. அத்தொழில்களுக்கு நீ காரணனாயிருந்தமையால் அவற்றை உன்னுடைய செயல்களாக மதித்தாய். இப்போது சிவசத்தி உன்னை ஏவ, நீ தொழில்களைச் செய்கின்றாயாதலால், உன்னுடைய செயலைச் சிவசத்தியின் செயலாகக் கருது.

* நடுவே உள்ளது - காணப்படு பொருட்கும் காணும் ஆன் மாவுக்கும் இடை நின்று உதவி செய்யுங் கருவியாய் உள்ளது என்பது.

ஆன்மா ஒரு செயலைத் தன் செயலாக நினைத்துச் செய்தால் அதிலே அகந்தை மமதை நிகழ்வதால், அது ஆகாமிய கர்மமாயும்; சிவன் செயலாக நினைத்தால் ஆணவ சம்பந்தமில்லாமையால் அது ஆகாமிய கர்மமாகாது. “அரன் பணியில் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்” என்றருளிஞர் அருணந்தி தேவர். “செயல்” என்பது பகுதிப் பொருள் விசுவாசத்துடன் “செயலது என நின்றது. (7)

ஞானத்தைக் காணும் முறைமை

ஓராதே யொன்றையுமுற் றுன்னாதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

ப—ரை: ஒன்றையும் ஓராதே - ஞானம் எப்படியிருக்கும் எவ்வாறு வரும் என்று நீ ஆராயாதே. உற்று உன்னாதே - (உலகப் பொருள்களைக் குறித்து நினைப்பது போல) அதைப் பற்றிச் சற்றே னும் நினையாதே, நீ முந்திப் பாராதே - அது வருமுன் நீ அதைத் தெளிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யாதே, பார்த்ததனைப் பார் - ஞானமானது உனக்குத் தோன்றும் அப்போது அதைக் காண்பாயாக. (பார்த்தது அதனை = தரிசனப்பட்ட அதனை.)

[ஓர் தல் - ஆராய்தல். உன்னுதல்—நினைத்தல்.]

ஒரு பொருளை அறியுங்கால் அதை ஆராய்தல் யோசித்தல் தெளிதல் என மூன்று படிகள் உளவாதலால் “ஓராதே உன்னாதே பாராதே” என்றார்.

உள்ளத்தினால் ஞானம் காணப்படாததலின், அதை அறிதற்கு உள்ளத்தினால் முயற்சி செய்தல் வீண். உள்ளம் அசையாதிருந்தால் ஞானம் வரும்; ஆதலின் “ஒன்றுஞ் செய்யாதே” என்றார், ஞானத்தைக் காண்பது ஞான சத்தியினாலாதலால் “பார்த்ததனைப் பார்” என்று கூறினார்.

நீ தியான நிலையில் மனத்தை உள் முகமாக்கி ஒரு வழிப் படுத்தி ஒரு பற்றுமின்றி இருப்பாயாயின், திருவருள் தானாகவே உன்னைப் பற்றும் என்பது கருத்து.

ஞானத்தை அணையும் முறைமை

களியே மிகுபுல ஶக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி

ப—ரை: களியே மிகு புலன் ஆ [க] கருதி - (ஞானத்தைப் பெற்றபின் உண்டாகும்) பேரானந்தத்தையே நீ நுகரும் பொருளாகக்கொண்டு, ஞான ஒளியே - ஞானமாகிய பிரகாசத்தையே

ஒளி ஆ[சு] - அறி கருவியாகக் கொண்டு, ஒளி - (அந்த இன்பத்துள் முழுகி உலக விடயங்கள் உன்னைப் பற்றுகபடி) ஒளித்து நிற்பாயாக.

ஞானம் வந்தபின்பு ஆன்மாவுக்கு முயற்சி அந்த ஞானத்தால் வரும் பெருமகிழ்ச்சியை அனுபவித்தலேயாம்; அதன்பின் உலக விஷயங்களிலே கருத்துப் போகுமோ என்றால், தண்ணீர் மறைந்து நிற்பவனுக்கு வெளியிலுள்ள பொருள்கள் தோன்றாமே போல, ஞானத்துள் முழுகி நிற்பவனுக்கு அவை தோன்றாவாம்; அவற்றால் இவன் கவரப்படவும் மாட்டான். (9)

பிறபொருளைக் கருதாமல் ஞானவசமாய் நின்றல்

கண்டபடி யேகண்டு காணாமை காணாமை
கொண்டபடி யேகொண்டபடி.

ப—ரை: கண்டபடியே கண்டு - ஞானம் உனக்கு எப்படி வெளிப்பட்டதோ அப்படியே நீ அதைக் கண்டு, காணாமை காணாமை - அறியாமை (= உலக விடயக் கருத்து) வந்து தோன்றாத படிக்கு, கொண்டபடியே கொண்டபடி - அது உன்னை ஏற்றபடியே அதன்வயப்பட்டு இருப்பாயாக.

இந் நான்கு திருக்குறளும் ஆசிரியர் மாணாக்களை நோக்கிக் கூறியன. காணாமை இரண்டனுள் முன்னது எதிர்மறைத் தொழிற் பெயர்; பின்னது எதிர்மறை வினையெச்சம். (10)

ஏழாம் அதிகாரம் - உயிர் விளக்கம்

அஃதாவது அறிவுநெறியிற் கூறியபடிநின்று ஆன்மா ஆனவ மலம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்செயலின்றித் திருவருள் வசப்படுதல். இது ஆன்மசுத்தி யெனவும் படும்

அருளை அடைதற்கு ஏது

தூநிழலார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகுமிதுபோற் றுனதுவாய் நிற்குந் தரம்.

ப—ரை: தூ நிழல் ஆர்த்தற்கு - (வெயிலில் வருந்தினவன்) குளிர்ந்த நிழலைச் சேர்த்தற்கு, ஆரும் சொல்லார் - அங்கே போ என்று ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை (அவன் தானே விரைவாக ஓடிச் செருவான்), தொகும் இதுபோல் (ஆகும்) - பொருந்திய இந்த முறைமை போலும், தான் அதுவாய் நிற்குந் தரம் - மலங்களின் துன்பங்களால் வருந்தினோன் அருளைக் கண்டவுடனே தான் அந்த அருளோடு சேர்ந்து நிற்குந் தன்மை.

வெயிலால் வருந்தினேன் நிழலைக் காணும்போது தானாக அந்
நிழலை மிகுந்த ஆசையோடு அடைவதுபோல, மலங்களின் துன்பங்
களால் வருந்தினேன் பேரின்பத்தைத் தருவதாகிய திருவருளைக்
காணும்போது தானாகவே பெரு மகிழ்ச்சியோடு அதைச் சேருவான்
என்பது கருத்து: (1)

ஆன்மா அருளை அறியுங் காலம்

தித்திக்கும் பாராறுங் கைக்கும் திருந்தினோம்
பித்தத்தின் முன்றவிரந்த பின்.

[தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும்; பித்தத்தின் தான்
தவிர்ந்த பின் நா திருந்திடும்.]

ப—ரை: தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் - (பித்த நோயு
டையாரது நாவுக்கு) மதுரமான பாலும் கசப்பாயிருக்கும், பித்
தத்தின் தவிர்ந்தபின் - பித்த நோயினின்றும் நீங்கியபின், நா -
நாவானது, திருந்திடும் - முன் கைத்த பால் தித்திக்கத்தக்கதாகத்
திருந்திவிடும்.

அதுபோல, ஆணவமாகிய நோயுள்ள காலத்தில் கசப்பாகத்
தோன்றிய திரோதானசத்தி, ஆணவம் நீங்கியபின்பு ஆன்மாவுக்கு
இனிய பேரருளாகத் தோன்றும். திரோதானசத்தியானது ஆணவ
நோயைத் தீர்த்தற்காக ஆன்மாவுக்குப் பிறப்பிறப்பு முதலிய
துன்பங்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்தது. இச் செய்கை
ஆன்மாவுக்கு நன்மையைக் கொடுத்ததாயினும் அதற்குக் கசப்
பாகவே தோன்றியது. இச் செய்கையால் அதற்கு மலம் தீர்ந்த
பின்பு அது சத்தியின் செயலை இனியதாகக் காண்பதுமன்றிச்
சத்தியையுங் காண்கின்றது. நாவானது வியாதியில்லாத இயல்பான
நிலையிலே பாலின் இரசத்தை உள்ளபடி அறிவதுபோல, ஆன்மா
வானது ஆணவமில்லாத இயல்பான நிலையிற் சிவசத்தியை
அறியும். நா ஆன்மாவுக்கும், பால் சத்திக்கும், பித்தநோய்
மலத்துக்கும் உவமையாயின. (2)

ஆன்மா அருளைத் தானாகக் காணமாட்டாது.

கான்பா ஞானியிருளிற் காட்டிலுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மெந்நாள் விழும்.

[ஓளி இருளில் காட்டிலும், காண்பான் தான் கண்ட வீண்
பாவம் எந்நாள் விழும்.]

ப—ரை: ஓளி - ஒளிவுவாகிய ஞானமானது. இருளிற் காட்
ட்டிலும் - ஆணவமாகிய இருளில் ஆன்மா கிடந்து மயங்கும்போது

தன்னைக் காட்டிலும், காண்பான் - அதைக் காணும் ஆன்மா, தான் கண்ட வீண் பாவம் - தன் முயற்சியால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பதால் வீணாக வரும் பாவமானது. எந்நாள் விழும் - எப் போது நீங்கும்.

வீண் பாவமாவது பிற பொருள்களுங் காரணமாகாமல் ஆணவ முனைப்பினால் மாத்திரஞ் செய்யப்படும் பாவம். இது மிகக் கொடியது. மற்றைய பாவங்கள் பிற பொருள்களுங் காரணமாக உண்டாவன. ஒரு பொருளைக் காணும் போது அதில் ஆசையுண்டாகுமாயின், அந்த ஆசைக்கு அந்தப் பொருளும் ஒரு காரணம். அந்தப் பொரு ளில்லையாயின் அந்த ஆசை உண்டாகாது. கோபம் முதலிய பாவங்களும் இதுபோல்வன. இவை வீண் பாவத்தைப்போற் கொடியவை அல்ல. திருவருளை மதியாமை முதலிய வீண் பாவங்கள் ஆணவம் மிகவும் முனைப்பதால் உண்டாவன. ஒருவன் திருவருளை மதியாமல் தன்னுடைய வல்லமையால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பது வீண் பாவம். (3)

திருவருள் ஆணவத்தை ஒத்திருக்கும் வகை

ஒளியு மிருளு மொருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல்.

பு-ரை: ஒளியும் இருளும் ஒருமைத்து - திருவருளும் ஆணவமும் தன்வகைப் பொருளைக் காட்டி ஒழிந்ததை மறைக்குந் தன்மையில் ஒத்திருக்கின்றன, பன்மை - அவற்றிற்குள்ள பேதம் யாதெனில், தெளிவு - அருளானது தன்னை அடைந்தோர்க்கு உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதும், தெளியார் செயல் - ஆணவமானது அது நீங்காதார்க்குப் பொய்யாகிய பொருள்களைக் காட்டுதலுமாம்.

[பன்மை - வேறுபாடு]

அருளானது சிவத்தைக் காட்டி உலகத்தை மறைக்கும். ஆணவமானது உலகத்தைக் காட்டிச் சிவத்தை மறைக்கும். (4)

திருவருளையடைந்தோர்க்குக் கடவுள்

வெளிப்படுதல் எளிது.

கிடைக்கத் தகுமோந் கேண்மையார்க் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பாணை இன்று.

[நல் கேண்மையார்க்கு அல்லால், எடுத்துச் சுமப்பாணை இன்று கிடைக்கத்தகுமோ?]

பு-ரை: நல் கேண்மையார்க்கு அல்லால் - அன்பு நிறைந்த சுற்றத்தவரை உடையவருக் கல்லாமல், எடுத்துச் சுமப்பாணை - அவருடைய சுமை எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சுமப்பவன் ஒரு

வனை, இன்று கிடைக்கத் தகுமோ - இப்போது பெற்றுக் கொள்ளுதல் கூடுமோ, கூடாது; (அதுபோல) பேரன்பால் திருவருளைச் சார்ந்தவருக்கு அவருடைய வினைகளையும் வினைப்பயன்களையும் சுமப்பவராகிய கடவுள் எளிதிற் றேன்றுவர்.

[கேண்மை—சுற்றம். கேண்மையார்க்கு—சுற்றமுடையவர்க்கு]

திருவருள் தோன்றும்போது நாம் அதன் வசப்பட்டு நின்றால், கடவுள் வெளிப்படுவர்; வினைகளைத் தாமே தாங்குவர் என்பது கருத்து.

திருவருளைச் சாராதாருடைய வினையையும் பயனையும் கடவுள் சுமக்கமாட்டார். ஒருவன் வறியவனாயிருக்கும்போது அவனுடைய நல்ல சுற்றத்தவர் அவனுக்குள்ள கடன்களைக் கொடுத்து அவனைத் தாங்கிவருவதுண்டு; இப்படியே நல்ல சுற்றத்தவர் அவனுடைய சுமையைப் பலவகையாகச் சுமக்கின்றனர். அதுபோலக் கடவுள் தம்மைச் சார்ந்த மெய்யடியாருடைய ஆகாமிய வினையையும் பிராரத்தத்தின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களையும் தாமே சுமக்கின்றார். தாமே சுமத்தலாவது அவர்களிலே சாராமற்றதேதல் “சிவனு மிவன் செய்தி யெல்லாம் என் செய்தி யென்றும், செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்” என அருணந்தி தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்; ஞானவான் தன்னைக் கடவுளிடங் கொடுத்தலினால், அவன் செயலில்லாதவனாக, அவனுடைய செயலெல்லாம், சிவன் செயலாகின்றன; ஆதலால் வாசனாமலமாகிய பழைய பழக்கத்தினால், தீவினையென்று சொல்லப்படும் வினைகளை அவன் செய்தானாயினும், அந்த வினைகள் அவனைச் சாரமாட்டா. கண்ணப்பநாயனார் திருக்காளத்தியிலே சிவவசமாய் நின்று நைவேத்தியத்துக்காக உயிர்களைக் கொன்றார். “இந்தக் கொலைத் தொழில் வாசனா மலத்தினாலே அவருடைய கருத்தின்திக் காயத்தினுற் செய்யப்பட்டது *அந்தக்

* நோயினால் அறிவிழந்தவர் பழைய பழக்கத்தின்படி பலவகையாகப் பேசிப் பல தொழில்களையுஞ் செய்வர். இவை காயத்தின் செயல்களன்றி, அவருடைய செயலன்று. கண்ணப்பநாயனார் மிருகங்களைக்கொன்றதும் இச்செயல்களையொக்கும். அவர் சுவாமிக்கு இறைச்சியைப் படைத்தமையால், சிலர் தாமும் கடவுளுக்கு இறைச்சியைப் படைக்கலாம் என்று பிதற்றுவர். கண்ணப்பநாயனார் இறைச்சியைப் படைத்ததுமன்றித் தமது வாயிற் கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகமுஞ் செய்தனர். செருப்புக் காலைச் சிவவிங்கத்தில் வைத்தார். இவர்களும் வாயிற்கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகஞ் செய்து, திருமேனியிற் செருப்புக்காலை வைக்காததேனோ? இந்த மூன்று செயல்களும் மெய்ஞ்ஞானிகளல்லார் செய்யின் மகாபாதங்களாய் முடியும். ஆதலாற்றான் கண்ணப்பநாயனார் அவற்றைச் செய்தபொழுது அவை பாதகமாகாமற் சிவபுண்ணியமாயின என்று எடுத்துப் பாராட்டப்படுகின்றன:

கர்மம் அவரிலே சாராமற் கடவுள் அதைத் தடுத்தார். அவர் அவ்வளவுநாளும் ஊண் உறக்கமும், தம்மைப்பற்றிய சிந்தனையுஞ் சற்றேனாமில்லாம விருந்ததே அவர் சிவவசப்பட்டிருந்தா ரென்பதற்குச் சாட்சி.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவனடியாராகத் தோன்றி வந்தவருடைய கட்டளையைச் சிவபெருமானுடைய கட்டளையாகப் பாவித்துச் சிவவசமாய் நின்று தம்முடைய குழந்தையைக் கொன்றார். ஆதலால் அந்தவினை அவரைச் சாரவில்லை. தம்முடைய உயிரினும் இனியதாகிய குழந்தையைக் கொன்றபோது அவர் சற்றேனுந் துக்கப்படாமல் மகிழ்ச்சியோடிருந்தது சிறுத்தொண்டநாயனார் சிவவசமாய் நின்றார் என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் நீற்றறையில் இடப்பட்டபோது நீற்றினால் வருந் துன்பம் அவரைச் சாராமற் சிவபெருமான் தடுத்தார். அவர் கைலாசத்துக்குப் போனபோது அவருடைய கால் கை தேய்ந்து சரீரம் கல்லினற் கிழிக்கப்பட்டதனால் உண்டான துன்பம் அவரைச் சாராமற் கடவுள் தடுத்தார். இவ்வாறு ஞானவான்களின் வினைகளும் வினைப்பயன்களும் அவர்களைச் சாராமற் கடவுள் தடுக்கின்றார். (5)

திருவருளைச் சாராதார் கடவுளை அடையார்

வஞ்ச முடனெருவன் வைத்த நிதிகவரத்
துஞ்சினனோ போயினனோ சொல்.

ப—ரை: ஒருவன் வைத்த நிதி - ஒருவன் வைத்த பொருளை, வஞ்சமுடன் கவர - வேறொருவன் களவாக எடுத்துக் கொண்டுபோக, துஞ்சினனோ போயினனோ - (அந்தப் பொருளை யுடையவன்) உறங்கினனோ அல்லது அவ்விடம்விட்டு நீங்கினனோ, சொல் - சொல்லுவாயாக.

“பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊண்அமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்கம் ஆடாமோ”

(திருவாசகம்)

மெய்குஞானிகள் “பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே” என்பதற்குக் கண்ணப்பநாயனார் செயல்கள் இலக்கியமாய் நின்றன. மெய்குஞானிகளல்லாதார் அச்செயல்களைச் செய்யின் அவை பெரும் பாதகமாய் முடியுமென்பது திண்ணம்.

பொருளையுடையவன் விழித்துக் கொண்டு பொருளோடிருப் பாணுகில் அதைத் திருட ஒருவராலும் இயலாது. அதுபோல, பேரின்பத்தை யுடையதாகிய திருவருளின் வழியாலன்றி வேறு வழியாக அதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாகாதென்பது கருத்து. நிதி பேரின்பத்துக்கும், நிதியை யுடையோன் திருவருளுக்கும், வஞ்ச முடன் கவருவோன் திருவருளைச் சாராமற் பேரின்பத்தைப் பெற முயற்சி செய்வோனுக்கும் உவமை. 0

(6)

அருள் ஆன்மாவை வசப்படுத்தல்

தனக்குநிழ லின்றி வொளிகவருந் தம்பம்

எனக்கவர நில்லா திருள்.

ப—ரை: தனக்கு நிழல் இன்றா[சு] - (சூரியன் உச்சியில் நிற்கும் போது) தன்னுடைய நிழற் தோன்றப் பெருமல், ஒளி கவரும் தம்பம் என - கிரணத்தாற் கவர்ந்து கொள்ளப்படும் படிகத் தூண் போல, கவர - (ஆன்மா தன்னறிவு தோன்றப் பெருமல் திருவரு ளாற்) கவர்ந்து கொள்ளப்படுமாயின், இருள் நில்லாது - அந் நிலையிலே மலம் நில்லாமற் போகும்.

இருளிலே படிகத்தூண் இருளாகி யிருப்பதுபோல, ஆணவத் தோடுள்ள நிலையில் ஆன்மா ஆணவமயமாக நிற்கின்றது. சூரியன் உதயமாகப் படிகத்தூண் இருள் நீங்கித் தன்னிறங்காட்டி நிற்பது போல, மலபரிபாகமானபோது ஆன்மா தன்னறிவோடு நிற்கும். சூரியன் ஏறியவரத் தூணைச் சூரியவொளி அதிகமாகப் பற்றுவது போல, ஆன்மாவிலே திருவருள் பதியப்பதிய ஆன்மாவைச் சிவ போதம் பற்றும். சூரியன் உச்சியில் வரும்போது தூணின் ஒளி சூரியப் பிரகாசத்தில் மறைய அது முழுவதும் சூரியகிரண மயமாக நிற்பதுபோல, சிவபோதம் ஆன்மாவை முற்றாகக் கவர்ந்து தன் னுள்ளே அடக்கும்போது ஆன்மா சிவமயமாகின்றது. (7)

oஇனி, நிதியை வினைக்கும், நிதியையுடையோனை மெய்ஞ் ஞானிக்கும், கவருவோனைக் கடவுளுக்கும் உவமையாக்கி, மெய்ஞ் ஞானிகள் வினை செய்யும்போது அவர்கள் அதிலே பற்றில்லாதவ ராதலால், அவ்வினையாகிய நிதியை வைத்துக்கொண்டு துஞ்சுபவர் போல அல்லது அதைவிட்டுப் போயினவர்போல இருத்தலின், அதைக் கடவுள் கவர்ந்துகொள்வர் என்று பொருள்பண்ணி, மெய்ஞ் ஞானிகளை வினையடையாமைக்குக் காரணம் அவர்களுக்கு அதிற் பற்றில்லாமை என்று விளக்கியவாறுமாகக் கொள்க.

அருளை முன்னிட்டு அதற்குப் பின்னே

ஆன்மா நிற்கல் வேண்டும்

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பின்
நிற்க அருளார் நிலை

ப—ரை: உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர் போல் - தழற் கொள்ளியை [= சூளை]ப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையை யுடையவர் (தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணும்போது அக்கொள்ளியை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே நிற்பது) போல, உண்மைப்பின் நிற்க - (ஒருவர் சிவத்தைக் காணவேண்டின்) அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின்னே நிற்பாராக. அருள் ஆர் நிலை - அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலை இதுவே.

ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறவன் விளக்கைத் தனக்குப் பின்னே பிடிப்பானாயின், அவன் அந்த விளக்கொளியை மறைத்து, பொருளிருக்கு மிடத்தை நிழற்படுத்துவதனால் அந்தப் பொருளைக் காணான்; ஆதலால் விளக்கினால் அவனுக்குப் பயனுமில்லை. தனக்கு முன்னே விளக்கைப் பிடிப்பானாயின் அந்த ஒளியைக் கொண்டு பொருளைக் காண்பான். அதுபோல அருளைப் பின்னுக்கித் தன்னறிவாற் காணவிரும்புவோன் சிவத்தைக் காணமாட்டான். அருள் அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அருளை முன்னுக்கினால் (தன்னறிவால் முயலுதலை அறவே விட்டு அருளின் துணையை வேண்டி நின்றால்) அவனுடைய அறிவு அருட்பிரகாசத்திற்கலக்கச் சிவத்தைக் காண்பான்.

(8)

அருளுக்கு முன்னே நிற்கும்போது

சிவத்தைக் காணுமைக்கு ஏது

ஐம்புலனாற் றுங்கண் டகன்ற லதுவொழிய

ஐம்புலனாற் தாமா ரதற்கு.

ப—ரை: (சிவம்), ஐம்புலனால் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகளால், தாம் கண்டகன்றால் - தாம் கண்ட பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாயின், அது ஒழிய - அருளாலேயன்றி, அதற்கு - பேரின்பமாகிய சிவத்தை யறிதற்கு, ஐம்புலன் ஆர் தாம் ஆர் - ஐம்பொறிகளுக்கேனும் தமக்கேனும் தகுதியில்லை,

'கண்ட + அகன்றால்' எனப் பிரிக்க: கண்ட - அஃறிணைப் பன்மை வினையா லணையும் பெயர்; ஈற்று அகரம் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று.

ஐம்பொறிகளின் காட்சிக்கு மேற்பட்டதை அவை காண மாட்டா. மனத்துக்கு அதீதமானதை மனம் அறியமாட்டாது. சிவமானது பொறிகளையும் மனத்தையும் கடந்ததாதலால் அதை ஆன்மா இவற்றால் அறிதல் முடியாதென்பது கருத்து. இதை

நானூர் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாரறிவார்
வானூர் பிரானென்னை யாண்டிலனைல் மதியங்கி
ஊனா ருடைதலையி லுண்பலிதே ரம்பலவன்
தேனூர் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ
என்னும் திருவாசகத்தாலு முணர்க.

(9)

இதுவுமது

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னாற்கருதல்
ஆமே யிவனா ரதற்கு.

[தாமே தரும் அவரை தம் வலியினால் கருதல் ஆமே? அதற்கு இவன் ஆர்?]

ப--ரை: தாமே தரும் அவரை - ஒரு பொருளை ஒருவர்க்குத் தாமே விரும்பித் தருபவரை (மதிபாது), தம்வலியினால் கருதல் ஆமே - தம் சாமர்த்தியத்தினால் அவரிடம் அதைப் பெற்றதாக நினைத்தல் நீதியாகுமா? ஆகாது; (அதுபோல, திருவருளானது தானாக விரும்பி ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்க, ஆன்மா தன்னுடைய ஆற்றலால் அதைப் பெற்றதென்று நினைத்தலாகாது); இவன் அதற்கு ஆர் - (திருவருளாலன்றி) அப் பேரின்பத்தைப் பெறத்தக்க தகுதி ஆன்மாவுக்குச் சிறிதுமில்லையே.

ஒரு சிறுபொருளைத் தரும்படி நாம் ஒருவரைக் கேட்க, அவர் கைம்மாறு கருதாமல் அதைத் தருவாராயின் நாம் அவருக்கு நன்றி பாராட்டுகிறோம். அப்படியாகவும், மனவாக்குக்களுக்கு கெட்டாத பெரும்பொருளாகிய சிவானந்தத்தைத் சிவபெருமான் (நாம் கேளாமல்) தாமாகவே கைம்மாறின்றித் தரும்போது எங்களிலிருக்க வேண்டிய நன்றியறிவுக்கு எல்லையுண்டா? நன்றியறிவு சிறிதுமில்லாமல், அவர் தாமே தருபவர் என்பதை மதியாமல், நமது வல்லமையினால் தாமே பெறுவோமென்று நினைப்பது பெருந்துரோகம். திருவருள் தானாகச் சிவத்தைத் தரும் என்பதை, "தான் வந்து

நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்டு” “தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும் வான்வார் கழல்” என்னும் திரு வாசகப் பாக்களிலும், “வேம் தன்னைக் கொடுத்தபோது மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் தம்மை அடிமையாகக் கொடுத்து ஆனந்த பரவசப்பட்டதை,

“தந்ததுன் றன்னைச் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்த மொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய் யானிதற் கிலனொர் கைம் மாறே” (10)

என்பதிலும் காண்க.

எட்டாம் அதிகாரம் - இன்புறுநிலை

ஆன்மசுத்தி யடைந்த பின்பு பேரானந்தத்தை
அடையும் வழி

பேரின்பத்தைப் பெறுவோரும் பெறுதோரும்

இன்புறுவார் துன்பா றிருளி னெழுஞ்சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

[இருளின் எழும் சுடரின் பின்புகுவார் இன்பார்; முன் புகுவார் பின் துன்பார்.]

ப—ரை: இருளின் எழும் - ஆணவத்தை நீக்குதற்காக மேலாக விளங்குகின்ற, சுடரின் பின்புகுவார் - ஞானத்தை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே செல்பவர், இன்புறுவார் - பேரின்பத்தை அடைவார், முன்புகுவார் பின் துன்பார் - தாம் முன்னாக (வும் அவ்வருள் பின்னாகவுஞ்) செல்பவர் (அதனால்) பின் துன்பத்தை அடைவார்.

[இச்செய்யுள் நிரனிறைப் பொருள்கோள் அமைந்தது]

அகந்தை மமதைக்குக் காரணமாகிய ஆணவம் நீங்கப்பெற்று ஆன்மசுத்தி யடைந்தவர் தம்மை மறந்து திருவருளை மாத்திரம் நினைத்துப் பேரானந்தத்தை அடைவார். “என்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தேவிட்டது இவ்வுடம்பே” என்றருளினர் அருணகிரி நாதர்.

இன்பத்துக்குச் சிவானுபவம் வேண்டும்

இருவர் மடந்தையருக் கென்பய னீன்புண்டாம்
ஒருவ னொருத்தி யுறின்.

[இருவர் மடந்தையருக்கு என் பயன்? ஒருத்தி ஒருவன் உறின் இன்பு உண்டாம்.]

ப—ரை: இருவர் மடந்தையருக்கு என் பயன் - ஆளப்படும் இயல்புடையவளான ஒரு பெண் வேறொரு பெண்ணால் இரட்சிக்கப்படமாட்டாள், (அதுபோல, ஆளப்படுவதாகிய ஆன்மா சிவத்தால் ஆளப்படுவதாகிய அருளோடு சேர்வதன்றி பேரின்பமாகிய பயனை அடையமாட்டாது); ஒருத்தி ஒருவன் உறின் இன்பு உண்டாம் - பெண்ணானவள் ஆளுந்தன்மையை யுடைய ஆடவனை அடைந்தால் அவளால் (இரட்சிக்கப்படுதலாகிய) இன்பத்தை அடைவாள், (அதுபோல், ஆன்மா அருளைக் கொண்டு சிவமாகிய தன்னுடைய தலைவனைச் சேர்ந்தே பேரின்பத்தை அடையும்).

ஆன்மா மலங்களினின்று நீங்கிச் சுத்தியடைந்த வெறு நிலையே பேரின்பமென்று அறியாதார் கூறுவர். திரோதான சத்தியானது ஆன்மாக்களை மலத்தினின்றும் நீக்கி அருட்சத்தியாகி, அவற்றைச் சிவத்தோடு சேர்த்தபின்பே அவை இன்பத்தை அடைவன. மலம் நீங்குவதும் சிவத்தை யடைவதும் வேறென்பதை, "சித்தம்ல மறு வித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட" என்னுந் திருவாசகத்திலுங்காண்க. ஒருபொருளைத் தேடுபவன் அந்தப் பொருளைக் காட்டுதற்கு வேண்டிய விளக்குக் கிடைத்தமாத் திரத்திற் பெரு மகிழ்ச்சியடையான். ஒரு தேசத்தை யடையவேண்டித் தோணியிற் செல்பவன் தோணியி் விருக்கும்போதே இன்புறமாட்டான். பொருளைத் தேடினவன் பொருளைப் பெற்றபின்பும் தேசத்தை யடைய விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின்பும் மகிழ்வதுபோல, ஆன்மா திருவருளைச் சார்ந்த அளவிற்பேரானந்தத்தைப் பெறுது சிவத்தை அடைந்தபின்பே அதனைப்பெறும். (2)

அத்துவிதக் கலப்பால் பேரின்பத்தைப் பெறுவது

ஆன்மாவே; சிவம் பெறுவதில்லை.

இன்பத்தை யெய்துவார்க் கீயு மவர்க்குருவம்

இன்புகள மாதலினு லில்

ப—ரை: எய்துவார்க்கு இன்பத்தை ஈயும் - (சிவபெருமான் தம்மை) அடையும் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்த

திருளுவர், அவர்க்கு உருவம் இன்ப கனம் - அவருடைய திருமேனி நிறைந்த ஆனந்தமாம், ஆதலினால் இல் - ஆதலினால் (அத்துவிதமான ஆன்மாவினால் அவர் ஆனந்தத்தைப் பெறுவது) இல்லை.

கனம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு நிறைவு அல்லது மிகுதி என்பது பொருள். இன்பகனம் - கனமாகிய இன்பம்; இது பின்மொழி நிலையலாகிய பண்புத்தொகை; "மதிநுட்பம் நூலோடுடையார்க்கு" என்புழி போலக் கொள்க.

துன்பத்தை அனுபவித்தவரே இன்பத்தை அறியவும் அனுபவிக்கவும் தக்கவர். சிவபெருமான் துன்பத்தை யனுபவியாதவ ராதலாலும், ஒருவகையனுபவமும் வேண்டாத பரிபூரணராதலாலும், அவரே இன்பவடிவின் ராதலாலும் அவர் இன்பத்தைப் பெறுபவ ரல்லர். அவர் இன்பவடிவுடையாரென்பதை "ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே" என்னுந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. முற்செய்யுளில், "ஒருவ ரொருத்தி யுறின் இன்புண்டாம்" என்று உவமை கூறியவாற்றால் அவ்விருவருமே ஒருவரால் மற்றவர் இன்ப மெய்தல் போல, ஆன்மாவினாற் சிவமும் இன்பமுறுத லுண்டோ? என்ற ஐய வினாவிற்கு விடையாக அங்ஙனம் எய்தல் இல்லை என்றார் இச் செய்யுளால். அதாவது அவருக்கு உருவம் குறைவற்ற இன்பமயம். ஆதலினால் அவர் தம்மைச் சேர்ந்த ஆன்மாக்களுக்கு அதனை ஈயத்தக்காரே யன்றி, அவர் ஆன்மாவினால் இன்பம் பெறத் தக்க தேவையில்லை என்று விளக்கினார் என்றறிக. (3)

முத்திநிலை அத்துவிதம் என்பது

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலை நீ யேகமெனக் கொள்.

ப—ரை தாடலைபோல் - தான் தலை என்னும் இரண்டு சொற் களும் தாடலை என்னும் ஒரு சொல்லானது போல, கூடியவை- சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சேருவன; வேறு நிகழா - பிரிக்கப்படாத, இன்பக்கூடலை - பேரின்பமாகிய அந்தக் கலப்பை, ஏகமென நீ கொள் - அத்துவிதமென நீ அறிந்துகொள்.

○ இச்செய்யுளுக்கு, திருவருட்பயனுக்குப் பழையவுரையாகிய சிந்தனை யுரையைத் தழுவிப் பின்வருமாறு கொள்ளும்பொருள் இலகுவானதாகும்:— (மறுபக்க அடிக்குறிப்புப் பார்க்க)

தாடலை யென்னுஞ் சொல், தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து நின்றலால், ஒருமொழியன்று, தாள் தலை எனப் பிரிவின்றி, ஒருசொற் றன்மையாய் நின்றலால், அது இரு மொழியுமன்று. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும் போது ஆன்மாவுஞ் சிவமும் ஒருபொரு ளல்லாமலும் இருபொரு ளல்லாமலும் அத்துவிதம் எனப்படும். ௦ அத்துவிதமாவது: இரண்டு பொருள்கள் வேறறக் கலந்து ஒருபொருள் போல நின்றல். ஒரு பொருள்போல நின்றல் என்பதைக் காட்டுதற்கு ஏகம் என்னுது "ஏகம் என" என்றார். தாடலை யென்னுஞ் சொற்றொடர் தாள் தலை என்று பிரிக்கப்படக்கூடியது; அதைப்போலாகாமல் முத்திநிலை யிற் சிவமும் ஆன்மாவும், பிரிக்கப்படாதனவாம் என்பதைக் காட்டுதற்கு "தான் நிகழாவேற்றின்பக் கூடல்" என்றார். சாயுச்சியத் திலும் சிவம் ஆன்டானும் ஆன்மா அடிமையு மாதலாலும், சிவத்தினுடைய பேரின்பமாகிய தானை ஆன்மாவாகிய தலை சேருதலினு லும் வேறு சொற்களின் புணர்ச்சியை எடாமல் தாள் தலை என் னுஞ் சொற்களின் புணர்ச்சியை உவமானமாக எடுத்தார். அப்பர் சுவாமிகளும், " தருவாயெனக்குன் றிருவடிக் கீழோர் தலை மறைவே" என்றதில், தாளிலே தலை சேருவது முத்தியின்பமென்று பாடியருளினார். (4)

தாடலைபோல் - தாள் தலை என்று இருவேறாய் ஒலித்து நின்ற மொழிகள் புணர்ச்சிபெற்ற காலையில் தாடலை என ஒன்றுபட்டொ லித்துப் பிளவு படாது ஒரு சொன்னீர்மையாய் நின்றமைபோல, அவை - சிவமும் ஆன்மாவும், கூடி - பேதமுறத் தோன்றுதபடி ஒன்றுபடச் சேர்ந்ததனால் (=வேறறக் கலந்ததன்மையால்). வேற் றின்பக்கூடலை - (மற்றைய உலக இன்பத்திலும் வேறுகிய பேரின்ப அனுபவம் மாத்திரம் நிகழத்தக்க அந்தக்கலப்பை (= சிவமும் ஆன் மாவுமாகிய இரண்டன் கலப்பை), நீ ஏகம் என கொள் - நீ அத்து விதம் என்று கொள். "

கூடி காரணப் பொருட்டாய விளையெச்சம்; செயவெனெச்சத் திரிபு. நிகழா: நிகழாத என்னும்பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டு நின்றது.

௦ அத்தைதம் என்ற வடசொல் அத்துவிதம் எனத் திரிந்தது, த்வைதம்=இருவேறாக உள்ள பொருளின் தன்மை; அ - அல் லாதது என்னும் பொருளில் வந்த வடமொழி இடைச்சொல்லின் திரிபு; அதற்குரிய இன்மை, பிறிது, எதிர்மறை என்னும் முப்பொ ருள்களுள் ஈண்டுப் பிறிது என்றபொருளினது; அநச்சுவம், அப் பிராமணன் என்புழிப்போலக் கொள்க. அநச்சுவம்:- அகவமல் லாதது - குதிரையல்லாதது- கோவேறுகமுதை; அப்பிராமணன்:- பிராமணன் அல்லாதவன் - க்ஷத்திரிய வைசிய வருணங்களுள் ஒரு வருணத்தவன். (இவை, முறையே உருவத்தால் குதிரையைப்

முத்திநிலையை அத்துவிதம் என்றதற்குக் காரணம்

ஒன்றலு மொன்று திரண்டாலு மோசையெழா(து)
என்றலிஒன் றன்றிரண்டும் இல்.

[ஒன்றலும் ஒன்றது; இரண்டாலும் ஓசை எழாது என்றால்,
ஒன்று அன்று, இரண்டும் இல்.]

ப—ரை: ஒன்றலும் ஒன்றது - கடவுளும் ஆன்மாவும்
ஒரே பெருளாயின் அவை கூடவேண்டுவதில்லை; இரண்டாலும்
ஓசை எழாது என்றால் - அவை வேறாக நிற்பின் பெரின்ப முண்
டாகாது ஆதலால், ஒன்று அன்று இரண்டும் இல் - அவை ஒரு
பொருளுமல்ல இரு பொருளுமல்ல.

இத்திருக்குறள் முத்திநிலையை ஒருவாறு விளக்குகின்றது. ஒரு
சாரார் ஆன்மாவங் கடவுளும் ஒன்றென்பர். கடவுளுக்குரிய
அநாதிபோதம், ஓசர்வகர்த்திருத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மா
வுக் கில்லாமையால் ஆன்மா கடவுளன்று, ஆன்மாவங் கடவுளும்

போன்றதாய் ஆனால் அதனின் வேறானது, உபவீத தாரணத்தால்
பிராமணனைப் போலத்தோன்றுந் தன்மையனாய் ஆனால் அவனல்லா
தவன் என்னும் பொருளை யுணர்த்தின) இவைபோலச் சிவமும்
சீவனும் இருவேறு பொருளாயினும் முத்திக்கலப்பில் சீவன், மலமும்
ஆன்மபோதமுங்கெட்டுச் சிவபோதம் மேலிட்டு உப்பொடு கூடிய
நீரேபோலச் சிவமயமாய் ஒன்றுபட்டு விளங்குமாதலின் சிவமும் சீவ
னும் இருவேறாகத் தோன்றாத தன்மையால் இரண்டும்ல்லவாய், மற்று
அவை ஒரு பொருளாய் விடுமோ எனில், அந்த நிலையில் சிவம் ஆண்
டானும் சீவன் அடிமையுமாய்ச் சிவத்துள் சீவன் அடங்கிப் பேரின்
பம் அனுபவித்தலின் பொருட்டன்மையால் ஒரு பொருளுமல்லவாய்,
அவ்விரண்டும் பிரிவறக்கலந்த அக்கலப்புநிலை இரண்டென்றும் ஒன்
றென்றும் கூறுவதற்கு ஏலாமையால் அத்வைதம் எனப்பட்டது.
ஆகவே, அத்வைதம் என்பது: சிவமும் சீவனும் பொருட்டன்மை
யால் இரண்டாகியும், சீவன் சிவமயமான தன்மையால் இரண்டல்
லாதநிலை (இரண்டுபடாதொன்றானநிலை) என்னும் பொருளை
உணர்த்தும். “அ அந்ந நிகு வி வருமொழிப்பொருளை, இன்மை
பிறிது மறையினுளொன்றுக்கும்” என்ற இலக்கணக்கொத்துச் சூத்
திரத்தாலும் அதனுரையாலும் ‘அ’ என்பது பிறிது (=அல்லாதது,
அன்மை) என்றபொருளைத் தருமாற்றை அறிக,

ஓசர்வகர்த்திருத்வம் - எல்லாவற்றிற்குங் கர்த்தாவாய் நின்றல்,

ஒன்றேயாயின் அவை கூடவேண்டுவதில்லை. வேறொருசாரார் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேறாய் நிற்குமென்பர். ஆன்மா வேறாக நிற்பதாயின் அதற்கு நானென்ற புத்தியுண்டாகும். நானென்ற புத்தி ஆணவத்தா லுண்டாவது. ஆதலால் அந்த நிலையில் ஆன்மாவில் ஆணவம் உண்டென்று முடிகிறது. ஆணவமுள்ளபோது பேரின்ப முண்டாகமாட்டாது. ஆகவே ஆணவமுள்ள நிலை முத்தியன்று. ஆதலால் முத்தியின்பத்தில் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேறாய் நிற்பதில்லை. ஆகவே, முத்திநிலையிற் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பதும் இரண்டென்பதும் பிழையான கொள்கைகளாம். இவை வேறற நின்றலே உண்மை. எப்படியெனில், ஆன்மாவானது கடவுளுக்குரிய குணங்களைப் பெற்று அவ்வளவில் மாத்திரம் சிவமாகின்றது. தான்வேறு சிவம் வேறாகக் கருதுவதில்லை. தான் என்பது அற்றுச் சிவத்தையே கருதி அடிமையாய் நிற்கும். கண்ணொளி அருக்கனொளியிற் கலக்கும்போது அது அருக்கனொளியாகின்றது. ஆயினும் அது பொருள்வகையால் வேறு. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கூடிப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்போது அது தன்மயங் கெட்டுச் சிவமயமாகி வேறல்லதாயும், பொருள்வகையால் வேறாயும் அடிமையாய் நிற்கும். பெத்தநிலையிலும் ஆன்மா கடவுளிற் கலந்து நிற்பினும் அது ஆணவத்தோடு அத்து விதமாகி அதன் வசப்பட்டு அதுவாய் நின்றலால், கடவுளின் கலப்பால் வரும் பயனாகிய அத்துவித முத்தி யின்பத்தை அது அனுபவிப்பதில்லை; இதுவே பெத்தக் கலப்புக்கும் முத்திக் கலப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு; எதுபோலென்னில், படலம் பொருந்தி ஒளி மழுங்கிய கண்ணிலும், படலம் நீங்கி ஒளி விளங்கிய கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகச் சூரியப்பிரகாசம் நின்றாலும், அந்தச் சூரியப் பிரகாசம் ஒளி மழுங்கிய கண்ணுக்கு இருட்டாயும் ஒளி விளங்கிய கண்ணுக்கு உள்ளபடியுந் தோன்றும். சூரியன் கடவுளுக்கும், கண் ஆன்மாவுக்கும், படலம் மலத்துக்கும் ஒப்பு. "என்றலுமோரிரண்டு மில்" எனவும் பாடம். (5)

இனிப் பிறவி யெடாதார் வகை

உற்றரும் பெற்றரு மோவா துரையொழியப்

பற்றரு மற்றுப் பவம்

ப—ரை; உற்றரும்- பரமுத்தியை யடைந்தோரும், பெற்றரும்- அப்பரமுத்தியைப் பெறுதற்குக் காரணமாகிய சமாதியை

○ பெத்தநிலை- மலத்தோடு சேர்ந்தநிலை; 'பத்த' என்னும் வடசொல் 'பெத்த' எனத் திரிந்தது. மும்மலத்தினுற் பந்திக்கப் பட்ட என்பது பொருள், பந்தித்தல்-பிணித்தல், கட்டுதல்;

அடைந்தோரும், ஓவாது உரை யொழியப் பற்றாரும்- இடையரூத மௌன சமாதியையடையாமல் (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும்) ஞான நிலைகளை யடைந்தோரும், பவம் அற்றார் - பிறவிப் பிணி யற்றவராவர்.

(ஓவாது- ஒழியாமல், ஒழிவின்றி, இடையரூமல். 'ஓவாது' என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் 'பற்றார்' என்னும் எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயருள் 'பற்று' என்னும் முதனிலையாகிய விதிவினையோடு முடிந்தது; ஆகவே ஓவாது பற்றுதல் யாதோ அதனைச் செய்தவர் என்று பொருள்படும். பற்றுதல்- சிவத்தைப் பற்றுதல், சிவத்தோடு அத்துவிதமாகிப் பேரின்புறுதல், உரை யொழியப் பற்றுதல்- மௌன சமாசியில் நிலைத்தல், பற்றார்- அதனைச் செய்யாதவர்; கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற ஞானபாத ஆரம்ப நிலைகளை அடைந்தோர் என்றபடி.)

ஓவாதுரை யொழியப் பற்றுதலாவது சமாதியாதலால், ஓவாதுரையொழியச் சிவத்தைப் பற்றாராவார், ஞானபாதத்தின் கீழ் நிலைகளாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்களை யடைந்தோர்? பரமுத்தியையடைந்தோரை ஆணவஞ் சாராதாதலால் அவர்களுக்குப் பிறவியில்லை. "கலந்தபின் பிரிவதில்லை" என்றார் அப்பர்சுவாமிகள். சமாதி நிலையையடைந்தோர் பரமுத்தியை யடைவராதலாலும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாகிய நிலைகளில் நிற்போர் அபர முத்தியை யடைந்து பின் அங்கிருந்து நேரே பரமுத்தியை யடைவராதலாலும் இவர்களும் பிறப்பற்றவர்களேயாவர். (6)

சமாதিনিலை பலிதமாகும் முறைமை

பேயொன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நீயொன்றுஞ் செய்யாம னில்.

ப-ரை: பேய் ஒன்றுந் தன்மை பிறக்குமளவும்- பேய் பிடித்த வனுடைய தன்மை போன்ற நிலைமை யுண்டாகும் வரையும், நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நில் - நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் அசைவற்று நிற்பாயாக.

ஒருவன் பேயாற் பிடிக்கப்பட்டால் அவனுக்குத் தன்னறிவுந் தன்செயலுமில்லை; அவனுடைய அறிவுந் தொழிலும் பேயினுடைய அறிவுந் தொழிலுமேயாகின்றன. அது போல சிவத்தினுற் பிடிக்கப்பட்டுச் சிவாநுபூதி பெற்றவன் தன்னறிவுந் தன்செயலுமின்றிச் சிவஞானமும் சிவன்செயலும் உடையவனாய் நிற்பான். இது சமாதியின் முறை; ஒருவன் இந்த நிலையடைதற்குத் தன்செயலொன்றுமின்றித் திருவருளின் வழியில் நின்றல் வேண்டும் என்பது. இச் செய்யுளின் கருத்து. "சும்மாவிருசொல்லற" என்றார் பிறரும். (7)

சமயாசாரங்களும், அவைநீங்கும் முறைமையும்

ஒன்பொருட்க னுற்றூர்க் குறுபயனே யல்லாது
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்.

ப—ரை: ஒண் பொருட்கண் உற்றூர்க்கு - மெய்ப்பொருளாகிய ஞானத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, உறுபயனே - (அவர்கள் அநுட்டித்துவரும் சரியை கிரியை யோகங்களால் உண்டாகும் பயன்) பேரின்பமேயாம்; அல்லாது - அன்றியும், கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண் - உறங்குபவரது கையினிருக்கும் பொருள் தானே நழுவுவதுபோல, அந்தச் சமயாசாரங்கள் தாமாகவே அவர்களினின்று நழுவுவதுமுண்டு.

சமாதி நிலையைப் பயிலலுற்றோருக்கு ஏனைச் சரியை கிரியை யோகங்களாகிய கர்மானுட்டானங்கள் உளவாதலும், சமாதி நிலையில் முதிர்ச்சியுற்றோருக்கு அவை தாமாக நழுவுதலும் உண்டு என்றறிக. “உற்றூரும் பெற்றூரும்” என்ற செய்யுளில் “உரையொழியப்பற்றூரும் பவம் அற்றூர்” என்றது பற்றி. ஞானிகளிடத்தே சரியை கிரியை யோகங்களாகிய கர்மானுட்டானம் நிகழ் தலுண்டாயின், அவை ஏதுவாகப் பிறவியுண்டாகாதோ என்ற வினாவுக்கு விடையாக “ஒன்பொருட்கண் உற்றூர்க்கு (அவருடைய கர்மானுட்டானங்களுக்குப் பயன்) உறுபயனே” என்றார். அஃதாவது ஞானிகள் அவற்றைத் தற்போதமாகிய பற்று இல்லாமற் செய்வார்களாதலின், அவற்றூற் பிறவியுண்டாகாமல் அபரமுத்தியும் பரமுத்தியுமே படிமுறையாக அவற்றுக்குப் பயனாம் என்பது இதன் கருத்து. உறுபயன் - சிறந்த பயன்; அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்ற புருடார்த்தம் நான்கனுள், வீடாகிய முத்தியின்பமே சிறந்த பயன் (பேறு) ஆதலின், அது ‘உறு பயன்’ எனப்பட்டது, ‘உற்ற நண்பன்’ என்பழிப்போல. ‘உறு’ என்ற உரிச்சொல் ‘சிறந்த’ என்னும் பொருட்டாயது.

உறங்குபவன் தன் கைப்பொருளைப் புத்தியூர்வமாக விடாதது போல, சமயாசாரங்களை ஞானிகள் வேண்டாமென்று சிந்தித்து விடமாட்டார்கள். சிலர் தாம் ஞானிகளென்றுந் தமக்குச் சமயாசாரங்கள் தேவையில்லையென்றுஞ் சொல்கிறார்கள். இவர்கள் ஞானிகளல்லர். ஆணவ முனைப்பினால் இவ்வாறு கூறுபவராதலால் இவர்கள் சரியை கிரியை யோகங்களையும் அனுட்டித்தற்குத் தகுதியில்லாத பிரவிந்தி மார்க்கத்தாரென அறிக. உறங்குபவனது கைக

எல்லுள்ள பொருள் சிலகாலம் விழாமலிருப்பது போல, ஞானிகள் முன் அனுட்டித்த சமயாசாரங்கள் நழுவப் பெருமல் அவற்றை அனுட்டிப்பதுமுண்டு. உறங்குபவனது கைப்பொருள் பற்றின்றி இருப்பதுபோல, இவர்களது அனுட்டானம் பற்றின்றிச் செய்யப் படும். (8)

முத்தியின்பம் இப்படிப்பட்டதென்று

சொல்லத்தக்கதன்று

மூன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றாத இன்பம்தென் சொல்.

[அவர் தம்மின் மிக முயங்கி மூன்றாய தன்மை தோன்றாத இன்பம்; அது சொல் என்?]

ப—ரை: அவர் தம்மின் மிக முயங்கி - (முத்தியின்பமானது) சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சிறிதும் பிரிவின்றி ஒன்றாய் நிற்குங் கலப் பினால், மூன்றாய தன்மை - காண்பவன் காட்சிப் பொருள் காட்சி என்னும் மூவகைப்பட்ட தன்மையும்; தோன்றாத இன்பம் - வெவ் வேறாகத் தோன்றாத பேரின்பமாம்; அது - அந்த இன்பத்தின் அதிச யத்தை, சொல் என் - சொல்லுவ தெப்படி? (சொல்லுந் தரத் ததன்று என்றபடி.)

சொல் - சொல்லுதல், சொல்லுவது; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். ஒருவன் ஒரு பசுவைக் காணும்போது காண்பவன் அவன்; காட்சிப்பொருள் பசு; 'அது பசு' என அறிதல் காட்சி; ஆகவே இம்மூன்று பொருளும் வெவ்வேறு. முத்தி நிலையில் ஆன்மா சிவத் தைக் காணும்போது காண்பவனாகிய ஆன்மாவும் சிவம்; காட்சிப் பொருளுஞ் சிவம்; காட்சியாகிய சிவஞானமுஞ் சிவம்; ஆதலால் அந்த நிலையில் காண்பவன் காட்சி காட்சிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்று. ஒன்றாயிருத்தலால் ஆன்மா சிவாநுபவத்தினால் விகாரமடை வதில்லை. விகாரமுண்டாயின் துன்பமுண்டு; விகாரமில்லாத இன்ப மாதலால் முத்தியின்பம் ஒப்பில்லாதது. ஆதலால் அது நம்மாற் சொல்லும் படியானதன்று, இதை "எனைத் தன்வசத்தே யாக்கும் அறுமுகவா சொல்லொணந்த ஆனந்தமே" என்பதனாலும் அறிக. காணும் பொருளாகிய ஆன்மா நானென்று வேறாகவும், காட்சியாகிய அறிவு வேறாகவும் நிற்பின், நானென்னும் அகந்தையும்

எனது என்னும் மமதையுங் கூடியே நிற்கும்; இவ்விரு தன்மைகளும் மலத்தினாலுண்டாவன; ஆதலால் காண்பவன் காட்சி காட்சிப்பொருளாகிய மூன்று தன்மையும் வேறாக நிற்கும்நிலை பரமுத்தியன்று:

இம்மூன்று பொருள்களும் முறையே ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். (9)

சிவன்முத்திநிலை பேரன்பினால் அடையத்தக்கது

இன்பி லினிதென்ற லின்புண்டே லின்றுண்டாம்
அன்பு நிலையே யது.

ப—ரை: இன்பில் இனிதென்றல் - எல்லா இன்பங்களிலும் இனிதென்று சொல்லப்படுவதாகிய முத்தியின்பமானது, இன்பு உண்டேல் - ஒருவர்க்குப் பேரன்பு உளதாயின், இன்று உண்டாம் - இப்பொழுதே பெறப்படும்; அது அன்புநிலையே - அது அன்பையே தனக்கு நிலையாக உடையதாதலால்.

சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் ஒருவற்குப் பேரன்புளதாயின்; அவன் யானெனதென்னுஞ் செருக்கு நீங்கி ஆணவம் நீங்கப் பெறுவன். சிவபெருமானுடைய திருவருளாலன்றி ஒன்றையுஞ் செய்யாதுதலால் ஆகாமியகன்மம் அவனையடையாது; அவன் தன் சரீரத்திலும் உலகத்திலும் பற்றின்றி நிறற்றலால் பிராரத்தமும் மாயாமலமும் அவனை நேரே தாக்கமாட்டா. சரீரம் நீங்கப் பிராரத்தமும் மாயாமலமும் நீங்கும், ஆதலால் சிவபிரானது திருவடியிற் பேரன்புடையோர் மும்மலங்களினின்றும் நீங்கி முத்தியின்பத்தைப் பெறுவர். இக்கருத்தை "உள்ளமுருகில் உடனாவர்"* : "அன்பும் சிவமுமிரண்டென்ப ரறிவிலார் அன்பே சிவமாவதாரு மறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின் அன்பே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரே" 0 என்னுந் திருவாக்கானு மறிக "இன்பில் இனிது" என்பது உலகவிற்பங்களை யெல்லாந் துன்பமெத்ததோற்றுவிக்கும் இன்பம்.* (10)

*திருவுந்தியார் 7 0 திருமந்திரம் - அன்புடைமை

Xபழைய வுரையாகிய சிந்தனையுரையைத் தழுவி இச்செயுளின் பாடமும் பொருளும் கொள்ளுதல் செவ்விதாகும். அவை பின் வருமாறு:-

ஒன்பதாம் அதிகாரம் - ஐந்தெழுத்தருணிலை

அஃதாவது ஐந்தெழுத்தாகிய திருவருளின் இயல்பு. சமாதிகூடினோரது வாசனாமலத் தாக்கத்தைத் திருவருந்தெழுத்துத் தீர்த்தலினால் இன்புறுநிலையின் பின் இது விளக்கப்படுகிறது.

வேதாகமங்களிலுள்ள உண்மைகள்
ஐந்தெழுத்தி லடங்கியன

அருணாலு மாரசனமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணால் தெரியப் புகும்.

இன்பி லினிதேன்ற லின்றுண்டே லின்றுண்டாம்
அன்பு நிலையே யது.

முத்தியின்பத்தை இம்மையிலே அறியலாமோ என்று வினாவிய சீடனைக்குறித்துக் கூறியது இச்செய்யுள்.

கொண்டுகூட்டு (அந்வயம்):- இன்பில் இனிது ஏன்றல் இன்று உண்டேல் அன்புநிலை ஏய்; அது இன்று உண்டாம்.

பு-ரை: இன்பில் இனிது ஏன்றல் - சிறந்த இன்பமாகிய முத்தியின்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற மிகு வேட்கையானது. இன்று உண்டேல் - இப் பிறவியில் உனக்கு உண்டாகுமேயானால், அன்புநிலை ஏய் - (சிவபெருமானிடத்தே) அன்புசெய்தொழுகஞ் சமாதி நிலையைப் பொருந்துவாயாக, (பொருந்தவே) அது இன்று உண்டாம் - அந்த முத்தியின்பம் இப்பிறவியிற் றுனே உண்டாகும்.

ஏன்றல் - பொருந்தல். பெறுதல்: அது ஈண்டு, பெறுதற்கு ஏதுவாகிய பேரவாவினை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று. இன்றுண்டாம் என்புழி 'இன்றே' என்னுந் தேற்றேகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. அது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. ஒருவன் இம்மையிற்றுனே முத்தியின்பத்தை அனுபவிக்கும் நிலை சீவன்முத்தி நிலை எனப்படும். அதனைப் பெறுவதற்குப் பேரவா வேண்டும் என்பதும், யான் எனது என்னும் பற்றுக்களாகிய எல்லாப் பொருட் பற்றையும் அறவே விடுத்தது. சிவபெருமானிடத்தே பேரன்புபூண்டுகொடுக்க வொழுக்க நெறியில் நிலைத்து நின்றலால் அஃது உண்டாகும் என்பதும் இதனால் கூறப்பட்டன. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், பட்டினத்தடிகள் போன்றார் இந்த நிலைக்கு உதாரண புருடர் ஆவர்.

பெருங்காயம் முற்றாக எடுக்கப்பட்ட பின்பும் அது இருந்த பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை இருத்தல் போல, ஆணவத்தின் ஏவுதலால் வினைகளைச் செய்த கரணங்கள், ஆணவம் வலிநீங்கிய பின் சிறிது காலத்துக்கு அந்த வினைகளைத் தாமாகவே செய்யத் தக்கன. இந்தஇயல்பு வாசனாமல மெனப்படும்.

ப—ரை: அருள் நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் - சைவாகமங்களும் வேதங்களும் உபாகமம் முதலிய மற்றைய ஞானநூல்களும், ஐந்தின்பொருள் நூல் - ஐந்தெழுத்தின் பொருளை உணர்த்தும் நூல்களாம், தெரியப்புதம் - இவ்வைந்தெழுத்தை ஆராயின் அவை அதில் அடங்குதல் புலப்படும்.

இக்கருத்தை, “வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே” என்பதிலும் “அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்” என்பதிலுங் காண்க.

ஓங்காரமும் சிவமூல மந்திரமும் ஐந்தெழுத்தெனப்படும். இவற்றுள் ஓங்காரத்தில் ஐந்தெழுத்தும் ஒரெழுத்தாயமைந்திருத்தலால் அது சூக்கும பஞ்சாட்சரமெனப்படும். பஞ்சாட்சரம் = பஞ்ச + அட்சரம் = ஐந்தெழுத்து. அட்சரம் என்பதன் சொற்பொருள்: விகாரப்படாமல் அழிவின்றி நிற்பது. [அ+க்ஷரம்.]

ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லில் ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குப் பதி பசு பாச லட்சணங்களை உணர்த்தும் நூல் என்பது கருத்து; அன்றியும் ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோட்சமும், ம என்பது மலநாசமும் ஆதலால், ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை அழித்துச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுப்பதென்றும் பொருளுண்டு. ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுள மீரூகிய இருபத்தெட்டுமாம். வேதம்: (இம்மை மறுமை வீடுகளின் இயல்புகளை) அறிதற்குக் கருவி என்னும் பொருளையுடையது. இது இருக்கு, யசர். சாமம், அதர்வம் என நான்காம். ஆகமம் சைவர்களுக்கே உரியதாதலாற் சிறப்பு நூலெனப்படும். வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணராத புறச்சமயங்களுட் சில வேதத்தைத் தமக்குப் பிரமாணமாகக் கூறுவதனாலும், அதிலே லௌகிக ஞானம் அடங்கியிருத்தலாலும் அது பொது நூலெனப்படும். வேதமும் ஆகமமும் கடவுள் அருளிய நூல்களாதலால் அவை ஆன்மா ஈடேறும் நெறியைப் போதிப்பதில் ஒத்த கருத்துடையன. ஆதலால் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை ஆகமத்தினது துணைகொண்டறிதல் இலகுவாகும். “ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான் றுள் வாழ்க” என்று திருவாதவூரடிகள் பாடிடருளினார்.

உபாகமம் ஆகமத்தின் வழிநூல். பிராமணமும் உபநிடதமும் வேதத்தின் வழிநூல்கள். புராணம் அடியார்கள் சரிதத்தையும் கடவுளின் திருவருட் சிறப்பையும் அறிவிற் குறைந்தோரும் விளங்கத்தக்க பான்மையாகச் சொல்வது. இவை சமயசாத்திரத்தின் வேரூனவை. இவற்றில் உள்ள கொள்கைகள் வேதாசமங்களுக்கு மாறாயின் விலக்கப்படவேண்டும்; ஸ்மிருதி வேதத்துக்கு மாறாயின்

வேதப் பொருளே மெய். புராணம் ஸ்மிருதிக்கு மாறாயின் ஸ்மிருதிப் பொருளே மெய்” என வியாசபகவானும், “புராணம் வேதங்களால் வாதிக்கப்படும்” என மோகசூத்திரமுங் கூறுவதைக் காண்க. (வாதிக்கப்படும் = மறுத்துத் தள்ளப்படுதற்கு உரியதாகும்.)

வேத சிவாகமங்கள்

வேதமும் சிவாகமமும் சிவபெருமானாலே அருளப்பட்டமையால், அவை சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்களாம். வேதம் சிவாகமமாகிய இருபகை நூல்களையும் பிரமாண நூல்களாகக் கொள்ளாதவர் சைவசமயத்தவரல்லர்.

இவை சிவபெருமானால் அருளப்பட்டவை யென்பதற்குச் சிவஞானிகளாகிய மெய்யடியாருடைய திருவாக்குக்கள் சான்றுபகருகின்றன. “வேதமொ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்” என்று திருமுலநாயனாரும், “வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் ஆதியமலன் தருநூல் இரண்டும்” என்று அருணந்தி சிவமும், “மிக்கவேத மெய்ந்நூல்கள் சொன்னவனே” என்றும், “மன்னு மாமலை மகேந்திரமதனிற், சொன்ன ஆகமம் தோற்று வித்தருளியும்” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் பாடியருளினார்கள்.

இவற்றுள் சிவாகமங்கள் சைவசமயத்தின் பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையும் விளக்குவன. நாம் நாள்தோறும் செய்யும் வழிபாடு முதலாயினவும்; கோயில்களிலே நடைபெறும் பிரதிட்டை, பூசை, திருவிழா முதலாயினவும்; அபரக் கிரியைகளும் ஆகமங்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ளுவன. இவற்றுட் பிரதிட்டையாவது கல்லினாலேனும் உலோகங்களினாலேனும் முறைப்படி செய்யப்பட்ட உருவங்களிலே கடவுளை எழுந்தருளச்செய்து, அவற்றுக்குத் தெய்வத்தன்மையை ஆக்கும் கிரியையாம். ஆகவே ஆலய வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாதது ஆகமமாம். அபரக்கிரியைகளாவன, ஒருவன் இறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டி முதலாயின. ஞானதீட்சை செய்யும் சிவஞானிகள் ஆகமங்களின் ஞானகாண்டத்தைத் தம் சீடர்களுக்கு உபதேசிப்பார்கள். இப்படியே பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கு ஞானஉபதேசஞ் செய்தார்; மெய்கண்ட தேவர் தமக்கு உபதேசித்தருளிய சிவஞான போதப் பொருளைத் தமிழிலே பாடியருளினார். குருந்தமர நீழலிலிருந்த பரமாசாரியர்

மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருளினார். சிவாகமப்பிரதிகள் எப்போதாயினும், கிடையாமற் போனாலும் காலத்துக்குக்காலம் தோன்றும் சிவஞானிகளால் அவை புதுப்பிக்கப்பட்டு இவ்வுலகத்திலே என்றும் நிலவும். அவற்றின் ஏனைய பகுதிகளுட் பெரும்பாலானவை பத்ததிகளிலுள்ளவை; ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈராக இருபத்தெட்டுமாம்.

[ஆகமப் பிரமாணங்களுக்கமையக் கிரியைகளைச் செய்யும் முறைகளை வசன ரூபத்தில் விளக்கிக் கூறும் வழிகாட்டி நூல்களே பத்ததிகள் எனப்படும். இவை அகோரசிவாசாரியர் முதலிய முன்னோரால் எழுதப்பட்டவை.]

வேதங்கள் கடவுளை வழிபடும் முறைகளையும், தோத்திரங்களையும், ஞானத்தையுங் கூறுவன: சிவாக்கினியிலே கடவுளை வழிபடும் முறைமை வேதங்களிலே அதிகமாகக் கூறப்படுவது. சாதாரணமான நெருப்பிலே சிவபெருமானெழுந்தருளும் கிரியை செய்யப்பட்டால், அது சிவாக்கினியாகும். சிவாகமங்களிலே சதாசிவர் என்றும், நடேசர் என்றும், தக்ஷிணமூர்த்தி யென்றும், தியாகராசர் என்றும் பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுவதுபோல, வேதங்களிலே இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்நி முதலிய பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுகின்றனர். இவ்வுண்மையை வேதங்களுள் ஒன்றாகிய இருக்கு வேதத்திலே (I, 124-64) “இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்நி, திவ்யன், சுபர்ணன், கருத்மான் முதலாகிய பல பெயர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும், கடவுள் ஒருவரே”^x எனவரும் மந்திரத்தால் அறிக. கடவுளுடைய இந்தப் பெயர்கள் பிற்காலத்தில் ஆன்மாக்களாகிய சிறு தெய்வங்களுக்கு இடப்பட்டன. (இக்காலத்தில் மனிதர்களாகிய எங்களுக்குச் சிவபெருமானுடைய பெயர்கள் இடப்படுதல் போல), இதை உணராதார் வேதங்கள் சிறுதெய்வங்களை வழிபடுவன என்று மயங்குவார்.

^xஇதே பொருளைப் பின்வரும் அருட்பாக்களிலும் காணலாம்:-

“ஞாயிராய் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமனாகித்
தீயரு நிருதி வாயுத் திப்பிய சாந்தனாகிப்
பேயருக் காட்டி லாடும் பிஞ்ஞுகன்” —அப்பர்

“சுருதி வானவனாம்; திருநெடுமாலாம்;
சுந்ர விசும்பின் இந்திரனாம்
பருதி வானவனாம்; படர்சடை முக்கண்
பகவனாம்; அகவுயிர்க்கமுதாம்”

—திருவிசைப்பா

இனி, வேதங்களுக்கு உரைகள் செய்தவர்கள் பல்வேறு சமயத்தவர்கள், இவர்கள் தங்கள் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருந்தத் தக்கனவாக உரைகளைச் செய்தமையால். இவ்வுரைகளிலே பெரும் பிழைகள் மலிந்தன. உயிர்க் கொலையைப் பற்றிப் பேசாத இடங்களிலே உயிர்க்கொலை விதிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் உரைசெய்தார்கள். இவ்வுரைகளைக் கண்டு வேதங்களிலே கொலை விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்று அநேகர் மயங்குகின்றனர். கொலையையும் புலா ழுண்ணலையும் வேதங்கள் விலக்குகின்றன. உதாரணமாக:

“மாமிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்திசெய்து சமைத்து உண்பவர்களுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டாகும்” (H. 162-12) “உயிர்களொன்றையுங் கொல்லாத இவ்வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக் கொடு” (VII, 1-1) என்று இருக்கு வேதமும், “கடவுளே, எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாய் இருக்கவும். அவை என்னில் அன்பாய் இருக்கவும் அருள் செய்க” (XXXIV. 18) என்று யசர்வேதமுங் கூறுகின்றன.

வேதத்திலே, கொலை யாகங்கள் விதிக்கப்பட்டனவாகக் கூறும் பிழையான உரைகளைச் சரியானவையெனக் கொண்டவர்கள் யாகபத்தியை (சிரௌத சூத்திரம்) இயற்றியபோது அவற்றிலே கொலைகளை விதித்தனர். இதனாலே பிற்காலத்திலே கொலை யாகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. எமது கோயில்களிலே செய்யப்படும் யாகங்கள் யாவும் கொலைசேராத யாகங்களேயாம். இவற்றிலே நெற்பொரி நெய் முதலியவைகளை நிவேதிக்கப்படுகின்றன.

வேதங்கள் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் ஆகிய நான்கு மாம். இருக்கு வேதத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருப்பள்ளி யெழுச்சியிலே, “இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்” என்றும், மெய்கண்டதேவர் சிவஞான போதத்திலே இரண்டாம் சூத்திரப்பகுதியிலே “இக்கிரமத்தென்னும் இருக்கு” என்றும் குறிப்பிட்டருளினர்.

சாமவேதத்தையும் பின்வருமாறு எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள்:

“தயங்கு சாமவேதமோர் கீதமோதி அத்தசமுகள் பரவும்”
—சம்பந்தர்

“சாகை யாயிர முடையார் சாமமும் ஓதுவதுடையார்” -சம்பந்தர்
“சாந்தோக சாமமோதும் வாயாணைப்” —அப்பர்.

சம்ஸ்கிருதமானது சைவசமயம் வழங்கும் நாடாகிய பரதகண்டம் முழுவதுக்கும் சாஸ்திர பாஷையாய்ப் பொதுமொழியாய்தால், வேதசிவாகமங்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ளனவாயினு.

பிரணவத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி
உறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

ப--ரை: இறை - சிவமும், சத்தி - திருவருளும், பாசம் - மலமும், எழில் மாயை - (ஆன்மாவின் சிற்சத்தியை இறுதியிற் பூரணமாக விளக்கும்) சிறப்பினையுடைய திரோதானசத்தியும், ஆவி- ஆன்மாவும், ஓங்காரத்துள் உற நிற்கும் - பிரணவத்தினுள்ளே பொருந்தி நிற்கும். ௦

மலம் பரிபாகப்படும்போது திரோதான சத்தியானது ஆதி சத்தி என்னும் பெயரோடு ஆன்மாவிற்கு பதிந்து, அதைச் சிவ பெருமானுடைய திருவடிக்குச் செலுத்தி முற்றுணர்வைக் கொடுக்கும். அது மாயாமலம்போலச் சிற்றறிவைக் கொடாமையால், "எழில் மாயை" எனப்பட்டது. "எழிலார் திரோதம்" என்றார் பிறரும். (2)

ஐந்தெழுத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

ஊன நடன மொருபா லொருபாலாம்
ஞானநடந் தானடுவே நாடு.

[ஊன நடனம் ஒருபால். ஞானநடம் ஒருபால் ஆம்; தான் நடுவே, நாடு.]

ப--ரை: ஊன நடனம் ஒருபால் - பிறப்பினை வினைக்கும் திரோதானமும் மலமும் ஒருபக்கத்திலுள்ளன, ஞான நடம் ஒருபால் ஆம் - மோட்சத்தை யுதவும் சிவமும் சத்தியும் ஒருபக்கத்திலுள்ளன, தான் நடுவே - ஆன்மாவாகிய தான் நடுவிலுள்ளது, நாடு - (இவை ஐந்தெழுத்திலிருப்பதைக்) காண்பாயாக.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் முதலெழுத்து சிவத்தையும், இரண்டாமெழுத்து அருட்சத்தியையும், மூன்றாமெழுத்து ஆன்மாவையும், நான்காமெழுத்து திரோதான சத்தியையும், ஐந்தாமெழுத்து மலத்தையுங் குறிக்கின்றன. இதை, "ஈசன் அருள் ஆவி எழிலார் திரோதம் மலம், ஆசில் எழுத்தஞ்சின் அடைவாம்" என்னும் உண்மைவிளக்கச் செய்யுளானுமறிக.

௦ ஓங்காரத்தில் நாதம் சிவமும், விந்து சத்தியும், மகரம் மலமும், உகரம் திரோதான சத்தியும், அகரம் ஆன்மாவும் என்று சில அறிவாளிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

திரோதானசத்தி மலத்தைத் தொழிற்படுத்தி அதைப் பரிபாகப்படுத்தும்வரையும் ஆன்மா ஊனநடனஞ் செய்கின்றது. அருட்சத்தியானது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும்போது ஆன்மா ஞானநடனஞ் செய்கின்றது.

முத்தர்கள் ஐந்தெழுத்தாற் கடவுளை வழிபடும் முறைமை பின்வருமாறு:- இருதயமாகிய தாமரைப் பூவுக்கு, ஆன்மா தத்துவம் இருபத்துநாலும் நாளமாகவும், வித்தியாதத்து ங்களும் சுத்தவித்தையும் எட்டு இதழாகவும், ஈசரமும் சாதாக்கியமும் கேசரவடிவாகவும், சத்திதத்துவம் பொகுட்டாகவும், நாததத்துவம் அப்பொகுட்டிற் காணப்படும் வித்துக்களாகவும் அமைந்திருக்கும். அந்த இருதயமாகிய தாமரைப்பூவிற் சிவசத்தி வீற்றிருக்கும். சத்தியிற் சிவம் நிற்கும். முத்தர்கள் இந்தச் சிவத்தினுடைய திருமேனியை ஐந்தெழுத்தாகத் தியானித்துக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம், அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுட்பங் கொண்டு அஞ்செழுத்தாற் பூசை செய்வர்.

(3)

பெத்தநிலையி லுள்ளோர் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்யும்போது ஒவ்வொரு எழுத்தின் பொருளையு முணர்ந்து ஊனநடனத்துக்குக் காரணமாகிய மலத்தினால் உண்டாவன யாவும் துன்பங்களென்பதையும், சிவத்தால் உண்டாவன யாவும் நிலையான இன்பங்க ளென்பதையு மறிந்து, அகந்தை மமதைகளையும் உலக இன்பங்களையும் மலமென அருவருத்துத் தள்ளிக் கொடிய விஷப்பாம்பென அவைகளால் விலகி, ஞான நடனஞ் செய்விக்குஞ் சிவத்தை அமிர்தமென நினைத்து அதில் ஆசைப்பட்டு, ஆணவத்தின் விஷத்தைத் தீர்க்கும் மருந்தென அதை விரைவிற் பெறுதற்கு மனத்தாற் பற்றிக்கொண்டு செபஞ்செய்தல் தக்கதாம். இந்தப் பயிற்சியினாலும், மந்திரத்தில் அமைந்த திருவருளாலும், இப்படிச் செபம் பண்ணுவோன் தன் முயற்சிகளைச் செய்யும்போதும், பிறவுயிர்களோடு சம்பந்தப்படும் போதும் மலச் சேட்டைகள் தொடங்குமாயின், அவற்றை மலமென்றும், விஷமென்றும் அருவருத்து விலக்கி அவற்றுக்கு இடங்கொடாமல் தர்மவழியில் நிற்பான். பஞ்சாட்சரத்தைச் சிரத்தையோடு விதிப்படி செபிக்கிறவனுக்குத் தீய எண்ணங்கள் உண்டாகுமானால், பஞ்சாட்சரத்தின் நினைவு உடனே உண்டாகும். அந்த நினைவு அத் தீய எண்ணத்தை ஓட்டிவிடும். “கொல்வாரேனும் குணம்பல நன்மைகள், இல்லாரேனும் இய்புவராயிடின, எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவரென்பரால், நல்லார் நாமம் நமச்சிவாயவே” என்று சம்பந்தசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

தீய எண்ணங்கள் வந்து நிலைத்து முனைக்கமுன்னமே பஞ்சாட்சரத்தினால் அவைகளை ஒதுக்குதல்கூடும். அவை முனைத்த பின்பு

ஆன்மாவின் பெத்தநிலையும் முத்திநிலையும் ஐந்தெழுத்தி லடங்குதல்

விரியமந மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரப் பெறும்;

[ந மேவி ம விரிய யவ்வை மீளவிடா; தம் பெரிய வினை தீர, சி பெறும்.]

ப—ரை; ந மேவி ம விரிய - திரோதானசத்தி மலத்தைச் சார மலம் முயற்சிசெய்ய, யவ்வை மீளவிடா - ஆன்மாவை (அவை பிறவிகளில்) அழுத்தும், [இது பெத்தநிலை] தம் பெரிய வினை தீர - (ஆன்மாக்கள்) தம்முடைய பெரிய பிணிகளாகிய மலங்கள் தீர, சி பெறும் - (திருவருட் சத்தியின் முயற்சியால்) சிவத்தை யடையும், [இது முத்திநிலை]

மலங்கள் நீங்க, அவற்றைப் பாகப்படுத்திநின்ற திரோதான சத்தி நீங்கும், சிவசத்திகளெல்லாம் ஒன்றையாதலால், திரோதானசத்தி நீங்குதலாவது: சத்தி திரோதானத்தைச் செய்யாது விடுதல். மலமுந் திரோதானசத்தியும் நீங்கவே ஊன நடனம் நின்றுபோம். அப்போது ஆன்மா சத்தியோடுஞ் சிவத்தோடுந் நிற்கும். ஆதலால் ஐந்தெழுத்து மூன்றெழுத்தாகச் சுருங்கும். (4)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம் உபாயமார்க்கர்க் குரியது

மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ
மேலாக மீளா விடின்.

ப...ரை: மாலார் திரோதம் மலம் முதலா - பிறவிப் பிணியிலே விடுவனவாகிய திரோதானத்தையும் மலத்தையும் முதலாக வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஒதினால், மாறுமோ - மலம் நீங்குமோ, நீங்காது; மேல் - மேலான் பொருளாகிய சிவம், ஆச மீளா விடின் - ஊன நடனத்தைச் செய்விப்பவைகளின் இடத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளைக் கீழாக்காவிட்டால்.

அவற்றை ஓட்டுதல் சிலபோது பிரயாசமாயிருக்கும்; இப்படியே பஞ்சாட்சர செபமானது ஆணவத்தின் வலியைக் கெடுத்து ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்த்தற்கு முக்கிய சாதனமாம். ஆணவமாகிய கொடிய கடலில் ஆன்மாக்கள் ஆழாமல் அவற்றைக் கரையேற்றத்தக்க தோணி பஞ்சாட்சரமென்பதை, “அஞ்செழுத்தின் புனை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை முனைவனே முதலந்த மில்லாமல்லற் கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே” என்பதனாலறிக.

உலக இன்பங்களிற் பற்றாது உபாயமார்க்கர்க்கு அவற்றில் அழுத்துவதாகிய மலத்தை முன்கொடுவைய பஞ்சாட்சரந் தகுந்தது. சிவத்தை முன்கொ ஓதினால் மாத்திரம் சிவம் மலத்தை ஓட்டி முத்தியைக் கொடுக்கும். *நகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலுள்ள நகார மகாரங்களை இறுதியிலே வைக்கச் சிகாராதி பஞ்சாட்சரம் ஆகும். (5)

நகாராதி பஞ்சாட்சரம்

மோட்ச ஆசையுடையார் ஓதலாகாது

ஆராதி யாதார மந்தோ வதுமீண்டு

பாராது மேலோதும் பற்று.

[ஆதாரம் ஆராதி; அதுமீண்டு பாராது மேல் ஓதும் பற்று அந்தோ!]

ப-ரை: ஆதாரம். ஆராதி - உனக்கு ஆதாரமா யிருக்கின்ற சிவத்தை முன்கொ வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஓதி வழிபடு, அதுமீண்டு பாராது - (உபாய மார்க்கத்திலே ஓதிய) நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தின் இயல்பைத் திரும்ப விசாரியாமல், மேல் ஓதும் பற்று - (உண்மை மார்க்கத்தில் நிற்கும்போதும்) நகார மகாரங்களை முன்கொ வைத்து ஓதுந்தன்மை, அந்தோ - கவலைப்பட வேண்டியதொன்று.

நகாராதி பஞ்சாட்சரம் உபாய மார்க்கத்தாரை உண்மை மார்க்கத்திற் செலுத்துதற்கு ஏதுவாகும். * உண்மை மார்க்கத்தை யடைந்தோர் தமது மார்க்கம் மாறியதை யுணர்ந்து அதற்குரிய பஞ்சாட்சரத்தை ஆசாரியரிடம் விசாரித்தறிந்து அதையே செபிக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால் குழந்தையாயிருந்தபோது முலைப்பால் குடித்த பிள்ளை வளர்ந்த பின்பு தன்னுடைய சரீரத்திற்கேற்ற சாதம் முதலியவைகளை உண்ணாமல் முலைப்பாலையே பருகுமாயின் அதன் வளர்ச்சி தடைப்படுவது போல, அவர்களுடைய ஞான வளர்ச்சி குறைந்துபோம். (6)

சிகாராதி பஞ்சாட்சரமே

மோட்ச ஆசையுடையார்க்குரியது

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேந் நீரும்

பவமிதுந் யோதும் படி.

[சிவ முதலே ஆமாறு சேருமேல் பவம் தீரும்; இது நீ ஓதும் படி.]

*இப் பஞ்சாட்சரம் யகர்வேதத்தின் நடுவில் உள்ளது.

*இக்கருத்தை "ஓதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது" என்னுந் தேவாரத்திலுங் காண்க.

ப—ரை: சிவ முதலே ஆமாறுசேருமேல் - சிகாரம் வகாரம் என்னுமிரண்டும் முதலிலே வரும்படி உச்சரித்தல் கூடுமாயின், பவம் தீரும் - பிறவிக்குக் காரணமாகிய மலங்கள் நீங்கும்; நீ ஓதும் படி இது - முத்தியை விரும்பிய நீ உச்சரிக்கும் முறைமை இதுவே.

அப்பர் சுவாமிகள் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்திலே நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தைத் துதித்தனராயினும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "நமச்சிவாய வாழ்க" என்று திருவாசகத்தைத் தொடங்கினராயினும், அவர்கள் ஓதியது சிகாராதியென்பதை, கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்" என்று தொடங்குந் தேவாரத்திலும், "நானேயோ தவஞ் செய்தேன்" என்று தொடங்குந் திருவாசகத்திலும் அஃது அமைந்திருத்தலாற் காண்க. (7)

வகாரம் ஆன்மாவைச் சிவமாக்குதல்

வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
ஆசி லுருவமுமா மங்கு.

[வாசி அருளி அதை வாழ்விக்கும்; மற்று அதுவே அங்கு ஆக இல் உருவமும் ஆம்.]

ப ரை; வாசி யருளி - சத்தியானது சிவத்தைக் காட்டி, அதை - ஆன்மாவை. வாழ்விக்கும் - வீட்டின்பத்தில் இருத்தும்; அதுவே அங்கு ஆகஇல் உருவமும் ஆம் - அந்தத் திருவருளே ஆன்மாவுக்கு முத்தியிற் குற்றமற்ற மேனியுமாயிருக்கும்.

சிற்சத்தியானது முத்தான்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்து, அதற்குச் சிவநந்தத்தைக் கொடுத்து, அறிவாகிய வடிவமாகியும் நிற்குமென்பது கருத்து; மலம் நீங்கியபின் ஆன்மா ஞான நடனத்தில் மாத்திரம் நிற்கும். அந்த நிலையை விளக்கும் பஞ்சாட்சரம் மூன்றெழுத்தாலாயது. 'தத்துவமசி' (நீ அது ஆகியாய்) என்னும் மகா வாக்கியத்திலுள்ள பொருள் இதில் அடங்கியது. 'தத்'சிகாரத்திலும் 'துவம்' யகாரத்திலும் 'அசி' வகாரத்திலும் அடங்கும். பின்பு ஆன்மா திருவருளி லமிழ்ந்தி மறைகின்றது. (8)

முத்திநிலையை விளக்கும் ஐந்தெழுத்து

ஆசினவா நாப்ப னடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

[ஆசு இல் ந வா நாப்பண் அடையாது, அருளினால் வாசி இடை நிற்கை வழக்கு.]

ப—ரை: ஆசு இல் ந வா நாப்பன் - (முத்திநிலை யடைந்த ஆன்மாவானது) குற்றமற்றதாகிய திரோதானத்துக்குஞ் சிற்சத்திக்கும் நடுவில், அடையாது - (பெத்தான்மாவைப்போல) நில்லாது, அருளிணல் - திருவருளிணல், வா சி இடைநிற்கை வழக்கு - சிற்சத்திக்குஞ் சிவத்துக்கும் இடையில் நிற்பது முறைமையாம்.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலே நகார மகாரம் நீங்க அந்த இடத்தில் வகார சிகாரம் வர, ஆன்மா சத்திக்கும் சிவத்துக்கும் நடுவில் நிற்கும். “திரோதையும் மலமும் தீர்த்ததனிடத்தில், வரோதயமான வாசியை நிறுவி” என்றனர் பிறரும். இந்தப் பஞ்சாட்சரத்தில் நகார மகார மில்லாமையால் இது சீவன்முத்தர் ஓத்தக்கத்து; ந+வா - நகாரமும் வகாரமும்; ந - திரோதான சத்தி, வா - சிற்சத்தி, வாசி: வா + சி - வகாரமும் சிகாரமும்; வா - சிற்சத்தி, சி - சிவம். இவ்வெழுத்துக்கள் பஞ்சாட்சரத்தி லுள்ளனவாய் அவை குறிக்கும் பொருளை ஈண்டு உணர்த்தின;

(9)

சாதனங்களுக் குயிராயுள்ளது திருவருள்

எல்லா வகையு மியம்பு மிவனகன்று

நில்லா வகையை நினைந்து.

ப—ரை: இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து - ஆன்மாவானது சிவசத்தியினின்றும் ஒரு காலமும் நீங்காமல் அதனோடு கூடுதற்கு ஏதுவாயிருக்குந் தன்மையைக் கருதியே, எல்லா வகையும் இயம்பும் - ஆன்மா முத்தியடைதற்கு உரிய அச்சாதன வழிகள் எல்லாவற்றையும் வேதாகமங்கள் சொல்லும்.

திருவருளே ஆன்மாவுக்கு என்றுந் துணையா யுள்ளமையால் அது தாயாக உபசரிக்கப்பட்டு உமாதேவி எனப்படும். முத்திக்குரிய ஞாதனங்க ளெல்லாம் ஆன்மா திருவருள் ஞானத்தை அடைதற்குரிய வழிகளன்றித் தாமே முத்தியைக் கொடுக்க வல்லன வல்ல. ஆற்றங்கரையிலிருந்து விளைநிலத்துக்கு வாய்க்கால் தோண்டி விடுவதால் மாத்திரம் பயிர் உண்டாகாது; ஆற்றின் மடையைத் திறந்து தண்ணீரைப் போக்கவே பயிர் உண்டாகும். அதுபோல

ஞசைவ சமயத்திலே விதிக்கப்பட்ட முத்திக்குரிய சாதனங்களா வன: திருக்கோயில், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து, சிவனடியார் சரித்திரங்கள், சிவனடியார் சங்கம், திருவருட்பாக்கள், நீதி நூல்கள், ஞான நூல்கள் முதலியவைகளும், சரியையிற் சரியையாதி

வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட வழிகளாலே திருவருளைப் பெற்றால் மாத்திரம் முத்தி கைகூடும். திருவருளாகிய ஆற்றின் மடையைத் திறப்பன சிரத்தையும் அன்புமாம்; சிரத்தையு மன்பு மின்றிச் சமயாநுட்டானங்களைச் செய்பவர் பேரருளைப் பெறமாட்டார். ஆதலால் அவை முத்தி பெறுதற்கு இன்றியமையாத துணைகளாம். *சீவன்முத்தருக்கு வேண்டிய ஆலய வழிபாடும் அடியார் வழிபாடும் "எல்லா வகையும்" என்றதில் அடங்கும்.

முப்பத்திரண்டு பாதங்களுமாம். புறச்சமயங்கள் பலவற்றில், இந்தச் சாதனங்கள் கோடியில் ஒரு பங்கு தானு மில்லையாகவும் அவையும் ஆன்மாவை ஈடேற்றத்தக்க வெவ்வேறு வழிகளென்று சொல்லுவது எத்துணைப் பேதைமை. புறச்சமயங்களை அநுசரித்தல் தீமையென்பதை விளக்க, "பரசமயங்கட் கெல்லாம் பாக்கியம் பண்ணோணாதே" என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறியருளினார்.

"கிரியை என மருவுமவை யாவும் ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம் எனக் கிளக்கும்" (சிவப்பிரகாசம்) என்றதும், "ஞாலத்தால் வீடென்று நான்மறைகள் புராணம் நல்ல ஆகமங்கள் சொல்ல" (சித்தியார் - சுபக்கம்) என்றதுங் காண்க.

*சிலர் பஞ்சாட்சர செபத்தினாலும், ஆலய வழிபாட்டினாலும், விரதாநுட்டானங்களாலும் தாமொரு பயனு மடையவில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். இவர்கள் இவைகளைச் செய்தபோது சிரத்தை இல்லாமையே இவ்வாறு சொல்லுதற்குக் காரணம். இயல்பிலே சிரத்தையுள்ளவர்கள் இவைகளின் பயனை விரைவிற்பெறுவர். மற்றையோர் இவற்றின் சருத்தையும் நோக்கத்தையு முள்ளபடி அறிவதறற் பயன் அடைவர். சிலர் சிரத்தையுள்ளோராயினும் தம்மாவியன்ற அளவுக்கு மேற்படச் செய்வதனால் அலுத்து இவைகளை வெறுத்துப் பாவிகளாதலுமுண்டு. நெடுநேரமாக மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தமாட்டாதவர் பஞ்சாட்சர செபத்தை மட்டாகச் செய்யவேண்டும். பசியை அதிகந் தாங்கமாட்டாதவர்கள் நெடும் பசி விதிக்கப்பட்ட விரதங்களை அநுட்டிக்கத் தொடங்கி, பொழுது போகாதாமே என்று வருந்துவதும் விரதகாலஞ் சமீபிக்கும்போது அதற்கு அஞ்சுவதுமுண்டு. இது சுமக்கமாட்டாத பாரத்தைச் சுமப்பதால் வரும் பொல்லாங்கு. ஆதலால் இயல்பிலே சிரத்தையில்லாதோர் சமயாநுட்டானங்களின் இரகசியங்களை யறிந்து சிரத்தையறல் வேண்டும். எவர்களும் மிகுந்த பிரியத்தோடு செய்து முடிக்கத்தக்க அளவு செப தியான விரதாநுட்டானங்களைச் செய்ய வேண்டும். அவ்வளவு மாத்திரஞ் செய்வாராயின் சிரத்தையும் அன்பும் வளர்தலால் அவர்கள் திருவருளைப் பெற்று நற்கதியடைவார்கள். வெயிலில் அலைந்தவன் நிழலைச் சேரும்போது எவ்வளவு

சீவன் முத்தர்கள் வாசனாமலத்தினால் மனந் தாக்கப்படாமெக் காகப் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்வதுபோல, இந்திரியங்கள் தாக்கப்படாம விருப்பதற்காக மெய்யடியாரையுந் திருக்கோயிலையுஞ் சிவமென வழிபடுவர். இதை 'செம் மலர் நோன்றான் சேரவொட்டா, அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ, மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந்தானு மரனெனத் தொழுமே'' என்பதிலும், "நள்ளேன் நினதடியாரொடல்லால் நரகம் புகினும்'' என்பதிலும், "மேவினோம் அவனடியா ரடியாரோடு, மேன் மேலும் குடைந்தாடி யாடுவோமே'' என்பதிலுங் காண்க. சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளிற் சரியாவாங்களுக்குச் சிவபெருமான் மறைந்து நின்று அருள் செய்வர். மந்திர நியாசத்தால் வழிபடுங் கிரியாவாங்களுக்கும் மந்திரங்களால் வழிபடும் யோகிகளுக்கும் அவ்வம் மந்திரங்களால் அவரவர் விரும்பிய வடிவாய்த் திருமேனிகளில் அவ்வப்போது தோன்றி நின்று அருள் செய்வர், அன்பு மாத்திரையாய் வழிபடும் ஞானிகளுக்கு அவ்வவ்வே தானாய் அத் திருமேனிகளில் எப்போதும் வெளிப்பட்டு நின்று அருள் செய்வர். முத்தர்கள் வாசனாமலத்தின் தாக்கத்தை நீக்குதற்கு அடியார்களையும் ஆலயங்களையும் வழிபடுவாராயின், நாங்கள் முழுவலியோடு நிற்கும் மலங்களின் ஓயாத வினையினின்றும் விலகிக் கொள்ள அடியார்களையும் சிவாலயத்தையும் எவ்வளவு அதிகமாக நாடி வழிபடல் வேண்டும்.

(10)

பத்தாம் அதிகாரம் — அணைந்தோர் தன்மை

அணைந்தோராவார் சீவன்முத்தர்

சீவன்முத்தர் நிலை

ஓங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து ளின்பொடுங்கத் தாங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்.

ப—ரை: ஓங்கு உணர்வினுள் அடங்கி - (சீவன்முத்தர்) நிறைந்த ஞானத்துள்ளே அடங்கி, உள்ளத்துள் இன்பு ஓடுங்க - தம்மறிவினுள்ளே பேரின்பம் நிறைதலால், தூங்குவர் - ஆணந்த நித்திரை செய்வர், மற்று ஏது உண்டு சொல் - அவருக்கு வேறு என்ன காரியம் உண்டு? சொல்வாயாக; (ஓன்றுமில்லை என்றபடி.)

ஆசையோடு போகின்றனோ, அவ்வளவு ஆசையோடு உலகமுயற்சிகளை விட்டுச் செபந் தியானம் முதலிய சமயாநுட்டானங்களைச் செய்ய வேண்டும். உலக விஷயங்களாகிய ஊன நடனத்திலே இவ்வளவு நேரமும் அலைந்த தமக்குக் கடவுளை வழிபட்டு ஆன்மாவை ஈடேற்றுதற்கு நேரங் கிடைத்துவிட்டதே என்ற சந்தோஷத்தோடு அம் முயற்சிகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

நித்திரை என்றது தொழிலேனும் வேறு வகையான சலனங்களேனும் இல்லாதிருத்தல். முத்தர்கள் ஆனந்தம் நிறைந்து ஞானத்துள் அமிழ்ந்தி யிருப்பரென்பது கருத்து. இந்த நிலை ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் எட்டாம் ஒன்பதாந் திருக்குறள்களில் ஐந்தெழுத்தால் விளக்கப்பட்டது. (1)

இவர் பதியைப்போல் ஐந்தொழிலேனும்
பசுக்களைப்போல் வினைகளேனுஞ் செய்யார்

ஐந்தொழிலுங் காரணர்க ளாந்தொழிலும் போகநுகர்
வெந்தொழிலு மேவார் மிக.

ப—ரை: ஐந்தொழிலும் - சிவத்தினுற் செய்யப்படும் ஐந்தொழில்களையேனும், காரணர்களாந் தொழிலும் - திருவருளாற் பிரேரிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தனித்தொழில்களையேனும், போகநுகர் வெந்தொழிலும் - மாயாபோகத்தை அனுபவிக்கும் வெய்ய வினைகளையேனும், மிக மேவார் - சிறிதும் பொருந்தார்.

முத்தர் சிவத்தோடு கலந்து பரமானந்தத்தை யனுபவிப்பாரேயன்றி ஒருதொழிலுஞ் செய்பவரல்ல ரென்பது கருத்து. சிவம் சந்நிதி மாத்திரத்திற் பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும் முத்தர்கள் சிவமாக்கப்பட்டவராயினும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவரல்லர். சந்நிதிமாத்திரத்தாற் செய்யாராயினும், சத்தியின் பிரேரகத்தால் ாவபேதங்கள் செய்வதுபோலப் பஞ்சகிருத்தியங்களுள் ஒன்றாயினும் செய்யாரோ என்று வினவில், அவர் அதுவுஞ் செய்யார். போகங்களுக்கும் காரணமாய்ப் பற்றேடு செய்யப்படும் வினைகளையும் அவர் செய்யார். பதிக்குரிய தொழிலேனும் பசுக்களுக்குரிய தொழிலேனும் அவருக்கில்லை. “உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிகளுக்குரியன் உயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே” என்றார் பிறரும். அவருக்கு அருட்செயல்கள் மாத்திரம் உண்டு. இதை ஏழாம் பத்தாந் திருக்குறளிற் காண்க. (2)

முத்தர் எங்குஞ் சிவத்தையே காண்பவர்

எல்லா மறியு மறிவுறினு மீங்கிவரொன்
றல்லா தறியா ரற.

[ஈங்கு இவர் ஒன்று அல்லாது அறியார்]

ப—ரை: எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும் - எல்லாவற்றையும் அறியும் ஞானத்திற் கலந்து நிற்பினும், ஈங்கு - இவ்விடத்து

ாவபேதங்கள்: சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மகேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்பன.

இவர் - சீவன்முத்தர், ஒன்று அல்லாது - சிவமொன்றையே யன்றி மற்றொன்றையும், அற அறியார் - சிறிதுங் காணார்.

விடயங்களை அவதானித்தற்கு அவற்றிற் பற்றிருத்தல் வேண்டும். முத்தருக்கு ஒரு விடயத்திலும் பற்றில்லாமையால், அவர் ஒன்றையும் அவதானியார். ஆதலால் அவர் சிவமல்லாத பொருளைக் காணார். இவ்வுண்மை நான்காம் ஆரூர் திருக்குறளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தை "திருஞானமிவை யெல்லாங் கடந்த சிவஞானமாதலாற் சீவன்முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்" என்பதிலுங் காண்க.

[விடயம் = விஷயம் = பொறிகளுக்குப் புலப்படும் மாயைப் பொருள்கள்] (3)

அவர் விடயங்களைக் காணுமைக்குக் காரணம்

புலனடக்கித் தம்முதற்குட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கு மாமை தக.

ப—ரை: தலம் நடக்கும் ஆமை தக - தன்வழிச் செல்லும் ஆமை (யானது ஆரவாரமுள்ள இடத்தில் தன்னுடைய ஐந்துறுப்புக்களையும் உள்ளுக்கு இழுத்து அசைவில்லாமற் கிடப்பது) போல, புலன் அடக்கி - (முத்தர் தமது பொறிகளையும் மனத்தையும்) விடயங்களிற் செல்லாமல் உள்முகமாகும்படி அடக்கி, தம் முதற்குட் புக்குறுவர் - தமது முதலாகிய சிவத்திலே புகுந்து பொருந்தி நிற்பர், போதார் - (வெளியே விடயங்களிற் பொறிகளைப்) போக விடார்;

பொறிகளாவன ஞானேந்திரியங்கள். அவற்றால் அறியப்படும் பொருள் புலனெனவும், விடயமெனவும்கூடும். புலனடக்குதலாவது பொறிகளின் வழியாக விடயங்களை அறியாதிருத்தல். பிறவிக் குருடன் கைகாலினால் ஆராய்ந்து காட்சி விடயங்களை மயக்கமாய் அறிவதுபோல, ஆணவச் சார்புள்ள மனிதர் ஐம்பொறிகளினுற் பொருள்களை மயங்கி அறிவர். குருடு நீங்குமாயின் அவன் கைகளால் ஆராய்ந்தறியாமல் கண்ணிற் கண்டு விடயங்களைத் தடுமாற்றமின்றி அறிவான். அதுபோல மலம் நீங்கிய சீவன்முத்தர் மயக்கவறிவைத்தரும் பொறிகளால் விடயங்களை அறியாமல், ஞானக்கண்ணினால் மெய்ப்பொருளைக் காண்பார். ஆதலால் அவர் பொறிகளையும் மனத்தையும் அடக்குவர். ஆரவாரம் நீங்கியபின் உறுப்புக்களை நீட்டும் ஆமைபோலாது, அவர்கள் பொறிகளை என்றும் அடக்கியே நிற்பர் என்பதைக் காட்ட, "போதார்" என்றார். போதார்: புகுதார் (புகுதவிடார்) என்பதன் மருஉ; (4)

அவர் சர்வ வியாபகர்

அவனையகன் ரெங்கின்றோ மாங்கவளு மெங்கும்
இவனையொழிந் துண்டாத லில்

[அவனை அகன்று எங்கு இன்றும்; ஆங்கு அவன் ஆம் இவனை ஒழிந்து எங்கும் உண்டாதல் இல்.]

ப—ரை: அவனை அகன்று- சிவத்தை நீங்கி, எங்கு இன்றும் எவ்வுலகமுமில்லை, ஆழகு அதுபோல, அவனும் [இவனை ஒழிந்து- சிவமாதலை யடைந்த முத்தனை நீங்கி, எங்கும் உண்டாதல் இல்-எவ்விடமும் உளதாய் நின்றல் இல்லை.

ஆன்மாவின் வியாபகத்தைத் தடுத்த ஆணவம் நீங்கினமையாலும் முத்தான்மா கிவமானவையாலும் எங்கும் நிறையும் நிலையை அடைகின்றது.

[எங்கு இன்றும் என்பதில் முற்றும்மை விரிக்க.] (5)

அவருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லை

உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்கு
எள்ளந் திறமேது மில்

ப—ரை: உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக்காட்சியருக்கு - உள்ளும் வெளியும் ஒரு தன்மைத்தாய்க்காணும் ஞானத்தை அடைந்த சிவன்முத்தருக்கு, எள்ளும் திறம் ஏதும் இல்-ஒன்றையும் இகழுந்தன்மையில்லை.

இகழ்தல் இல்லையெனவே புகழ்தல் இல்லையென்பதும் பெறப்படும். உள் என்பது உண்மையான தன்மை. புறம்பு என்பது விடயங்களாகத் தோன்றுந்தன்மை. எமக்கு விடயங்கள் தோன்றுமன்றி மெய்ப்பொருளாகிய சத்துத் தோன்றுது. விடயங்கள் தோன்றுதவினால் நண்பர் உபசாரம், சுவையுள்ள போசனம் முதலிய சிவவற்றில் விருப்பும், பகைவர் அவமதிப்பு,* சுவையற்ற போசனம் முதலிய சிவவற்றில் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன. முத்தர்களுக்கு

*புத்தகமென்று சொல்லி மறைத்து வைத்திருந்த சத்தியால் அதி குரன் மெய்ப்பொருளையொரைக் கீறியபின்பும் அவர் அவனை வெறுக்காது அவனில் அன்பு பாராட்டியது, அவர் அவனுடைய தீய செயலை நோக்காது அவனிலுள்ள மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்தைக் கண்டமையாலென அறிக.

மாயைப்பொருள் தோன்றாமல் ஃசேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தில் "அகரவுயிர்போ வறிவாகி யெங்கும்" நிறைந்திருக்கும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவமே தோன்றுதலால், அவருக்கு விருப்பு வெறுப்பேனும் இகழ்தல் புகழ்தலேனும் இல்லை.

மலம் நீங்காத எமக்குப் பொருள்கள் தோன்றுந் தன்மையும் அவற்றின் உண்மையான தன்மையும் வேறு. முத்தருக்குத் தோன்றுவது உண்மையே ஆதலால் "உள்ளும் புறமு மொருதன்மைக்காட்சியருக்கு என்றார். (6)

அவரது வினையின் பயன் சிவாநந்தம்

உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

ப-ரை: உறுந் தொழிற்குத் தக்க பயன் -யான் எனது என்னுஞ் செருக்கோடு செய்யப்பட்ட வினைக்குத் தகுந்த பலன், உலகம் -உலக வாழ்க்கைகளாம். தத்தம் வறுந்தொழிற்கு பயன்-அந்தச் செருக்கு நீங்கிய தொழிலுக்குரிய பலன், வாய்மை-மெய்ப்பொருளாகிய முத்தியின்பம்.

உலகம் என்றது பூலோகம், தேவலோகம், சிவலோகம் முதலிய யாவும். சிவன் முத்தர்கள் அகந்தை மமதையின்றிச் சிவன் செயலாக யாவற்றையுஞ் செய்வாராதவால், அவர்கள் எது செய்தாலும் ஆகாமியமாகாது. ஆதலால் அதன்பயனாக வரத்தக்க உலக வாழ்க்கைகளுமில்லை. அவர்களுடைய செய்கைக ளெல்லாவற்றுக்குஞ் சிவானந்தமே பலன்.

வறுந் தொழில் - பற்றின்றிச் செய்யப்படுந் தொழில், உறுந் தொழில் - (யான் எனது என்ற பற்றுப்) பொருந்துஞ் செயல். (7)

அவருக்குக் கன்மந் தீரும் முறைமை

ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை
தோன்றி லருளே சுடும்.

ப-ரை: ஏன்றவினை - பிராரத்தமானது; உடலோடு ஏகும் - தேகம் நீங்கும்போது நீங்கும், [இவ்வுடலால் நுகரப்பட்டுத் தொலையும் என்றபடி], இடையேறும் வினை தோன்றில் - முத்திக்கும் (ஆணவமல நீக்கத்துக்கும்) தேகத்தின் முடிவுக்கு மிடையில் வினை செய்யப்படின, அருளே சுடும் - அவ்வினையைத் திருவருளே நீக்கும்.

முத்தர் செய்யுந் தொழில்கள் அருட்செயலன்றி அவர் செயலல்ல. ஆதலால் அவற்றின் பயன் அவரைச் சாராது. ஆகவே ஆகாமிய கன்மம் உண்டாகாது நீங்கும் என்றவாரும். சஞ்சிதம் முன்னமே தீட்சையிற் போக்கப்பட்டதாதலால் இங்கே பேசப்பட்டிலது.

ஃசேதனம் = அறிவுள்ள பொருள், அசேதனம் = அறிவில்லாத பொருள்.

சீவன்முத்தர் நில்ை பரமுத்தி

மும்மை தரும்வினைகள் மூளாவா முதறிவார்க்கு) அம்மையு மிம்மையே யாம்.

ப—ரை: மும்மை தரும் வினைகள் மூளாவாம் - இம்மை மறுமை அம்மை என்னும் மூவகைப் பயனையுந்தரும் வினைகளொன்றும் அவரைத் தாக்கமாட்டா, முதறிவார்க்கு - (ஆதலால் ஆணவமலம் நீங்கிப்) பேரறிவைப் பெற்ற முத்தருக்கு, அம்மையும் இம்மையே ஆம் - பரமுத்தியும் சரீரம் இருக்கையிலே யுண்டாம்.

இம்மை - இப்பிறப்பு, மறுமை - மறுபிறப்பு, அம்மை - மேலுலக மடைதல். முத்தருக்கு அம்மை பரமுத்தி.

“மும்மைதரும் வினைகள் மூளாவாம்” என்றதனால், இம்மையில் அல் வினையை யனுபவித்தற்கு வந்த சரீரம் முதலிய மாயா காரியங்களாலும் அவர் தாக்கப்படமாட்டார் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஆணவ பந்தம் முற்றாக நீங்கிய முத்தர் கர்மம் மாயைகளாலும் தாக்கப்படாம விருத்தலால் அவருடைய நிலை பரமுத்தியாம். (9)

அவர் பெத்தான்மாக்களில் அருளுடையவர்

கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக.

ப—ரை: கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி - ஆணவத்தால் வரும் பொய்யறிவு நிறைந்த பெத்தான்மாக்கள்படுந் துன்பத்தை எண்ணி, தம் கருணை வெள்ளத்து - (சீவன்முத்தர்) தம்மிடத்திலுள்ள இரக்கமாகிய கடலில், மிக அலைவர் - மிகவும் அலைதலைச் செய்வர்,

அலைதலாவது - இரங்கி அருள் செய்தல்.

சிவம் உயிர்களில் இரங்குவதுபோல இவர்களும் இரங்குவரென்பது கருத்து. சிவபெருமான் முத்தரை அதிட்டித்து நின்று பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞான மார்க்கத்தைக் காட்டுவர்; வேதாகமங்களும் மெய்ஞ்ஞானமுஞ் சைவ சமயமும் விளங்குதற்கும், ஏனைய ஞான நூல்களும் திருவருட்பாக்களுந் தோன்றுதற்கும் இவர்கள் காரணமாயுள்ளவர்கள். ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்துக்கு இவர்கள் இன்றியமையாதவர்கள். சீவன் முத்தர்கள் திருவடி வாழ்க. (10)

உமாபதி சிவாசாரியர் திருவடி வாழ்க.

மெய்கண்ட தேவர் திருவடி வாழ்க,

திருமுறைப் பாடல்கள்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருநீற்றும் பதிகம்

பதிக வரலாறு

பாண்டி நாட்டில் சமண சமயம் பரந்திருந்த நாளில், பாண்டியன் மாதேவியும் சைவ சமயத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகி வந்தவருமான மங்கையர்க்கரசியார், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை மதுரைக்கு எழுந்தருளுமாறு தூதரை அனுப்பி வேண்ட, அவர் அவ்வேண்டுகோளுக்கிசைந்து மதுரைக்கு எழுந்தருளி ஒரு மடத்தில் சிவனடியாரோடு தங்கியிருந்தபோது, சமணர்கள் அம் மடத்திற்குத் தீவைத்தனர். அதையறிந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், சமணர் செய்த தீச்செயலுக்கு மன்னனே காரணனாயிருந்தமையால் அத்தீ அவனைச் சார்வதாக என்று பணித்தார். பாண்டியனை வெப்புநோய் பீடித்து மிக வருத்தியது. மங்கையர்க்கரசியார் பொருட்டாக ஞானசம்பந்தப் பெருமான் மன்னனது நோயைத் தீர்க்கத் திருவுளங் கொண்டார். சமணரும் அந்நோயைத் தீர்க்க முற்பட்டனர். அப்போது அரசன், தன் நோயைத் தீர்ப்பவரின் சமயமே மெய்ச்சமயமெனக் கூறி, இரு சாராரையும் தன் நோயைத் தீர்க்குமாறு வேண்டினன். பிள்ளையார் மன்னனது உடலின் வலப்பக்க நோயையும், சமணர்கள் உடலின் இடப்பக்க நோயையும் தீர்ப்பதாகத் தீர்மானித்தனர். பிள்ளையார் இத் திருநீற்றுப் பதிகத்தை ஓதி, பாண்டியனது உடலின் வலப்பக்கத்தில் நீறு சாத்தினார். உடனே நோய் நீங்கியது. அவ்வேளையில் சமணர் தீர்க்க முயன்ற இடப்பக்கத்தில் நோய் மேலும் அதிகரித்தது. பின்னர் மன்னன் சைவமே மெய்ச்சமயமெனத் தெளிந்து, பிள்ளையாரையே தனது இடப்புறத்து நோயையும் நீக்குமாறு வேண்ட, அவரது அருளால் நோய் முற்றும் நீங்கியது.

திருச்சிற்றம்பலம்

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தில் உள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கள் திருவாலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: மந்திரமாயிருப்பதும் திருநீறே; தேவர்கள் தம்மீது அணியப் பெற்றிருப்பதும் திருநீறே; அழகு ஆவதும் திருநீறே; (வேதத்தினால்) தோத்திரம் செய்யப்படுவதும் திருநீறே; (பிறவிப் பிணி தீர்த்தற்கு) உபாயமாயிருப்பதும் திருநீறே; சமயங்கள் தோறும் உள்ளதும் திருநீறே; சிவந்த பவளம் போன்றதிருவாயினையுடைய உமாதேவியாரைப் பாகத்திலே கொண்டு திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளிய இறைவனதுதிருநீறே இத்தகைய சிறப்புக்களையுடையதாம்.

நீறு - நீற்றப்பெறுவது. சுந்தரம் - அழகு. திருநீறு தான் அழகியதாயிருப்பதோடு தன்னையணிபவர்க்கும் அழகைத் தருகிறது. பஸ்ம ஜாபாலம் முதலிய உபநிடதங்களினால் போற்றப்படுதலின் துதிக்கப்படுவது என்றார். நோய் தீர்த்தற்குரியனவாகிய மந்திரம், தந்திரம், மருந்து என்னும் மூவகைச் சாதனமாயும் திருநீறு விளங்குகின்றது. அவற்றுள் மந்திரத்தையும் தந்திரத்தையும் இங்கு கூறிமேல் ஒன்பதாம் பாட்டில் "ஏல உடம்பிடர் தீர்க்கும்" என மருந்தைக் கூறுகின்றார். மந்திரம் என்னும் சொல் (மந்திரம்) நினைப்பவனைக் காப்பது என்று பொருள் கொள்ளப்படுதலையும், திருநீற்றுக்குள்ள பல பெயர்களில் இரட்சை (ரக்ஷா) என்பதற்குக் காப்பாற்றுவது என்பதே பொருளாதலையும் ஒப்பிட்டுத் திருநீற்றை மந்திரம் என்று கூறிய திலுள்ள பொருத்தத்தை அறிக. ஆலவாய் - மதுரை. (1)

வேதத்தில் உள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
ஓதத் தருவது நீறு உண்மையில் உள்ளது நீறு
சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருவாலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: திருநீறு வேதத்தில் பேசப் பெற்றுள்ளது; கொடிய துன்பங்களைத் தீர்க்கவல்லது; ஞானத்தைத் தரவல்லது; இழிந்த குணங்களைப் போக்குவது; படித்தறியத் தக்கது; உண்மை நூல்களில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானது திருநீறு இத்தகையது.

வெந்துயர் - கொடிய பிறவித் துன்பம். உடல்நோயைத் தீர்க்கவல்லதென்பது கூறும்வே அமையும். போதம் - ஞானம்; சிவஞானம் புன்மை - சிறுமை; உடலையும் உயிரையும் பற்றிய இழிந்த பண்புகள். (2)

முத்தி தருவது நீறு முனிவர் அணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ வினியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருவாலவாயான் திருநீறே;

பொருள்: திருவாலவாயான் திருநீறு மோட்சமென்னும் வீடு பேற்றைத் தர வல்லது; முனிவர்களால் அணியப்படுவது; உண்மைப் பொருளாயுள்ளது; பெரியோர்களாற் புகழப்படுவது; இறைவன் மீது பத்திகொள்ளச் செய்வது; துதிப்பதற்கு இனிமையானது; இட்டசித்திகளைத் தர வல்லதுமாகும்.

முத்தி - முக்தி - மோக்யம் - வீடு. பத்தி - பக்தி; இறைவனிடங் கொள்ளும் பேரன்பு. பரவல் - துதித்தல் - புகழ்தல். சித்தி - காரியங் கைகூடுதல். (3)

காண இனியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி அணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திருவாலவாயான் திருநீறு.

பொருள்: திருவாலவாயான் திருநீறு காட்சிக்கு இனியது; அழகினைத் தருவது; தன்னை விரும்பி யணிபவர்களுக் கெல்லாம் பெருமையைக் கொடுப்பது; மாட்சிமைப்பட்ட குணங்களை நீங்காமற் பிணிப்பது; நல்ல புத்தியைத் தருவது; மேலுலக இன்பத்தைத் தர வல்லதுமாகும்.

கவின் - அழகு. மாணம் - மாட்சிமை; மதி - அறிவு. போதம் என முன்னர் சிவஞானம் குறிப்பிடப்பட்டமையின் இங்கு மதியெனப்பட்டது லௌகிக ஞானமாகும். சேணம் - மேலுலகம். (4)

பூச இனியது நீறு புண்ணியமாவது நீறு
பேச இனியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
ஆசை கெடுப்பது நீறு அந்தம தாவது நீறு
தேசம் புகழ்வது நீறு திருவாலவாயான் திருநீறு.

பொருள்: திருவாலவாயான் திருநீறு உடலிற் பூச இனிதாயிருப்பது; புண்ணிய வடிவினை யுடையது; பாரராட்டிப் பேசுதற்கு இனியது; பெரிய தவத்தினை யுடையார்க்கு அவர்களுடைய பற்றுக்களை அழித்தொழிப்பது; எல்லாவற்றிற்கும் முடிவாயிருப்பது; எல்லா உலகத்தவராலும் புகழப்படுவதுமாகும்.

இல்லறத்தார்க்குப் புண்ணியம் முதலிய இம்மையின்பங்களைத் தருவதோடு துறவறத்தார்க்கும் பற்றுக்களை யறுத்துப் பேரின்பம் பெறச் சாதகமாதலின் பெருந்தவத்தோர்களுக்கெல்லாம் ஆசை கெடுப்பது நீறு என்றார். (5)

அருத்த மதாவது நீறு அவலம் அறுப்பது நீறு
வருத்தம் தனிப்பது நீறு வானம் அளிப்பது நீறு
பொருத்த மதாவது நீறு புண்ணியர் பூசம்வென் னீறு
திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்த திருவாலவாயான் திருநீறு.

பொருள்: திருவாலவாயான் திருநீறு (வாழ்வுக்கு வேண்டிய) பொருளாயுள்ளது; துன்பத்தைத் தொலைப்பது; வருத்தத்னைக் குறைப்பது; சுவர்க்க வாழ்வைத் தருவது; பொருத்தமுடையதாயிருப்பது; புண்ணியவான்களாற் பூசிக்கொள்ளப்படுவது; செல்வந்தங்கிய மாளிகைகள் சூழ்ந்த திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானது திருநீறு இத்தகைப் பெருமை வாய்ந்ததாகும்.

அருத்தம் - அர்த்தம் - செல்வம். தர்ம அர்த்த காம மோட்சம் என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கினுள் ஒன்று. புண்ணியம் - சிவபுண்ணியம். (6)

எயிலது அட்டது நீறு இருமைக்கும் உள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு
துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம தாவது நீறு
அயிலப் பொலிதரு சூலத் தாலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: கூர்மையோடு பொலிந்து விளங்குகின்ற சூலப் படையையுடைய ஆலவாயானது திருநீறானது. முப்புரங்களையும் நீறுக்கியது; இருமைப் பேற்றுக்குந் துணையாயுள்ளது; (பத்தர்களினால்) அணிந்து பழகப்படுவது; பல்வகைச் செல்வமாயிருப்பது; தூக்கத்தைத் தடுப்பது; பரிசுத்தமாயிருப்பது.

அயில் - கூர்மை. எயில் - மதில் - மதிலை அங்கமாயுள்ள கோட்டை. இங்கு திரிபுரங்களாகிய கோட்டைகளைக் குறித்தது. இருமை - இம்மை மறுமையின்பப்பேறு. பாக்கியம் - செல்வம். (7)

இராவணன் மேலது நீறு எண்ணத் தருவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவம் அறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
அராவணங் குந்திரு மேனி ஆலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: பாம்புகள் அணிந்து விளங்கும் திருமேனியினை யுடைய ஆலவாய்ப் பெருமானது திருநீறானது. இராவணனது உடம்பிற் பூசப்பட்டிருப்பது; உயர்த்து என மதிக்கப்படுவது; பராசத்தியின் வண்ணமாயிருப்பது; அணிவாரது பாவத்தை அழிப்பது; பூமிதேவியின் வண்ணமாயுள்ளது; தத்துவரூபமாயிருப்பது.

இராவணன் சிறந்த சிவபக்தனான அவனது விபூதிப் பூச்சு விதந்தோதப்பட்டது. பரா-பரை -பராசக்தி. தரா-தரை-பூமி. (8)

மாலொ டயன்றி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்கள் தங்கள் மெய்யது வென்பொடி நீறு
ஏலவு டம்பிடர் தீர்க்கும் இன்பந் தருவது நீறு
ஆலம துண்ட மிடற்றெம் ஆலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: ஆலகாலவிடத்தை உட்கொண்ட மிடற்றினை யுடைய ஆலவாயானது திருநீரானது, திருமாலும் பிரமதேவனும் அறிந்துகொள்ள முடியாத தன்மையுள்ளது; மேலுலகத்தில் உறை கின்ற தேவர்களது உடலிலுள்ளது. முற்பட்டு உடலில் வருகின்ற துன்பங்களைத் தீர்த்து இன்பத்தைத் தருவது.

ஆலம் - ஹாலம் - விஷம். ஆலகாலம் எனவும்படும்; ஆலம் அது உண்ட மிடறு - நீலகண்டம். (9)

குண்டிகைக் கையர்க ளோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக் கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருத வினியது நீறு எண்டிசைப் பட்ட பொருளார் ஏத்தும் தகையது நீறு அண்டத் தவர்பணிந் தேத்தும் ஆலவாயான் திருநீறே.

பொருள்: தேவர்களாற் பணிந்து துதிக்கப்படும் ஆல வாயான் திருநீறு, நீர்ப்பாத்திரத்தைத் தாங்கிய கையினையுடைய சமணர்களோடு பௌத்தர்களின் கூட்டமும் ஒருசேரக் கண்டிகைத்து மயங்கச் செய்வது; நினைக்க இனியதாயிருப்பது; எட்டுத் திசைகளி லும் நிலைத்த காவற்றலைமையுள்ளவர்களால் துதிக்கப்படுந் தகுதி யுடையது.

குண்டிகை - நீர்ப்பாத்திரம். கையர் - கையுடையவர். கையர் என்பது கீழோர் என்னும் பொருளுமுடையதாதலின் இத் தொடர்க்கு நீர்ப்பாத்திரம் வைத்திருக்கும் இழிந்தோர் எனப் பொருள்கொள்ளலும் பொருந்தும். தாம் பருகதற்கும் பிறரது நோய் நீக்குதற்குமாக நீர்க்கரகத்தை எப்போதும் வைத்திருத்தல் சமணரியல்பு.

எண் திசைப்பட்ட பொருளார் - இந்திரன் முதலிய திசைகாவ லர் எண்மர். (10)

ஆற்றல் அடல் விடை ஏறும் ஆலவா யான்திரு நீற்றைப் போற்றிப் புகலி நிலாவுப் புகரன் ஞானசம் பந்தன் தேற்றித் தென்ன னுடல் உற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச் சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருள்: வலிமையும் வெற்றியுமுடைய இடபத்தைச் செலுத்துபவரான திருவாலவாய்ப் பெருமானது திருநீற்றின் பெரு மையைப் போற்றி, சீகாழியில் விளங்கும் பூதேவனாகிய ஞானசம் பந்தன் என்னும் யான், பாண்டியனுடைய உடலில் உற்ற கொடிய சுரநோய் முதலியன தீருமாறு (அந்த நீற்றின் பெருமையைத்)

தெளியச் செய்து கூறிய பாடல்கள் பத்தினையும் ஓதவல்லவர்கள் நல்லவர்கள் ஆவார்கள்.

அடல் - வெற்றி, விடை - இடபம், புகலி சீகாழிக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று. ஆன்மாக்களுக்குப் புகலிடமாயுள்ளது என்பது பொருள்; பூ - பூமி, சுரன் - தேவன், பூசுரன் - பூதேவன் - அந்தணன். தென்னன் - தென்ஓடாகிய பாண்டிநாட்டினரசன். தீப்பிணியாயின என்ற பன்மையினால் சுரநோயும் மலநோயும் கொள்ளப்படும.

பதிகம் பத்துப் பாடல்கொண்டது. பதினொராவது பாடலாகிய இது, இப்பதிகமோதுவதால் வரும் பயன் கூறுவதால் 'பல சுருதி' என்றும், இறுதிப் பாடலாயிருப்பதால் 'திருக்கடைக்காப்பு' என்றும் பெயர் பெறும். (11)

திருநீற்றுத் திருப்பதிகம் இரண்டாந் திருமுறையில்
அடங்கியது.

இதற்குரிய பண் காந்தாரம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த

திருக்கோணமலைப் பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நிரைகழல் அரவம் சிலம்பொலி யலம்பும்
நிமலர்நீ றணிதிரு மேனி
வரைகெழு மகளோர் பாகமாப் புணர்ந்த
வடிவினர் கொடியணி விடையர்
கரைகெழு சந்தும் காரகிற் பிளவும்
அளப்பருங் கனமணி வரன்றிக்
குரைகடல் ஓதம் நீத்திலம் கொழிக்கும்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத் விளக்கம்: நிரைத்தல் - வரிசையாகக் கட்டுதல். அரவம் - ஒலி. அலம்புதல் - ஒலித்தல். நிமலர் - நிர்மலர் - மலமற்றவர். வரை - மலை. விடை - எருது. சந்து - சந்தனம். கனமணி - பெரிய இரத்தினக் கற்கள். வரன்றி - வாரியள்ளி. குரைத்தல் - ஒளித்தல். ஓதம் - திரை. நித்திலம் - முத்து.

பொருள்: கால்களிற் கட்டிய வீரக் கழலின் ஒலியும் சிலம்பின் ஒலியும் கலந்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற நிர்மலரும், நீறணிந்த தமது திருமேனியிலே மலையரசன் மகளாகிய பார்வதி ஒரு பாகத்திற் கலந்திருக்கும் திருவுருவத்தையுடையவரும், தமது கொடியில் அழகிய இடபத்தையுடையவருமாகிய சிவபிரான், கடற்கரையில் சந்தனக் கட்டைகளையும், அகிற் கட்டைகளையும் அளவற்ற இரத்தினங்களையும் கடலைகள் வாரியொதுக்கும் இடமாகிய திருக்கோணமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

இத்திருப்பதிகத்தில் இறைவன் அர்த்த நாரீசுவரராகப் போற்றப்படுகின்றார். ஒரு திருமேனியிலே இடப்பாதி பார்வதியும், வலப்பாதி பரமேசுவரருமாகக் கலந்திருக்குந் திருவுருவமே அர்த்த நாரீசுவர வடிவமாகும். (அர்த்தம் - பாதி, நாரி - பெண்) இத்திருப்பாடலில் கழலணிந்த இறைவன் திருவடியும் சிலம்பணிந்த இறைவியின் திருவடியும் இணைத்துத் தியானிக்கப்படுகின்றன. (1)

கடிதென வந்த கரிதனை உரித்து
அவ்வரி மேனிமேற் போர்ப்பர்
பிடியன நடையாள் பெய்வளை மடந்தை
பிறைநுதல் அவளொடும் உடனாய்க்
கொடிதெனக் கதறுங் குரைகடல் சூழ்ந்து
கொள்ளமும் நித்திலம் சுமந்து
குடிதனை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: கரி - யானை, கரத்தை (கையை) உடைய மிருகமாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. அத்தி (ஹஸ்தி) என்னும் பெயரும் இப்பொருளுடையதே. உரி - தோல், பிடி - பெண் யானை. நுதல் - நெற்றி. நுதலவள் - நெற்றியினையுடையவள், கொள்ளம் - சேறு. பெய்வளை - பெய்த வளை - அணிந்த வளையல்.

பொருள்: (தம்மைக் கொல்ல) விரைந்து வந்த யானையைக் கொன்று அதன் தோலையுரித்துத் தம் உடலிற் போர்த்துக்கொண்ட பெருமான், பிடி நடையும் பெய்வளையும் பிறைநுதலுமுடைய அம்மையுடன் இணைந்தவராய், பேரொலியோடு சேற்றையும் முத்தையும் சுமந்துவந்து குடிமக்களை நெருங்கியிருக்கச் செய்வதும் அவர்களுக்குச் செல்வந் தருவதுமான கடலினுற் சூழப்பட்ட திருக்கோணமலையிலே வீற்றிருக்கின்றார்.

நரீசுவரவாதிகளான தாருகாவன முனிவர் தமது வேள்விக்கு இடையூறு செய்த சிவபிரானை அழிப்பதற்கென்று தமது மந்திர சக்தியால் வேள்வித் தீயினின்றும் தோற்றுவித்தனுப்பிய யானையையும் புலியையும் சிவபிரான் கொன்று உரித்து அத்தோல்களை வெற்ற

றிச் சின்னமாயும், பாம்புகளை ஆபரணமாயும்ணிந்தாரென்னும் புராணச் செய்தி இங்கு அறியத்தக்கது. பிடி அன்ன நடையாள் என்பதற்குப் பிடி நடையையும் அன்ன நடையையும் போன்ற நடையினையுடையாள் எனக் கொள்ளலும் பொருந்தும். (2)

பனித்திளந் திங்கள் பைந்தலை நாகம்
யர்சடை முடியிடை வைத்தார்
கனித்திளந் துவர்வாய்க் காரிகை பாகம்
ஆகமுன் கலந்தவர் மதின்மேல்
தனித்தபேர் உருவ விழித்தழல் நாகம்
தாங்கிய மேருவெஞ் சிலையாக்
குனித்ததோர் வில்லார் குரைகடல் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: பனித்த - குளிர்ந்த. பயந்த எனலுமாம், துவர் வாய் - பவளம் போன்ற வாய். காரிகை - பெண். விழித்தழல் நாகம் - தழல் விழி நாகம் - தீ போன்ற கண்களையுடைய ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு. சிலை - வில்லு. குனித்தல் - வளைத்தல். பனித்த இளந்திங்கள் என்பது பனித்திளந்திங்கள் என்றும், கனிந்த இளந் துவர்வாய் என்பது கனித்திளந்துவர்வாய் என்றும் விகாரப் பட்டன.

பொருள்: குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரனையும் பசுந்தலை நாகத்தினையும் தமது சடாமுடியில் சூட்டியவரும், கனிந்த பவளம் போன்ற வாயினையுடைய உமை தம் இடப்பாகத்திற் கலந்திருக்கப் பெற்றவரும், முப்புரங்கள் மீது (அம்பெய்வதற்காக) ஆதிசேடனை நாணாகத் தாங்கிய மேருமலையை வில்லாக வளைத்த வில்லாளியுமான சிவபிரான் கடல்கூழ்ந்த திருக்கோணமலையில் வீற்றிருக்கின்றார்.

பறக்குங் கோட்டைகளில் இருந்துகொண்டு உலகத்தவரைத் துன்புறுத்திய அசுரர் மூவரை அழிப்பதற்காக மேருமலையை வில்லாக வளைத்து ஆதிசேடனை நாணாகப்பூட்டி மகாவிஷ்ணுவை அம்பாகக் கொண்டு புறப்பட்ட சிவபிரான், விஷ்ணுவைக் கர்வபங்கம் செய்ய எண்ணி அம்பை உபயோகியாமல் தமது அட்டகாசச் சிரிப்பினாலே மூன்றசுரர்களையும் முப்புரங்களோடும் எரித்தழித்த வரலாறு இங்கு குறிப்பிடப்பட்டது. தக்கனுடைய இருபத்தேழு புதல்விகளையும் மணம்புரிந்த சந்திரன் அவர்களைப் பாரபட்சமாக நடத்த அதனால் சினங்கொண்ட தக்கன் சந்திரனுடைய கலைகள் நாள் தோறும் தேய்ந்து அழியுமாறு சாபமிடவே அச்சங் கொண்ட சந்திரன் சிவபிரானைச் சரணடைந்து அவரால் தமது சடாமுடியிற் சூடிக் காப்பாற்றப்பட்ட புராணச் செய்தி முதலடியுட் சுட்டப்பட்டது. (3)

பழித்தினங் கங்கை சடையிடை வைத்துப்
 பாங்குடை மதனைப் பொடியா
 விழித்தவன் தேவி வேண்டமுன் கொடுத்த
 விமலனார் கமலமார் பாதர்
 தெழித்துமுன் அரற்றுஞ் செழுங்கடற் றரளம்
 செம்பொனும் இப்பியுஞ் சுமந்து
 கொழித்துவன் திரைகள் கரையிடைச் சேர்க்கும்
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: மதனை - மன்மதன், பொடியா விழித்து - சாம்பலாகுமாறு விழித்துப் பார்த்து, அவன் தேவி வேண்ட - அந்த மன்மதனுடைய தேவியான இரதி பிரார்த்திக்க, விழித்தவன் என்பதை விழித்து + அவன் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. பாதம் உடையவர் - பாதர், கமலம் ஆர் - பாதர் - தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளையுடையவர், தரளம் - முத்து, இப்பி - சிப்பி தரளமும் என உம்மை விரிக்க.

பொருள்: இளங் கங்கையை இகழ்ந்து தமது சடையில் அடக்கியும் அழகிய மன்மதனைப் பொடியாகும் வண்ணம் விழித்து அழித்துப் பின்பு அவன் மனைவி, வேண்டிக் கேட்க மீண்டும் அவனை எழுப்பிக் கொடுத்தும் அருள் புரிந்த தூயவரான சிவபெருமான், கடலின் முத்தையும் செம்பொன்னையும் சிப்பியையும் திரைகள் சுமந்து வந்து கரையிலே ஒதுக்குகின்ற கோணமாமலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

கபிலமுனிவரின் சாபத்தால் பாதாளத்தில் சாம்பராய்க் கிடக்கும் தன் முன்னோரான சகரபுத்திரர் மேற்கதி பெறுதற்காக பகீரதன் என்னும் அரசன் வான்நதியைப் பூமியில் இறங்கச் செய்த போது, கங்கையின் கொடிய வேகத்தினால் பூமி அழியாதிருத்தற்காக சிவபிரான், பேருருவுடைய கங்கையைச் சிறிதாக்கித் தமது சடையில் அடக்கியருளிணர் என்ற புராணச் செய்தியும், மௌன சமாதியிலிருந்த சிவபிரான் மீது மலரம்பு தொடுத்த மன்மதனை அவர் தமது நெற்றி விழியின் நெருப்பினால் எரித்தழித்துப் பின்பு எழுப்பிக் கொடுத்தாரென்ற அருட்சரிதையும் இத்திருப் பாடலின் முன்னடிகளில் சுட்டப்படுகின்றன. (4)

தாயினும் நல்ல தலைவரென் றடியார்
 தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
 வாயினும் மனத்தும் மருவிநின் றகலா
 மாண்பினர் காண்பலர் வேடர்

நோயிலும் பிணியுந் தொழிலர்பால் நீக்கி
 நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
 கோயிலுந் சுனையுந் கடலுடன் சூழ்ந்த
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: பல வேடர் - பல்வேறு வகைப்பட்ட அருட் கோலங்களையுடையவர். தொழிலர்பால் - தொண்டர்களிடம். ஞாலம் - உலகம், பூமி. நோயிலும் என்பதிலுள்ள இல் என்பதை வேற்றுமையுருபாகக் கொள்ளாது சாரியையாகக் கொள்க. நோயும் பிணியும் - மன நோயும் உடல் நோயும். சுனை - ஊற்று நீர்.

பொருள்: தாயினும் சிறந்த அன்புள்ள தலைவரென்று எண்ணித் தம்முடைய திருவடிகளைத் துதித்துப்பாடுகின்ற அடியவர்களின் வாக்கிலும் மனத்திலும் கலந்து நின்று அவர்களை விட்டகலாத மாண்புடையவரும், பலவாறு காணப்படும் திருவருட் கோலங்களையுடையவரும், தொண்டர்களிடமுள்ள நோய் பிணிகளை நீக்கியருளுபவரும், நுண்ணிய வேதாகமாத்ரி சாத்திரங்களை அருளிச் செய்த வருமான சிவபிரான் இந் நிலவுகில் திருக்கோயிலும் தீர்த்தச் சுனையும் கடலினுற் சூழப்பட்ட திருக்கோணமலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

(5)

பரிந்துநன் மனத்தால் வழிபடு மாணி
 தன்னுயிர் மேல்வருங் கூற்றைத்
 திரிந்திடா வண்ணம் உதைத்தவர்க் கருளும்
 செம்மையார் நம்மையா ஞடையார்
 விரிந்துயர் மௌவல் மாதவி புன்னை
 வேங்கைவண் செருந்திசண் பகத்தின்
 குருந்தொடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில்சூழ்
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: பரிந்து - அன்பு கொண்டு, மாணி - பிரம சாரி. கூற்று - யமன். உதைத்து + அவற்கு + அருளும். அவற்கு - அந்த யமனுக்கு. மௌவல் - மல்லிகை. மாதவி - மாதவிக் கொடி. (குருக்கத்தி) புன்னை வேங்கை செருந்தி சண்பகம் என்பன பூமரங்கள். குருந்து-பத்திர மெடுக்கப் பயன்படும் ஒருமரம். பொழில் - சோலை.

பொருள்: பக்தியினால் மனமொடுங்கிப் பூசை செய்துகொண்டிருந்த பிரமசாரியான மார்க்கண்டேயரது உயிர் மீது (பாசம் வீசிக் கவர்) வந்த யமனை உதைத்து (அத் தண்டனை வாயிலாக) அவனுக்கு அருள்புரிந்த சிறப்புடையவரும், நம்மை ஆட்கொண்

டருளியவருமான சிவபிரான், மல்விகை முதலிய கொடிகளும் மரங்களும் படர்ந்து வளரும் சோலை சூழ்ந்த திருக்கோணமலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

அன்போடு சிவபூசை செய்த அடியவனுக்கு அருளியது மாத்திரமன்றி அதற்கு இடையூறு செய்தவனுக்கும் தண்டனை மூலம் அருள்புரிந்த இறைவனுடைய பெருங்கருணை 'உதைத்து அவற்கு அருளும் செம்மை' என்று போற்றப்படுகின்றது. திருமாலும் நான் முகனும் தேடிச் காணாத திருவடியைத் தரிசிக்கவும் தீண்டவும் பெற்றது யமனுடைய புண்ணியப் பேராகும். (6)

[ஏழாவது பாட்டு மறைந்துவிட்டது.]

எடுத்தவன் தருக்கை இழித்தவர் விரலால்
ஏத்திட ஆத்தமாம் பேறு
தொடுத்தவர் செல்வம் தொன்றிய பிறப்பும்
இறப்பறி யாதவர் வேள்வி
தடுத்தவர் வனப்பால் வைத்ததோர் கருணை
தன்னருட் பெருமையும் வாழவும்
கொடுத்தவர் விரும்பும் பெரும்புகழாளர்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: எடுத்தவன் - தூக்கியவன். கயிலைமலையைத் தூக்கிய இராவணன். தருக்கு - கர்வம். இழித்தல் - தாழ்த்துதல், அடக்குதல். ஏத்துதல் - துதித்தல், புகழ்ந்து பாடுதல். ஆத்தம் - ஆப்தம் - விரும்பப்பட்டது. விரலால் இழித்தவர் எனவும், பேறு செல்வம் தொடுத்தவர் எனவும், வனப்பால் தடுத்தவர் எனவும் கூட்டுக.

பொருள்: தாம் வீற்றிருந்த கயிலைமலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முனைந்த இராவணனது கர்வத்தைத் தமது காற் பெருவிரால் நெரித்து அடக்கியவரும், அவ்விராவணன் துதித்தபோது அவனுக்கு விருப்பமான பேறுகளையும் பெருஞ்செல்வத்தையும் கொடுத்தவரும், பிறப்பு இறப்பு அறியப்படாதவரும், (தக்கன் முறை கோடாகச் செய்த) யாகத்தை அழகுறத் தடுத்தவரும், அவன்மீது கொண்ட கருணையினால் அவனுக்குத் தமதுபேரருளையும் நல்வாழ்வையும் கொடுத்தருளியவரும், யாவரும் விரும்பும் பெரும்புகழுடையவருமான சிவபிரான் திருக்கோணமலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

திக்கு விசயம்செய்துவந்த இராவணன் தன்வழியைத் தடுத்து நின்ற கயிலைமலையை மதியாது பெயர்த்தெடுக்க முற்பட்டபோது மலைச் சிகரத்தில் வீற்றிருந்த சிவபிரான் தமது காற் பெருவிலைச் சற்றே அழுத்தி இராவணனை அவனது அகங்காரத்தோடு சேர்த்து நெரிக்க அதனால் நல்லறிவு பெற்ற இராவணன் இறைவனைத் தன் இசைத் திறமையால் மகிழ்வித்து வரம்பெற்றுச் சென்றான். தக்கன் சிவபிரானை மதியாது முறைமாறி வேள்வி செய்தபோது சிவபிரான் வீரபத்திரரை அனுப்ப அவர் தக்கனது தலையை வெட்டி வேள்வித் தீயிலிட்டுத் தண்டித்தார். பின்பு சிவபெருமான் அவனுக்கிரங்கி வேள்விச்சாலையில் வெட்டுண்டு கிடந்த ஆட்டுத் தலையை அவனுடலிற் பொருத்தி உயிர்ப்பித்து வாழ்வளித்தார். பரம்பொருளை மதியாது தருக்கிய இராவணும் தக்கனும் தண்டனையின் பின்பு இறைவனின் கருணைக்குப் பாத்திரராயினர். மதனைப் பொடித்த வரலாற்றிலும் இக்கருணையே போற்றப்பட்டது. ஆகவே இத் தொடர்பில் மேற்பாடலில் 'உதைத்து அவற்கு அருளும் செய்மையார்' என்னுந் தொடரில் 'அவன்' எனச் சுட்டப்பட்டவன் யமனே என்பது தெளிவாகிறது. (8)

அருவரா தொருகை வெண்டலை யேந்தி
யகந்தோறும் பலியுடன் புக்க
பெருவரா யுறையும் நீர்மையர் சீர்மைப்
பெருங்கடல் வண்ணனும் பிரமன்
இருவரும் அறியா வண்ணம்ஓள் எரியாய்
உயர்ந்தவர் பெயர்ந்தநன் மாற்கும்
குருவராய் நின்றார் குரைகழல் வணங்கக்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: வெண்டலை - வெண்மையான மண்டையோடு. அகம் - வீடு. பலி - பிச்சையாகப் பெறும் உணவு. புக்க - புகுந்த. பெருவர் - பெருமையுடையவர். நீர்மை - தன்மை - இயல்பு. சீர்மை - சிறப்பு. வண்ணம் - வர்ணம் - நிறம். கடல் வண்ணன் - நீலமேனியனான திருமால். ஓள் எரி - ஒளிமிக்க நெருப்பு. மாற்கு - மாலுக்கு - திருமாலுக்கு. குருவர் - குரு - ஆசாரியர். மாற்குங் குருவராய் நின்றவர் - உயமந்நியு முனிவர். திருமால் இவரிடம் தீட்சை பெற்றுச் சிவபூசை செய்தார்.

பொருள்: அருவருப்படையாமல் ஒரு கையில் வெண்மையான மண்டையோட்டை (பிட்சாபாத்திரமாகத்) தாங்கிக் கொண்டு, வீடு தோறும் பிச்சையுணவுடன் புகுந்து, பெருமையுடையவராய்த் தங்கிய இயல்பினையுடையவரும், திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி காணமுடியா வண்ணம் தீப்பிழம்பாய் உயர்ந்து நின்றவருமான

சிவபிரான், திருமாலுக்கும் குருவாய் நின்றவரான உபமன்னிய முனிவர் தம் திருவடியை வணங்கக் கோணமாமலை அமர்ந்திருக்கின்றார்.

அசுத்தமுடையதும் அமலங்கப் பொருளுமான மண்டையோட்டில் உணவேற்பதையிட்டுச் சிறிதும் அருவருப்படைந்திலரென்றது இறைவனது விருப்புவெறுப்பற்ற தன்மையை வியந்தவாரும், தாருகாவனத்து முனிவர்களுக்கு உண்மையுணர்த்துதற்காகச் சிவபெருமான், திருமலை மோகினி வடிவில் முனிவரின் வேள்விச் சாலைக்கு அனுப்பியும், தாம் அழகிய இளம் பிச்சாண்டியாக முனிபத்தினிமார் முன்சென்றும் அவர்களின் மனத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்தித் தவ வலிமையை இழக்கச் செய்து நல்வழிப்படுத்தினார். இவ்வாறே பரம்பொருள் ஒன்று உண்டென்பதை மறந்து தாமே பிரம்மம் என மயங்கிப் போராடிய பிரம விட்டுணுக்களுக்கு நடுவில் தீப்பிழம்பாய்த் தோன்றி அடிமுடி தேடுவித்து உண்மையுணர்த்தி அவர்களை உய்வித்தார். உலகத்தவர்க்கு வழிகாட்ட வேண்டிய மேலோர், தாமே மயங்கித் தவறு செய்யின் சாமானியரும் அவரைப் பின்பற்றிக் கெட்டழிவராகையால் அவ்வாறு நிகழாது தடுத்தற்காக இறைவன் இத் திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தியருளினார். (9)

நின்றுணுந் சமணும் இருந்துணும் தேரும்

நெறியலா தனபுறங் கூற

வென்றுநந் கண்ணும் பரிசினர் ஒருபால்

மெல்லிய லொழுட னுகித்

துன்றுமொண் பௌவம் மல்வலுந் சூழ்ந்து

தாழ்ந்துறு துறைபல மோதிக்

குன்றுமொண் கானல் வாசம்வந் துலவும்

கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

அரும்பத விளக்கம்: சமண் - சமணர் - தேர் - தேரர் - புத்த சமயத்தவரில் ஓர் உட்பிரிவினர். (புத்த பிக்குகளின் பெயரின் பின்னுள்ள 'தேரோ' என்பது இப்பெயரின் விகாரமே.) பரிசினர் - தன்மையுடையவர். மெல்லியல் - மெல்லியல்புடைய உமாதேவி. பௌவம் - கடல். மௌவல் - மல்விகை. ஒண் கானல் - உயர்ந்த கடற்கரைச் சோலை. ஒண் கானலும் என உம்மை விரிக்க.

பொருள்: நின்று கொண்டே உணவுண்பவர்களாகிய சமணரும், (அவ்வாறின்றி) இருந்துண்பவர்களாகிய புத்தமதத்தினரும் அநீதியான பேச்சுக்களைப் புறத்தே நின்று கூற அவர்களை வெற்றிகொண்டவரும். ஆலகாலவிடத்தை உட்கொண்டவருமான சிவ

பெருமான், தம் இடப்பாகத்தில் உமையம்மையைச் சேர்த்துக் கொண்டவராய், கடவினாலும் மல்விகையினாலும் சூழப்பட்டதும், பெரிய பல திரைகளால் மோதப் பெறுவதும் கடற்கரைச் சோலையின் நறுமணம் மலைமீதும் வீசப்பெறுவதுமான திருக்கோணமலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். (10)

குற்றமில் லாதார் குரைகடல் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந் தாரைக்
கற்றுணர் கேள்விக் காழியர் பெருமான்
கருத்துடை ஞானசம் பந்தன்
உற்றசெந் தமிழார் மாலையீ ரைந்தும்
உரைப்பவர் கேட்பவர் உயர்ந்தோர்
சுற்றமு மாகித் தொல்வினை யடையார்
தோன்றுவர் வானிடைப் பொலிந்தே;

அரும்பத விளக்கம்: கேள்வி - கேள்வியறிவு, காழியர் பெருமான் - சீகாழிப் பதியிலுள்ளவரின் தலைவன். தொல்வினை - பழவினைப்பயன்.

பொருள்: கற்றுணர்ந்தவர்களும் கேள்விஞானமுள்ளவர்களுமான சீகாழிப்பதியிலுள்ளார்க்குத் தலைவனும் தெய்வீகக் கருத்துடையவனுமாகிய ஞானசம்பந்தன் என்னும் யான், குற்றமற்றவராகிய கோணேசப் பெருமானைக் குறித்துப் பாடிய செந்தமிழ்ப் பாமாலையிலுள்ள பத்துப்பாடல்களையும் ஒதுவோரும் கேட்போரும் மோலோரைச் சுற்றமாகக் கொண்டிருப்பர். பழவினைப் பயனையடையமாட்டார்கள், வானுலகிற் சிறந்து விளங்குவார்கள். (11)

இத்திருப்பதிகம் மூன்றாந் திருமுறையில் அடங்கியது.

இதற்குரிய பண் புறநீர்மை

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

பதிக வரலாறு

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தாம் சார்ந்திருந்த சமணத்தை விட்டுச் சைவ சமயத்திற் சேர்ந்துவிட்டாரென்பதை அறிந்த சமணர்கள் அவரையழைத்துத் தண்டிக்குமாறு பல்லவ மன்னனை வேண்டினர். மன்னன் அனுப்பிய ஏவலாளர் வந்து அழைத்தபோது அவர், 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்று பதிகம்பாடி மறுத்துரைத்ததோடு பின்பு மன்னனால் விதிக்கப்பட்ட பல தண்டனைகளினாலும் துன்பமடையாது தப்பினார். சுண்ணும்பறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட சமயத்திலும், நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை உண்பித்த வேளையிலும், மதயானையை ஏவிவிட்டபோதிலும் நாயனார் ஐந்தெழுத்தோதிப் பதிகங்கள் பாடினமையால் திருவருளால் காப்பாற்றப்பட்டார். இறுதியிற் சினங்கொண்ட மன்னவன் நாயனாரைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கடலில் போடுமாறு கட்டளையிட்டான். அவ்வாறு செய்யப்பட்டபோது நாயனார் ஐந்தெழுத்தோதி நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் கல்லை தெப்பமாகக் கரையேறினார். தம்மைச் சமணர்கள் கல்விற் கட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சியதையும், திருவைந்தெழுத்து ஓதித் தாம் கரையேறி உய்ந்ததையும் அவரே,

'கல்வி னோடெனைப் பூட்டி அமண் கையர்
எல்லை நீர்புக நூக்க என் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடியரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தே னன்றே'

என்று வேறு தேவாரத்தில் தெளிவாகவும், இப்பதிகத்தில் 'கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்' என்று குறிப்பாகவும் கூறியிருக்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
தற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: வேதியன் - வேதங்களால் அறியப்படுபவன்; துணை அடி - இணை அடி - இரண்டு திருவடிகள். கல்துணை -

கல்லோடு: கல்தூணை என்பதே குறுகியது எனக் கொள்வது முண்டு. (சொல் + துணை, பொன் + துணை, கல் + துணை, நல் + துணை.) துணைசொல் எனக் கூட்டுக. சிலர் 'கடலில்' என்னும் சொல்லை 'கடலினுள்' என மாற்றுவது தவறாகும்.

பொருள்: ஆன்மாக்களுக்கு உற்ற துணையென்று சொல்லப் படுகின்ற வேதியனும் ஒளிப் பிழம்பாய் நின்ற தேவனுமான இறைவனது பொன்மயமான இரண்டு சிறந்த திருவடிகளையும் கைதொழுதலால், கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கடலிற் போக்கினாலும் (அமிழ்ந்துபோக விடாமல்) உறுதியான துணை ஆவது நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்துமே. (1)

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
ஆவினுக் கருங்கலம் அரனஞ் சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலங் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கலம் நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: அருங்கலம் - அரிய ஆபரணம் (பூஷணம்) ஆ - பசு. அரன் - சிவபெருமான். அஞ்ச ஆடுதல் (ஆவினுடைய) ஐந்து பொருள்களில் நீராடுதல்; ஆவின் ஐந்து பொருள்கள்: பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம். இவை பஞ்ச கவ்வியம் எனப் பெயர் பெறும். கோ - பசு. கோவினுடையது கவ்வியம். வடசொல்லாகிய கோ, பசு என்னும் பொருளையும், தமிழ்ச் சொல்லாகிய கோ (கோன்) அரசன் என்னும் பொருளையும் தரும்.

பொருள்: பூக்களுக்கு அருங்கலமாவது பொலிவுற்ற தாமரை மலரே. பசுக்களுக்கு அருங்கலமாவது சிவபிரான் பஞ்ச கவ்வியத்தினால் அபிடேகம் செய்யப்படுதலே. அரசனுக்கு அருங்கலமாவது கோணுதலில்லாமையே. நாவுக்கு அருங்கலமாவது நமச்சிவாய என்னும் மந்திரமேயாம்.

ஓர் அரும்பொருளை வலியுறுத்திக் கூற விரும்பும் அறநூலார் அதற்கு இணையான வேறு பொருள்களையும் முதலிற் கூறி, அவற்றினால் தம் பொருளை அழகுறச் சாதித்தல் வடநூல் மரபு. திரிகடுகம் நான்மணிக்கடிகை முதலிய நீதி நூல்களும் இம்மரபு வழி வந்தவையாகும். வடமொழியிலும் தமிழிலும் சமணத் துறவிகளே அதிகமான அறநூல்களை இயற்றினர். சமண சமயத்தில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து இருமொழியிலுமுள்ள அறநூல்களை நன்கு பயின்றிருந்தவரான திருநாவுக்கரசு நாயனார், அறநூள் மரபில் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டுவதை இத்திருப்பாடலிலும் மேல் வரும் ஐந்தாம் எட்டாந் திருப்பாடல்களிலும் காணலாம். (2)

விண்ணுற வடுக்கிய விறகின் வெவ்வழல்
உண்ணிய புகிலவை யொன்று மில்லையாம்
பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணினிற் றறுப்பது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: அழல்-நெருப்பு. வெம்மை + அழல் = வெவ்வழல். உண்ணிய - உண்ண. (எதிர்கால வினையெச்சம்.) பண்ணிய - படைக்கப்பட்ட. பயின்ற பாவம் - மீட்டும் மீட்டும் பல பிறவிகளிற் செய்து சேர்த்த பாவம். நண்ணி - அணுகி; சேர்ந்து.

பொருள்: வானளாவ அடுக்கப்பட்ட விறகினுள் அதை எரித்து உண்ணுதற்குக் கொடுநெருப்புப் புகுமானால் அவ் விறகினுள் ஒன்று மில்லாது அழிந்துபோம். அதுபோலவே, இறைவன் படைத்த இவ்வுலகில் பலமுறையும் செய்து சேர்த்த பாவத்தைச் சேர்ந்து நின்று அழிக்க வல்லது நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்துமே.

பெரிய விறகுக் குவியலைச் சிறிய தீப்பொறி அழித்து விடுதல் போலப் பல பிறவிகளிலும் ஈட்டிய பெரும் பாவத்தையும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் அழித்தொழித்து விடுமென்றும், நெருப்பு அழுக்கையெரித்துத் தூய்மை செய்வதுபோன்று இம் மந்திரமும் தன்னை ஒதுவாரது பாவத்தைப் போக்கி அவர்களைத் தூயோராக்குமென்றும் ஒப்புமையை உய்த்துணரலாம். (3)

இடுக்கண்பட் டிருக்கினு மிரந்தி யாரையும்
விடுக்கிற்பி ராரென்று வினவுவோ மல்லோம்
அடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளி னமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: நாம் உற்ற நடுக்கத்தை அருளின் கெடுப்பது எனக்கூட்டுக. இடுக்கண் - துன்பம். அடுக்கல் - மலை (இரந்து + யாரையும் = இரந்தியாரையும். விடுக்கிற்பிர் + ஆர் + என்று)

பொருள்: துன்பமடைந்திருந்தாலும், (எம்மை இவ்விடுக்கணை விருந்து விடுவிக்க வல்லவர் யார் இருக்கின்றீர்கள்? " என்று (பிற தெய்வங்களுள்) எவரையும் இரந்து கேட்கமாட்டோம். மலையின் கீழ் அகப்பட்டிருந்தாலும் (அதனால் நமக்கு வரும்) நடுக்கத்தினைக் கருணையினால் அழித்துவிடுவது நமச்சிவாய என்னும் மூலமந்திரமே யாம்.

'விடுக்கிற் பிரானென்று'..... என்னும் பாட பேதத்துக்கு "எம்மை இத்துன்பத்தினின்றும் விடுவித்தீராயின் அப்போது நீரே எமக்குப் பிரானாவீர்" என்று சொல்லி யாரையும் வினவுவோமல்லோம் எனப் பொருள் கொள்க. (4)

வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலாம்
அந்தணர்க் கருங்கல மருமறை யாறங்கந்
திங்களுக் கருங்கலந் திகழு நீண்முடி
நங்களுக் கருங்கலம் நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: விரதிகள் - விரதமுடையோர், பாசபதம் முதலிய உயர்ந்த விரதங்களை அநுட்டிக்கும் தவத்தோர். ஆறு அங்கம் - சிட்சை, வியாகரணம், சந்தசு, நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்னும் ஆறு சாத்திரங்கள். வேதங்களின் உட்பொருளை யுணர்ந்து கொள்ளவும் அவை கூறும் கருமங்களை முறைப்படி செய்யவும் இச் சாத்திரங்களின் அறிவு இன்றியமையாதிருத்தலின் இவை வேதாங்கங்கள் என்று பெயர் பெற்றன. பெரும்பான்மையான கிரியைககள் கற்பம் (கல்ப சூத்திரம்) என்னும் சாத்திர விதிப்படி நிகழ்தலின், ஆறு சாத்திரத் தொடர்பான கிரியைகள் என்னும் பொருளில் இவற்றுக்குச் சடங்கு என்னும் பெயர்வழக்கு ஏற்பட்டது. (ஷட் + அங்கம் = ஷடங்கம்; சடங்கு) நங்களுக்கு - எங்களுக்கு.

பொருள்: விரதமநுட்டிப்போருக்கெல்லாம் அரிய அணிகலமாவது தீயின்கண் நீற்றப்பட்ட திருநீறேயாகும். பிராமணர்களுக்கு அணிகலமாவது அரிய வேதங்களும் அவற்றின் அங்கங்களுமே யாகும். எங்களுக்கு அரிய அணிகலமாவது நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும். (5)

சலமில்ன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமில் னாடொறு நல்கு வானலன்
குலமில் ராகினுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: சலம் - மாற்றம்; வெறுப்பாகிய மனமாற்றம். சங்கரன் (சம் + கரன்) சுகத்தைச் செய்பவன். நலன் - நன்மை; குலம் - உயர்குலத்திற்குரிய சிறப்பு.

'சங்கரன் சார்ந்தவர்க்கு அல்லால் நலம் இலன்; நாடொறும் நலம் நல்குவான்; சலம் இலன்' என முன்னடிகளைக் கொண்டு கூட்டுக:

பொருள்: சங்கரனாகிய சிவபிரான் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கன்றி (சாராதவராகிய பிறர்க்கு) நன்மை செய்யாதவர். (சார்ந்தவர்க்கு) நன்மை செய்பவர். (ஆயினும், எவரிடமும்) வெறுப்பற்றவர்: குலச்சிறப்பில்லாதவருக்கும் நற்குலத்தார்க்குரிய நற்பண்புகளைக் கொடுப்பது நமச்சிவாய என்னும் திருமந்திரமே;

“நலம் இவன் நண்ணார்க்கு; நண்ணினர்க்கு நல்லன்; சலம் இலன்; பேர் சங்கரன்” என்னும் திருவருட்பயனை ஒப்புநோக்குக. (6)

வீடினா ருலகினில் விழுமிய தொண்டர்கள்
கூடினா ரந்நெறி கூடச் சென்றலும்
ஓடினே னோடிச்சென் றுருவங் காண்டலும்
நாடினே னாடிற்று நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: வீடினார் - அழிந்தார்கள். வீடுதல் - விழுதல், அழிதல். விழுமிய - சிறந்த. காண்டலும் - கண்டவுடன். நாடினேன் - தேடினேன், ஆராய்ந்தேன். நாடிற்று - நாடிய பொருள் (வினையாலனையும் பெயர்)

பொருள்: (தொண்டரல்லாதவர்) இந்த உலகத்தில் அழிந்தார்கள். சிறந்த தொண்டர்கள் (இறைவனைச்) சேர்ந்தார்கள். (நானும்) அந்த வீட்டுநெறியைச் சேருமாறு செல்லுதலும் ஓடினேன். விரைந்து சென்று அத்திருவத்தைக் கண்டபோது (அதன் உண்மையை) ஆராய்ந்தேன். நான் நாடிய பொருள் நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரமேயாம். (7)

இல்லக விளக்கது விருள் கெடுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: இல்லகம் - வீட்டினுள்ளிடம். அகவிளக்கு - உள்ளிளக்கு. மனவிளக்கு - சோதி - சிவஞான ஒளி. பல்லக விளக்கு - பல இடத்துமுள்ள விளக்கு. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முச்சுடர்கள்.

பொருள்: வீட்டினுள்ளே விளக்கு எனப்படுவது புற விருளைப் போக்குவது. சொல்லப்பட்ட உள்ளத்து விளக்காவது சிவஞானப் பிரகாசத்தையுடையது. பல இடத்திலும் விளக்காவது பலருங் காணும் முச்சுடர் விளக்குகளாம். (இவற்றுள்) நல்ல மன விளக்காயுள்ளது நமச்சிவாய என்னும் திருமந்திரமாகும். (8)

முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
தன்னெறி யேசர னாத நிண்ணமே
யந்நெறி யேசென்றங் கடைந்த வர்க்கெலாம்
நன்னெறி யாவது நமச்சி வாயவே.

அரும்பத விளக்கம்: முன்னெறி - எல்லா நெறிக்கும் முற்பட்ட தான சன்மார்க்கம். சரண் ஆதல் - சரணடைதல், புகலடைதல். அடைந்தவர் - சிவத்துவப் பேறு பெற்றவர்.

பொருள்: எல்லா நெறிகளுக்கும் முற்பட்டதும் முக்கண் முதல் வனது நெறியுமாகிய சன்மார்க்கத்தையே நாம் புகலடைதல் நிச்சயமாகும். அம் முன்னறியைச் சென்று சேர்ந்து சிவத்துவப் பேறு பெற்ற முத்தருக்கெல்லாம் (அம் முன்னெறியைச் சேர்தற்கு) நல்ல வழியாயிருந்தது நமச்சிவாய என்னுந் திருமந்திரமேயாம். (9)

மாப்பிணை தழுவிய மாதொர் பாகத்தன்
பூப்பிணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ
நாப்பிணை தழுவிய நமச்சி வாய்ப்பத்
தேத்தவல் லார்தமக் கிடுக்க னில்லையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

அரும்பத விளக்கம்: பிணை - பெண்மான். தழுவிய - போன்ற. மாது - உமையம்மை. பூப் பிணை - பூமாலை, பிணைக்கப்பட்டது பிணை. (முதனிலைத் தொழிற் பெயர்) ஏத்த வல்லார் - துதிக்க வல்லவர்கள்.

பொருள்: பெருமை வாய்ந்த பெண்மான் போன்ற உமையம்மையை இடப்பாகத்திலுள்ள இறைவனது பூமாலை பொருந்திய திருவடியைப் பொருத்தமாகக் கைகூப்பித் தொழுதற்கு சொற்களால் பிணைக்கப்பட்ட நமச்சிவாய்ப்பத்து என்னும் இத்திருப்பதிகத்தை ஒதித் துதிக்க வல்லவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லையாம். (10)

இத் திருப்பதிகம் நாலாந் திருமுறையில்

அடங்கியது.

இதற்குரிய பண் காந்தார பஞ்சமம்

சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருக்கேதீச்சரப் பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நத்தார்படை ஞானன்பசு வேறிந்தனை கவிழ்வாய்
மத்தம்மத யானையுரி போர்த்தமண வாளன்
பத்தாகிய தொண்டர்தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தாரெலும் பணிவான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: நத்து-நந்து-சங்கு. ஞானன்-ஞானமுடைய வன், ஞானி. பசு - இடபம். பசுவேறி - இடபத்தில் ஏறியவர், இடபாருடர். நனை கவிழ்வாய் - நனைந்த கவிழ்ந்த வாய். மத்தம் - களிப்பு. உரி-தோல். பத்து (பற்று) - அன்பு. செத்தார் எலும்பு அணிவான் - (ஊழி முடிவில்) இறந்த பிரம விட்டுணுக்களின் எலும்புகளை அணிபவன். நத்தார்படை ஞானன் என்னுந் தொடர் பலவாறு பொருள் கொள்ளப்படுகிறது:

- (1) நத்து ஆர் படை ஞானன் - சங்காகிய படையை ஏந்திய ஞானியாகிய திருமால்.
- (2) நத்து ஆர்பு அடை ஞானன் - (தொண்டர்கள்) அன்பு நிறைந்து அதனால் அடையப்பெறும் ஞானவடிவினனாகிய சிவபிரான். (நத்து - அன்பு.)
- (3) நத்து ஆர் படை ஞானன் - அன்பு பொருந்திய பூதப் படையை உடைய ஞானரூபியான சிவபிரான்.

பொருள்: சங்காகிய படையைத் தாங்கிய ஞானியாகிய திருமால் என்னும் இடபத்தில் ஏறியவரும், மதநீரால் நனைந்ததும் கவிழ்ந்த திருப்பதுமாகிய வாயினையும் களிப்பினையுமுடைய மதயானையினது தோலைப் போர்த்த நித்திய கல்யாணமும், இறந்த பிரம விட்டுணுக்களின் எலும்புகளை அணிந்தவருமாகிய சிவபெருமான், அன்பு மிக்க தொண்டர்கள் தொழும் பாலாவியாற்றங்கரையிலுள்ள திருக் கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான்.

மழுவாளன் எனவும் பாடபேதமுண்டு. (மழு - மழுவாயுதம்) செத்தாரெலும் பணிவான் என்றதனால் பிரம விட்டுணுக்களின் நிலையாமையும் சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மையும் உணர்த்தப் பட்டன.

கடுவார்ப்பொடி நிறுந்நல துண்டப்பிறை கீரங்
கடமார்கனி யானையுரி யணிந்தகறைக் கண்டன்
படவேரிடை மடவாளொடு பாலாணியின் கரைமேல்
திடமாவுறை கின்றுன்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: சுடு ஆர் பொடி - சுடுதலைப் பொருந்திய
பொடி. துண்டப் பிறை - துண்டுபட்ட சந்திரப் பிறை. கீழ் - கச்சை.
கடம் - மதம். கண்டம் - தொண்டை. கறைக் கண்டன் - நீல கண்
டன். மடவாள் - பெண். படம் ஏர் இடை மடவாள் - பாம்பின்
படம் போலும் அழகிய இடையிணையுடைய உமையம்மை.

பொருள்: சுடப்பட்ட பொடியாகிய திருநீற்றையும், அழகிய
பிறைத் துண்டையும் கச்சையாடையையும் மதங் கொண்ட கனி
யானையின் தோலையும் அணிந்தவரும், நஞ்சுண்ட கண்டத்தவரு
மான சிவபிரான், பாம்பின் படம்போன்ற அழகிய இடையுடைய
உமையம்மையோடு பாலாவியாற்றின் கரைமேலுள்ள திருக்கேதீச்
சரத்தில் நிலையாக எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

பிறைக் கீரம் என்னும் பாடத்துக்குப் பிறையின் கூறு எனப்
பொருள் கொள்க. (2)

அங்கம்மொழி யன்றாவ ரமரர்தொழு தேத்த
வங்கம்மலி கின்றகடல் மாதோட்டநன் நகரீல்
பங்கஞ்செய்த பிறைகுடினன் பாலாவியின் கரைமேல்
செங்கண்ணர வசைத்தாந்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: வங்கம் - மரக்கலம். செங்கண் அரவு
அசைத்தான் - சிவந்த கண்களையுடைய பாம்பினை (அரைக்கச்சாகக்)
கட்டியவன். பங்கம் செய்த பிறை - குறைபட்டதாகிய இளம்பிறை.
தீப்பாடலின் முதலடிக்குப் பலவாறு பொருள் கூறப்படுகிறது:

- (1) அங்கம் மொழி அன்றாவர் அமரர் தொழுது ஏத்த -
வேத வேதாங்களை ஒதுகின்ற அந்தணர்களும் தேவர்
களும் வணங்கித் துதிக்க.
- (2) அங்கம் ஒழி அன்றாவர் அமரர் - (சிவபிரானது நெற்றிக்
கண் நெருப்பினால்) சரீரத்தை இழந்தவனாகிய அந்த மன்
மதனும் அவர்போன்ற வேறு தேவர்களும்;
- (3) 'அங்கம் ஒழி அந்நாள் அரவமரர் தொழுதேத்த' எனப்
பாடங் கொண்டு, (திருமாலினால் வெட்டுண்டு) உடல் இரு
கூறுகிய அந்த நாளில் (அமிர்த முண்டமையால் இறவா
மல்) பாம்புடலும் தேவ உடலும் இணைந்து பெற்றுக்
கொண்டவர்களான இராகு கேதுக்கள் வணங்கித் துதிக்க

என்று பொருள் கூறி, கேது வழிபட்ட காரணத்தால் கேதீச்சரம் எனப் பெயர்பெற்றதென்று கூறுந் தலவர லாற்றுக்கு இதனைச் சான்றாகக் காட்டுவர்.

பொருள்: (தக்கன் சாபத்தால்) பங்கப்பட்ட பிறைச் சந்திர னைச் சூடியவரும், பாம்புக் கச்சையணிந்தவருமான சிவபிரான் வேத வேதாங்கங்களை ஒதும் அந்தணரும் தேவரும் வணங்கித் துதிக்கத் தோணிகள் நிறைந்து நிற்கும் கடல்சூழ்ந்த மாதோட்டமென்னும் நகரிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். (3)

கரியகறைக் கண்டன்நல்ல கண்மேலொரு கண்ணன் வரியசிறை வண்டியாழ்செயு மாதோட்டநன் னகருள் பரியதிரை யெறியாவரு பாலாவியின் கரைமேல் தெரியும்மறை வல்லான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: நல்ல கண்மேல் ஒரு கண்ணன் - அழகிய கண்களின் மேல் (நெற்றியில்) ஒரு கண்ணையுடையவன். வரிய சிறை வண்டு - வரிகளோடு கூடிய சிறகினையுடைய வண்டுகள், (வண்டு + யாழ் செய்யும் = வண்டியாழ் செய்யும்) எறியாவரும் - எறிந்து வருகின்ற.

பொருள்: (நஞ்சுண்டதால்) கரியதாய் மறுப்பட்ட கழுத் தினையுடையவரும், அழகிய கண்களின்மேல் நெற்றிக் கண் ஒன்று யுடையவரும், ஆராடப்படுகின்ற வேதங்களில் வல்லவருமான சிவபெருமான், சிறையாரும் வரிவண்டு யாமோசைபோல் ஒலிக்கும் மாதோட்ட நகரில், பெரிய திரைகளை எறிந்துவரும் பாலாவியாற் றங் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக் கின்றார். (4)

அங்கத்துறு நோய்களடி யார்மேலொழித் தருளி வங்கம்மலி கின்றகடல் மாதோட்டநன் னகரில் பங்கம்செய்த மடவானொடு பாலாவியின் கரைமேல் தெங்கம்பொழில் சூழ்ந்ததிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: அங்கத்து உறு நோய்கள் - உடலில் வரும் நோய்கள். அடியார் மேல் அங்கத்துறு நோய்கள் ஒழித்தருளி எனக் கூட்டுக. பங்கம் செய்த மடவான் - தமது உடலிற் பங்கு கொண்ட உமாதேவி. தெங்கம் பொழில் - தென்னஞ் சோலை.

பொருள்: தம் அடியார்களது உடலில் வரும் நோய்களை நீக்கி யருள்பவரான சிவபிரான், தம்முடலிற் பங்குகொண்டிருக்கும் உமையம்மையுடனே, தோணிகள் நிறைந்துள்ள கடல் சூழ்ந்த மாதோட்ட நகரில், பாலாவியாற்றங் கரையிலுள்ள தென்னஞ் சோலை சூழ்ந்த திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

வெய்யவினையாயவடி யார்மேலொழித் தருளி
வையம்மலிகின்றகடல் மாதோட்டநன் னகரில்
பையேரிடை மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
செய்யசடை முடியான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்; வெய்ய வினையாய - கொடிய தீவினைகள் வையம் மலிகின்ற - உலகத்தைச்செழிப்படையச் செய்கின்ற. செய்ய சடை முடியான் - சிவந்த சடையை முடியாகவுடையவர். பை ஏர் இடை - பாம்பின் படம்போன்ற இடை.

பொருள்; அடியார் மீதுள்ள கொடிய வினைகளை ஒழித்தருளுப வரும், சிவந்த சடாமுடியை உடையவருமான சிவபிரான், பூமியை வளம்படுத்துகின்ற கடல்குழந்த மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் அழகிய இடையினை யுடைய உமையம்மையோடு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். (6)

ஊனத்துறு நோய்களடி யார்மேலொழித் தருளி
வானத்துறு மலியுங் கடல் மாதோட்டநன் னகரில்
பானத்துறு மொழியாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
ஏனத்தெயிறுநீர்நான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: ஊன் - ஊனாலாகிய உடல். (அத்து சாரியை) வால் நத்து உறு மலியும் - வெண்மையான சங்குகள் மிகவும் அதிகரித்துள்ள. நத்து - நந்து - சங்கு. பால் நத்துறும் மொழியான் - பாலும் (தனது சுவையை) விரும்புதற்குக் காரணமான இனிய மொழியினை யுடையவளான அம்மை, ஏனம் - பன்றி. எயிறு - பல். (பன்றிக் கொம்பு எனப்படுவது.)

பொருள்; தம் அடியவர்களது உடலில் வரும் நோய்களை நீக்கியருளுபவரும், திருமாலாகிய பன்றியின் எயிற்றினை அணிந்தவருமாகிய சிவபிரான், பாலும் இனிமையை விரும்புதற்குக் காரணமான இனியமொழிபேசும் உமையுடனே, வெண் சங்குகள் மிக மலிந்த கடல்குழந்த மாதோட்ட நகரில் பாலாவியாற்றின் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

வராக அவதாரம் செய்த திருமால் செருக்குற்று மயங்கிய போது சிவபிரான் அப்பன்றியின் கொம்பை முறித்து அடக்கித் தமது ஆற்றலைப் புலப்படுத்தினார். திருக்கேதீச்சரத்து இறைவன் தம்மடியவரின் உடல் நோய்களையும், உயிர் நோய்களையும் நீக்கியருளும் வைத்தியநாதனாய் விளங்குமுண்மை இம்முன்று திருப்பாடல்களிலும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. (7)

அட்டன்னழ காகவரை தன்மேலர வார்த்து
மட்டுண்டுவென் டாலும்பொழின் மாதோட்டநன் னகரில்
பட்டவரி நுதலாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
சிட்டன்நமை யாள்வான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: அட்டன் - எட்டுப் பொருள்களின் வடிவ
மானவன். [அட்ட (அஷ்ட) - எட்டு] எட்டு வடிவங்கள்: நிலம், நீர்,
தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா. இதனால் இறை
வன் அஷ்டமூர்த்தி என்னும் பெயர் பெறுவர். மட்டு - தேன்.
ஆலும் - ஒலிக்கும். பட்டவரி நுதலாள் - பட்டமென்னும் ஆபரண
மணிந்த வரி பொருந்திய நெற்றியினையுடையாள். சிட்டன் (சிஷ்
டன்) - மேலோன்; சிறந்தவன்.

பொருள்: அட்டமூர்த்தியாயுள்ளவரும், சிறந்தவரும், நம்மை
ஆள்பவருமாகிய சிவபெருமான், வண்டுகள் தேனை யுட்கொண்டு
ஒலிக்கின்ற சோலை சூழ்ந்த மாதோட்ட நன்னகரில் பாலா
வியின் கரையிலுள்ள திருக் கேதீச்சரத்தில், அரையில் பாம்பை
நாணாகக் கட்டிக்கொண்டு, நெற்றிப் பட்டமணிந்த உமையம்மை
யுடன் எழுத்தருளி யிருக்கின்றார், (8)

மூவரென விருவரென முக்கண்ணுடை மூர்த்தி
மாவின்கனி தூங்கும்பொழின் மாதோட்டநன் னகரில்
பாவம்வினை யறுப்பார்பயில் பாலாவியின் கரைமேல்
தேவனெனை யாள்வான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

அரும்பத விளக்கம்: மூவர் - பிரமா விட்டுணு உருத்திரன்
என்னும் மும்மூர்த்திகள். இருவர் - சத்தி சிவம் என்னும் இருவர்,
முக்கண் - சந்திரன் சூரியன் அக்கினியாகிய மூன்று கண்கள்.

பொருள்: பிரமா விட்டுணு உருத்திரன் என்னும் மும்
மூர்த்திகளுக்குக் காரணர் என்றும் சத்தி சிவம் என்னும் இருவடிவு
டையவர் என்றும் அறியப்படுபவரும், முக்கண்ணுடைய மூர்த்தி
யும், என்னை யானாந் தேவனுமான சிவபெருமான், மாங்கனி
தூங்கும் சோலை சூழ்ந்த மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரை
யிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார், (9)

கறையார்கடல் சூழ்ந்தகழி மாதோட்டநன் னகருள்
சிறையார்பொழில் வண்டியாழ்செயுங் கேதீச்சரத்தானே
மறையார்புக மூரன்னடித் தொண்டனாரை செய்த
குறையாத்தமிழ் பத்துஞ்சொலக் கூடாகொடு வினையே;
திருச்சிற்றம்பலம்

அரும்பத விளக்கம்: கழி - உப்பங்கழிகள்: ஊரன் - ஆரூரன்: அடித் தொண்டன் - அடிமைத் தொண்டன். திருவடித் தொண்டன் எனினுமாம். உரை செய்த - உரைத்த - பாடிய. தமிழ் பத்து - தமிழ்ப் பாடல்கள் பத்து: (பதிகம்)

பொருள்: கரிய கடல் சூழ்ந்ததும் உப்பங்கழிகளுள்ளதுமான மாதோட்டமென்னும் நன்னகரில் சிறகுடைய வண்டுகள் யாழ் போல் ஒலிக்கும் சோலை சூழ்ந்த திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை வேதமோதும் புகழுடைய ஆரூரனென்னும் அடித் தொண்டனாகிய யான் பாடிய குறைவற்ற பத்துத் தமிழ்ப் பாட்டையும் ஒருவர் ஓதினால் அவரைக் கொடிய வினைகள் சேர மாட்டா.

[இப்பதிகத்திலுள்ள மூன்றும், ஐந்தாம் பாடல்களில் ஒரே விதமான எதுகையிருப்பதாலும் இரு பாடல்களிலும் இரண்டாம் அடியும் மூன்றாம் அடியின் முதற்சீரும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பதாலும் இப்பதிகத்தை மனனம்செய்யும் மாணவர் தடுமாறுவதுண்டு. முந்திய பாடல் ‘அங்கம் மொழி’ என்று தொடங்கி, பங்கஞ்செய்த பிறையும் செங்கண்ணரவுமாகிய ஆபணரங்களைக் குறிக்கின்றது என்றும், ‘அங்கத்துறு’ என்றும் பிந்திய பாடல் பங்கஞ்செய்த மடவாள் தெங்கம் பொழில் சூழ்ந்த என்னுந் தொடர்களையுடையன என்றும் அவதானித்து மனனஞ் செய்தல் தடுமாறுதிருக்க வழியாகும்.]

இத்திருப்பதிகம் ஏழாந் திருமுறையில் அடங்கியது:

இதற்குரிய பண் நட்டராகம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த

திருவாசகம்

திருவண்ணாமலையில் பாடியருளிய
திருவெம்பாவை

பதிக வரலாறு

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று சிவ பிரானை வணங்கிக் கொண்டு அத் திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார். அப்போது மார்கழி மாதம் வருதலும் திருவாதிரைக்கு முந்திய பத்து நாட்களிலும் பெண்பிள்ளைகள் அதிகாலையில் விழித்தெழுந்து பாடிக்கொண்டே வீதிதோறும் சென்று ஏனைய மகளிரையும் துயிலுணர்த்திக் கூட்டமாப்ச் சென்று தடாகத்தில் பாடிப்பாடி நீராடுதலையும், பின்பு அவர்கள் பாவை நோன்பு என்னும் சத்தி வழி பாடு செய்தலையும் கண்டார். அவர்களுடைய நகைச்சுவை நிறைந்த உரையாடல்களையும், பக்திப் பாடல்களையும் கேட்டார். அவர்களுடைய உரையாடலையும் துதிப்பாடலையும் அமையுமாறு இறைவன் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் இத் திருவெம்பாவையைப் பாடியருளினார். இவ்வரலாற்றைத் திருவாதலூரடிகள் புராணம்:

மாதர்கொண் மாதரெல்லாம் மார்கழித் திங்கடன்னில்
ஆதிரை முன்னீரைந்தே யாகிய தினங்களெல்லாம்
மேதரு மனைகடோறும் மழைத்திருள் விடிவதான
போதிவர் தம்மிற்கூடிப் புனற்றட மாடல்செய்வார் :

அன்னவ ரியல்பு கண்டார் ஆங்கவர் புகன்றதாக
மன்னிய திருவெம்பாவை வாசகம் பேசிப் பின்னர்க்
கன்னியர் பாடியாடுங் கவின்கொளம் மனைகண்டன்னார்
பன்னிய பாடலாக அம்மனை பாடல் செய்தார் :

என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றது. மகளிர் விளையாட்டுக்களும் வேலைகளுமாகிய அம்மானையாடல், ஊசலாடல், உந்தியாடல், தெள்ளேணங்கொட்டல், பூக்கொய்தல், கண்ணமிடித்தல் என்பன நிகழும்போது அவர்கள் பாடும் பாடல்களாகப் பல பதிகங்களைப் மணிவாசகப்பெருமான் பாடியருளினார். இத் திருவெம்பாவையும் அவ்வகையில் அமைந்ததாகும்.

எம்பாவாய் என்னுந் தொடரினே இறுதியிலுடைய இருபது பாடல்களைக் கொண்ட இப்பகுதி திருவெம்பாவை எனக் காரணப் பெயர் பெற்றது. திருவாசகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அதன் உட்பொருளையுணர்த்தும் தலைப்புக்களைக் கொடுத்த முன்னோர், இப்பகுதிக்கு "சத்தியை வியந்தது" என்று உட்பொருள் குறித் திருத்தலால் இது பாலை நோன்போடு தொடர்புடையதென்பது தெளிவாகிறது. பாலை நோன்பியற்றுங் கன்னியர் ஒரு பாலையைப் பார்வதியாகப் பாவனைசெய்து வழிபடுவாராகையால், அதனையே எம்பாவாய் (எமது பாலையே) என முன்னிலைப்படுத்திப் பாடியது இப்பாடற் பகுதியெனக் காரணங்காட்டுவர் அறிஞர் சிலர். இவ்வாறன்றித் துயிலுணர்த்துங் கன்னியர் தம்முள்ளே ஒருவரையொருவர் எம்பாவாய் என விளித்தனர் எனக்கொண்டு பாலை போன்றவளே என்று பொருள் கூறுவர் பலர்.

திருவெம்பாவைக் காலம் எட்டாந் திருமுறையாகிய திருவாசகத்துக்குத் தனிச் சிறப்புத்தருங் காலமாகும். இக்காலத்தில் வேறு திருமுறைப்பாடல்கள் பாடப்படுவதில்லை. "மார்கழித் திருவாதிரைக்கு முன்னுள்ள ஒன்பது தினங்களிலும் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் இரண்டிலும் திருவெம்பாவையே ஒதுதல் வேண்டும். திருவாதிரையன்று திருவெம்பாவை ஒதிய பின், வழக்கம்போலத் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளை ஒதுதல் வேண்டும்" என்று நாவலர் பெருமான் அறிவுறுத்தியிருக்கின்றார்.

இருபது பாடல்களில் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள எட்டு அடிகளிலும் தனித் தனி ஒரே எதுகையிருப்பதும் பல பாடல்கள் பெண்களின் உரையாடலாய் அமைந்திருப்பதும் ஒரு புதுமையாகும்.

சோழ மன்னரது ஆட்சிக் காலத்தில் தூர கிழக்கு நாடுகளிலும் திருவெம்பாவையின் புகழ் பரவியது. சயாம் தேயத்தில் இக்காலத்திலும் மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவின்போது ஒதப்படும் மந்திரங்களுள் திருவெம்பாவைப் பாடல்களும் அடங்கியிருக்கின்றன என்று அங்குச் சென்றோர் வியந்து கூறுகின்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியு மந்தமு மில்லா அரும்பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்

மாதே வளருடுயோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?

மாதேவன் வार्கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

விதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து

போதா ராளியின்மே லின்றும் புரண்டிங்ஙன்

ஏதேனு மாகாள் கிடந்தாளென் னேயென்னே!

ஈதே யெந்தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்?

பொருள்: ஒளி பொருந்திய நீண்ட கண்களையுடைய பெண்ணே! முதலும் முடிவும் இல்லாத, அரிய பெரிய ஒளிப்பிழம்பாகிய சிவ பெருமானை நாங்கள் பாடுதலைக் கேட்டும் துயில்கின்றனையோ? (அல்லது) உன் காதுகள் (சொல்லுவதைக் கேளாத) வலிய காதுகளோ? மகாதேவனுடைய நெடிய கழலணிந்த திருவடிகளை நாங்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தின் ஓசையானது தெருவின்கண் கேட்ட அளவிலேயே, ஒருத்தி பொருமியமுது, உடம்பு மறந்து, மலர்மிருந்த படுக்கைமேலிருந்து புரண்டு விழுந்து, இவ்விதம் யாதொன்றும் செய்ய இயலாதவளாய்க் கிடக்கலாயினள் (அவள் நிலை அங்ஙனமாக) எங்கள் தோழியாகிய உன் தன்மை (விழித்தெழாதிருக்கும்) இத்தன்மையோ? இது என்ன வியப்பு? எம்முடைய பாவை போன்றவளே! சொல்வதைக் கேள்; ஆராய்வாயாக.

குறிப்பு: வாள் தடம் கண்மாதே என்பதை முதலிற்கொள்க. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதி என்பது அருணைசலம் என்றும் அருணகிரி என்றும் வழங்குந் திருவண்ணாமலையைக் குறிப்பால் உணர்த்தியது. கேட்டேயும் - கேட்டும். வளருதியோ - கண் உறங்குகின்றனையோ? நின்செவி வன்செவியோ என மாற்றுக. தான் - அசை. வார்கழல்கள் - நெடிய கழலணிந்த திருவடிகள். அமளி - படுக்கை. இங்ஙன் - இவ்வாறு. ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் - யாதொன்றும் செய்ய இயலாதவளாய்க் கிடந்தாள். ஏலோ ரெம்பாவாய் - என்பதை ஏல் + ஓர் + எம்பாவாய் எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. ஏல் - யாம் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்வாயாக; ஓர் - ஆராய்வாயாக; எம்பாவாய் - எம்முடைய பாவை போல்வளே இவ்வாறன்றி ஏல் ஓர் என்பன அசைச் சொற்கள் என்பர் சிலர்.

கருத்துரை: பெண்ணே! வரும் வழியில் இறைவன் புகழையாம் பாடிக்கொண்டு வந்ததைக் கேட்ட ஒரு பெண், அன்பு மிகுதியால், மெய்ம்மறந்து படுக்கையிலிருந்து கீழே விழுந்து வசமிழந்து கிடந்தாள். அங்ஙனமாக, யாம் வந்து உன்னை எழுப்பவும், நீ எழுந்திராமல் கிடத்தல் என்ன ஆச்சரியம்! உன் காது செவிடோ? எங்கள் தோழியான உன் அன்பின் தன்மை இதுதானோ?

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப்பகல் நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ? நேரிழையாய்! நேரிழையீர்!
சீசி மிவையுஞ் சிலவோ? வினையாடி
ஏகமிட மீதோ? விண்ணோர்க் கோத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்?யா மாரேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்: செவ்விய அணிகலன்களை அணிந்தவளே! மேலான ஒளி உருவினனாகிய சிவபெருமானிடம் இரவும் பகலும் அன்புடையேன் என்று கூறுவாய். நாங்கள் உன்னுடன் பேசும் இந்தக் காலம் எந்தக் காலம்? (என்று ஒரு பெண் வினாவ, வேறொருபெண் பரஞ்சோதி மேல் வைத்த) நேசத்தை இந்த மலர் நிறைந்த படுக்கைமேல் நீ வைத்தனை போலும்! (என்று பரிகாசம் செய்ய, துயில் நீங்கி எழுந்தவள் கோபமாக) “நேரிழையீர், சீ சீ! (நீங்கள் பேசும் சொற்களுள்) இத்தகைய சொற்களும் சில உளவோ? நீங்கள் வினையாட்டாக ஒருவரையொருவர் இகழ்ந்து பேசுவதற்கு இதுவோ சமயம்?” (என்று கடிந்துரைக்கின்றாள். அதுகேட்ட எல்லாப் பெண்களும் கேலிப் பேச்சை, விட்டுவிட்டுக் கூறுவார்கள்:) தோழி! விண்ணோர்கள் வழிபடவும் கூசுகின்ற திருவடிகளைத் தாமாக நமக்குத் தந்தருள வந்தருளும் ஒளியுருவனும், சிவ புரத்தை யுடைவனும், தில்லைச்சிற்றம்பலத்துக்கு இறைவனுமாகிய சிவபெருமானிடத்து நீ கொண்ட அன்பு எத்தன்மையது! நாம் எத்தன்மையோம்! சொல்வதைக் கேள். சிந்திப்பாயாக.

குறிப்பு: இப்பாட்டு முதல் ஏழு பாட்டுக்கள் பெண்களின் உரையாடலாக இயற்றப்பட்டவை. அன்பு ஆர் யாம் ஆர் எனப் பிரிக்க. ‘இராப்பகல் பாசம் பரம்சோதிக்கு என்பாய்’ என்று மாற்றுக். பாசம் - அன்பு. போது - பொழுது - காலம். போது ஆர் அமளி - மலர் நிறைந்த படுக்கை. திருவடியின் அருமை பெருமைகளைக் ‘கூச மலர்ப் பாதம்’ என்பதும், அடியார்க்கு எளியனாகும் இயல்பைத் ‘தந்தருள வந்தருளும்’ என்பதும் விளக்குகின்றன. சோதிக்கு அமளிக்கு, ஈசனார்க்கு என்பவற்றில் நான் காம் வேற்றுமை ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது.

க—ரை: ஒருபெண் இன்னொருத்தியைத் துயிலெழுப்புவள் “பெண்ணே, இரவும் பகலும் உன் பாசமெல்லாம் பரஞ்சோதிக்குத் தான் என்று நீ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாயே, நாம் பேசும் இந்த நேரம் இரவு பகல்வலாத ஒருநேரமா?” என்று வினாவினாள். உடனே வேறொருத்தி” இப்போது அந்தப் பாசத்தை இந்த மலர்ப் படுக்கைக்கு ஆக்கிவிட்டாயா?” என்றாள். துயில் நீங்கிய பெண் “நேரிழையீர், இப்படியும் நீங்கள் பேசலாமா? ஏசி வினையாட இதுவா சமயம்?” என்று சினந்து கேட்டாள். உடனே மற்றவர்கள் “அடாடா! தேவர்க்குங் கிட்டாத திருவடியைத் தந்தருளும் சிவ பிரானிடத்து அன்பு கொண்ட நீ எங்கே! வினையாட்டுத் தன்மையுள்ள நாங்களெங்கே!” என்று சொல்லிச் சமாதானம் செய்கின்றார்கள்.

முத்தன்ன வெண்ணகையாய்! முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
 அத்தனா னந்த னமுதனென் றள்ளறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
 பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர்! பாங்குடையீர்!
 புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ?
 எத்தோநின் னன்புடைமை யெல்லோ மறியோமோ?
 சித்த மழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை?
 இத்தனையும் வேண்டு மெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்: முத்துப் போன்ற வெண் பற்களை உடையவளே! இதற்கு முன் எல்லாம், எங்களுக்கு எதிராக எழுந்து வந்து, எனது தந்தை, இன்பவடிவினன், அமுதம் போன்றவன் என்று இறைவனை வாழ்த்தி வாயூறி இனிக்கப் பேசுவாய், இன்று எழுந்துவந்து உன் வாயிற்கதவைத் திறவா திருக்கின்றாய் (என்று வந்த பெண்கள் கேட்டதும், எழுந்தவள் பணிவாக) நீங்கள் இறைவன்பால் மிகுந்த பற்றுள்ளவர்கள், இறைவனது பழைய தொண்டர்கள், மிகுந்த உரிமை உடையவர்கள், புதியராய்வந்த அடியேங்களது சிறுமையை ஒழித்து, எங்களை ஆட்கொண்டால் அது கெடுதியாமோ? (என்று எதிர்வினா எழுப்பினாள். உடனே வெளியில் நிற்பவரில் சிலர் சில வினாக்களை வினாவினர்:) நீ அன்புடையாய் என்பது ஏமாற்றே! உன் அன்புடைமையை நாங்கள் தெரியாதவர்களோ? மனந் தூயதாகப் பெற்றவர் நமது பெருமானைப் பாடமாட்டார் களா? (இறுதியாய் ஒருத்தி சமாதானம் கூறிமுடிக்கிறாள்.) எங்க ளுக்கு வேண்டியது (நீ பாடவேண்டும் என்னும்) இவ்வளவு தானே! (ஏல், ஓர், எம்பாவாய்,)

குறிப்பு: 'முன், எதிர் எழுந்து வந்து' எனவும் 'நின் அன்பு டைமை எத்தோ?' எனவும் மாற்றுக. பத்து - பற்று. பாங்கு - உரிமை. எத்து - ஏமாற்று. அழகியார் - தூயவர். இத்தனை - இவ்வளவு. பொல்லாதோ - பொல்லாததோ.

க—ரை:- துயில் எழுப்ப வந்தவர்கள் துயிலுகின்ற ஒருத்தியை நோக்கி "பெண்ணே! முன்பெல்லாம் நீ யாம் வருமுன்னமே எழுந் திருந்து சிவபெருமானே இனிமையுண்டாகத் துதித்து நிற்பாய், இன்று எழுந்துவந்து கதவைத் திறவா திருக்கின்றாயே" என்றுகூறி னார்கள். விழித்தெழுந்தவள், "நீங்கள் இறைவன்பால் பத்தி யுடையவர்கள், பழைய தொண்டர்கள், புதியவராய் எமது இச் சிறுமையை நீக்கி ஆட்கொண்டால் உமக்குத் தீமையாகுமோ" என்றாள். வந்தவர்கள் அவளை நோக்கி, "எங்களை ஏமாற்றுகின்றீனே"

யோ? உன் அன்புடைமையை நாங்கள் அறியோமோ? நாங்கள் விரும்புவது இறைவன் புகழைப் பாடுவதன்றி வேறொன்றும் அன்று” என்று கூறினார்கள். (3)

ஒண்ணித் திலநகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ? வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரு' வந்தாரோ? எண்ணிக்கொ ளுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங் கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே! விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக் கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக்கசிந்துள்ளம் உண்ணெக்கு நின்றிருக யாமாட்டோம் நீயேவந் தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்:-

துயிலுணர்த்தும் ஒரு பெண்:- “முத்துப் போன்ற பல்லினை உடையாய், உனக்கு இன்னும் விடியவில்லையா?

துயில் நீத்தும் படுக்கையை விட்டு எழும்பாத பெண்:- “அழகிய கிளிமொழி மாதர் எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள்ளா?”

வந்தவர்களுள் ஒருத்தி:- “வந்தவர்களைக் கணக்கிட்டுகொண்டு உள்ளபடி சொல்லுகிறோம். அதுவரையும் கண்ணுறங்கிக் காலத்தை வீணை கழிக்காதே.”

வேறொருத்தி:- “விண்ணுலகத்தார்க்கு ஒப்பற்ற அருமருந்தை வேதங்களால் சொல்லப்படுகின்ற மேலான பொருளை, கண்ணுக்கு இனியவரை நாம் பாடி, மனம் நெகிழ்ந்து உருகவேண்டும். ஆகையால் நாங்கள் வந்திருப்பவர்களை எண்ணமாட்டோம், நீயே எழுந்து வந்து அவர்களை எண்ணிப்பார், குறையுமானால் மீண்டும் போய் உறங்குவாயாக” (ஏல் ஓர் எம்பாவாய்)

குறிப்பு:- நித்திலம் - முத்து. வண்ணம் - அழகு. எண்ணிக் கொடு - எண்ணிக்கொண்டு. சொல்லுகோம் - சொல்லுவோம். உள் நெக்கு - மனங் கனிந்து, உருக - உருவேண்டும்;

க-ரை: துயிலெழுப்பவந்த பெண்களுள் ஒருத்தி, வீட்டினுள் துயின்று கொண்டிருந்த ஒருத்தியை விளித்து “உனக்கு இன்னமும் விடிந்திலதோ?” என்று வினாவ, அவள் படுக்கையில் கிடந்தவாறே,

“வரவேண்டியவர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று திருப்பி வினாவினாள். அப்போது ஒரு பெண் “எல்லாரும் வந்தார்கள் என்று எண்ணிப்பார்த்துச் சொல்லுவோம். அதற்கிடையே நீ கண்ணுறங்கிக் காலத்தை வினேகழியாதே” என்றாள். இன்றொருத்தி நாம் இறைவனைப் பாடி உருகவேண்டும். ஆகையால் வந்தவர்கள் தொகையை எண்ணிச் சொல்ல எம்மால் முடியாது. நீயே வந்து எண்ணிக்கொள். குறைந்தால் நீ மீண்டும் போய் உறங்கலாம்” என்று பரிசுகிக்கிறாள். (4)

மாலறியா நான்முகனுங் காணு மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலுறு தேன்வாய்ப் படிநீ! கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
கோலமும் நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனையென்
றோல மிடினு முணராய் உணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்:- மயிர்ச் சாந்தணிந்த கூந்தலுடையாய்! திருமாலும் அறியாத, பிரமனும் காணாத அக்கினிமலையாய் நின்ற பெருமானே, நாமா அறிய வல்லோம்! என்று (பணிவுடையன போன்றுள்ள) பொய்மொழிகளைப் பேசுகின்ற, பாலும் தேனும்போலும் இனிய சொற்கள் ஊறுகின்ற வாயையுடைய வஞ்சகீ! வெளிவாயிற் கதவைத் திறவாதிருக்கிராய்! மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் பிறவுலகும் அறிதற்கரியவரது திருக்கோலத்தையும் நம்மை அடிமைகொண்டருளிச் சீராட்டுகின்ற சீலத்தையும் பாடி, சிவனே சிவனே என்று நாம் ஒலம் இட்டாலும் அதைக் கேட்டுணராமலும் துயில் நீங்காமலும் இருக்கின்றாயே! இதுவோ உன் தன்மை?

குறிப்பு: உன்ன - நினைக்க. படிறு- கபடம், வஞ்சகம். கோதாட்டுதல் - சீராட்டுதல். கோது - குற்றம், அதனைப் பாராட்டாமை. உணராய் உணராய் - என்பதில் முன்னையது அறியாய் என்னும் பொருட்டு; பின்னையது துயிலுணராய் என்னும் பொருட்டு. ஞாலமே விண்ணே பிறவே என்பதில் ‘ஏ’ எண்ணிடைச் சொல். போல் - அசை. (ஒப்பில் போலி)

க-ரை: திருமாலும் பிரமனும் காணாத மலையுருவான இறைவனை நாமா அறிவோமென்று பணிவோடு இனிக்கப் பேசுகின்ற வஞ்சகியே, இறைவனது திருக்கோலத்தையும் எம்மை அடிமை

கொண்டருளிய பெருங்குணத்தையும் புகழ்ந்து பாடி, சிவனே என்று நாம் ஓலமிடவும் கேட்டுத் துயிலெழாதிருக்கின்றாய். சுதவையும் திறவாதிருக்கின்றாய். இதுவோ உன் இயல்பு? (5)

மானேநீ நென்னலை நானைவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவ நென்றலு நானாமே
போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ?
வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
தானைவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்
ஊனே புருகா புனக்கே யறுமெமக்கும்
ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்: பெண்ணே! நீ நேற்று “ உங்களை நானைக் காலையில் நானே வந்து துயில் எழுப்புவேன்” என்று சொன்ன சொல்லானது நானாமல்போன திக்கைச் சொல்வாயாக. இன்னமும் விடிந்திலதோ? விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் பிறவும் அறிதற்கருமையானவன் தானாகவே வலியவந்து, எம்மைக் காத்து, அடிமைகொண்டருளுகின்ற பெருமைமிக்க திருவடிகளைப் பாடிவந்தவர்களாகிய எங்களுக்கு நீ உன் வாய் திறந்து ஒன்றும் பேசாது தூங்குகிறாய். உடலும் உருகப்பெறாய். உனக்கு இது பொருந்துமா? நமக்கும் பிறர்க்கும் தலைவனாகிய பெருமானே (எம்முடன் சேர்ந்து) பாடுவாயாக.

குறிப்பு: மானே - மானின் பார்வைபோலும் மருண்ட பார்வை யுடைய பெண்ணே. நென்னலை - நேற்று. நென்னலையென ஐகாரச் சாரியை பெற்றது. தலையளித்து - காத்து. வான் - மேலாகிய. உறும் - பொருந்தும். தங்கோன் (ஒரு சொல்) - தலைவன்.

க—ரை: மாதே! நீ நேற்று எங்களிடத்தில் “நானை நானே வந்து உங்களை எழுப்புவேன்” என்று கூறிய சொல் எத்திசையில் போய் ஒழித்தது? இன்னம் உனக்கு விடிந்திலதோ? இறைவனைப் பாடிக்கொண்டு வந்த எங்களுக்கு ஒருசொல்லும் சொல்லாதிருக்கிறாய். உடம்புருகாதிருக்கிறாய். உனக்கே இது தகுமா? எம் மொடு கூடி இறைவனைப் பாட வருவாயாக.” (6)

அன்னே யிவைபுந் சிவ்வோ பலவமரர்
உன்னந் கரியா னொருவ னிருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னுவென் னமுன்னந் தீசே மெழுகொப்பாய்

என்னுனை யென்னரைய னீன்னமுதென் ரெல்லோமுஞ்
சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறு மின்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வானா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்:- அம்மா! (உன்னிடம் நல்லியல்புகளன்றித் தீய இயல்புகளும் சில உள்ளனவோ? தேவர்களால் நினைத்தற்கும் அரியவர், ஒப்பற்றவர், பெருஞ் சிறப்புடையவர், அத்தகையவரின் திருச்சின்னங்களின் ஒலிகள் கேட்டதும் நீ "சிவசிவ" என்று வாயைத்திறப்பாய், தென்னவனே என்று சொல்லுமுன்னம் தழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகுவாய். (ஆனால் இப்பொழுது) எனது உயிர்த் தலைவர், எனது வேந்தர், இன்னமுதானவர் என்று நாங்கள் எல்லோரும் தனித்தனியே சொல்லினோம். இன்னமும் தூங்குகின்றாயோ? அன்பில்லாத மனத்தையுடைய அறிவிலிகள்போலச் சும்மா கிடக்கின்றாயே. உன் நித்திரையின் தன்மை இருந்தவாறு என்னே!

குறிப்பு:- வெவ்வேறாய்ச் சொன்னேம் எனமாற்றுக். உன்னற்கு - நினைத்தற்கு. தென்னன் - தென்னவன், தென்னாடுடைய சிவன்; ஆனை - ஆன் + ஐ = உயிர்த்தலைவன், பிராணநாயகன், பசுபதி. அரையன் - அரசன். கிடத்தி - கிடக்கின்றாய். ஆல் அசை. சின்னம் - நாகசின்னம் காளம் முதலிய துளைக்கருவிகள்

க--ரை: அம்மா, இறைவனை நினைவூட்டும் ஒலிகளைக் கேட்ட அளவில் சிவ சிவ என்று கூறி மனம் உருகும் நீ, இப்போது நாங்கள் எல்லாரும் வந்து நின்று தனித்தனியே துதி செய்யவும், வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் கிடந்து உறங்குகின்றனையே. உனது துயிலின் தன்மை இத்தகையதா? (7)

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
ஏழி லியம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ?
வாழியீ தென்ன ஷறக்கமோ? வாய்திறவாய்
ஆழியா னன்புடைமை யாமாறு மிவ்வாரே
ஊழி முதல்வாய் நின்ற வொருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ--ள்: கோழிகள் கூவுகின்றன. மற்றும் பறவைகள் எவ்விடத்தும் ஒலிக்கின்றன. இசைக்கருவிகள் ஒலிக்கின்றன. வெண்சங்குகள் எவ்விடத்தும் முழங்குகின்றன. ஒப்பற்ற மேலான ஒளி

யுருவானவனும், ஒப்பற்ற மேலான அருளுடையவனுமாகிய சிவ பெருமானது நிகரில்லாத உயர்ந்த புகழ்களை நாங்கள் பாடினோம். அவற்றை நீ கேட்கவில்லையா? வாழ்வுடையானே, இது என்ன உறக்கமோ? வாயைத்திறந்து பேசாதிருக்கிறோடே! பாற்கடலில் துயில்பவரான திருமால் சிவபிரானிடத்து அன்புடையவர் என்பதும் இவ்வாறு (உன்னைப்போல்) அவரும் பள்ளிகொள்வதனால்தானோ? ஊழித் தலைவனாய் நின்ற ஒருவனை உமைபாகனைப் பாடுவாயாக.

குறிப்பு: சிலம்புதல்—ஒலித்தல், குருகு—பறவைக்குப் பொதுப் பெயர், “குருகு எங்கும் சிலம்பும்” என மாற்றுக். ஏழில்-ஏழிசைக்கும் இடமாயுள்ள நாகசின்னம் முதலிய முகவாத்தியங்கள், கேழ்-உவமை, கேழில் - (கேழ்+இல்) ஒப்பற்ற: வாழி அண்மை விளி. ஆழியான்-திருமால், பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்பவர். (ஆழி-கடல்) சக்கரப்படையுடையவர். ஆழி-சக்கரம்)

க—ரை: “விடியற்காலத்தை உணர்த்தும் பல்வேறு ஒலிகள் எவ்விடத்தும் கேட்கின்றன. அன்றியும் இறைவனை நாம் புகழ்ந்து பாடுகிறோம், இவற்றுள் எதுவும் உனக்குக் கேட்கவில்லையா? இப்படியும் ஒர் அதிசயமான உறக்கமோ? திருமால் சிவனிடம் அன்புடையவர் என்பதன் பொருள் உன் உறக்கத்தைப் பார்த்த பின்பு தான் விளங்கிபது. விரைந்தெழுந்து இறைவனைப் பாடுவாயாக”.

“உன் பாசமெல்லாம் பரஞ்சோதிக்கே என்றாய், இப்போது இந்தப் பேராரவாரத்துக்கும் கண்விழியாதிருக்கிறாயே. நித்திரைதான் பத்திக்கு அடையாளமோ? ஓகோ! திருமால் சிறந்த சிவபதிதர் என்பதன் பொருள் இப்போதுதானே விளங்குகிறது” என்னும் நயமான நகைச்சுவை “ஆழியான் அன்புடைமை யாமாறும் இவ்வாரோ” என்ற கூற்றினுள்பொதிந்திருக்கிறது. (8)

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே யெங்கணவ ராவா ரவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழுப்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியெல்
என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்; பழைய பொருள்களுக்கெல்லாம் பழமையான பொருளே; பின்னைய புதிய பொருள்களுக்கெல்லாம் புதிய பொரு

ளாயிருப்பவனே! இத்தன்மையைபுடைய உன்னைத் தலைவனாகப் பெற்ற சிறந்த தொண்டர்கள் நாங்கள். உன்னுடைய அடியாரது சிறந்த பாதங்களையே வணங்குவோம். அவ்வாறே அவர்களுக்கு உரியவராவோம். அவர்களே எங்களுக்குத் தலைவராவார். அவர்கள் மகிழ்ந்து இட்ட கட்டளைப்படியே தொண்டராய் பணிசெய்வோம். இவ்வண்ணம் எங்கள் இறைவனே, எங்களுக்கு அநுள் புரிவவாயின் எவ்வகையான குறைபாடும் இல்லாதவர்களாயிருப்போம்.

குறிப்பு: பேர்த்தம்-மீட்டும். அப்பெற்றி-அத்தன்மை. பழமையாயிருந்தது போலவே புதுமையாயும் இருப்பன் என்பது கருத்து. பாங்கு-உறவு, உரிமை. தொழும்பாய்-தொண்டராய்.

க-ரை: இறைவன் மிகப்பழையவனும் மிகப்புதியவனும் ஆவன். அவனுடைய அடியவருடைய திருவடிகளைப் பணிதலும், அவர்களை ஆசரித்தலும், அவர்களையே கணவராகப் பெற்றுக் கொள்ளுதலும், அவர்கள் ஏவற்பணிகள் செய்வதுமே எங்கள் வேணவா. இவற்றை அருளில் எங்களுக்கு ஒரு குறைபாடும் இல்லை என்பது நீராடிமுடித்த கன்னியரின் கூட்டுப் பிரார்த்தனையாகும். அவர்கள் செய்து கொள்ளும் சங்கற்பமாகவும் இது அமைகிறது. (9)

யாதாள் மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடிபு மெல்லாப் பொருண்முடிவே
பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஓத வுலவா வொருதேழன் தொண்டருளன்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணப்பிள்ளைகள்!
ஏதவனா ரேதவன்பே ராருற்ற ராரயலார்?
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ-ள்:- இறைவனுடைய திருவடிமலர்கள் கீழுலகம் ஏழினும் கீழ்ச்சென்று (இவ்வளவின என்று சொல்லும்) சொல்லையும் கடந்துள்ளன. மலர் சூடிய திருமுடியும் (மேலுலகம் ஏழுக்கும் மேற் சென்று) எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முடிவிலுள்ளது. அவர் உமைய ஒருபாற் கொண்ட திருவுருவையவராயினும் இத்திருமேனி ஒன்று தான் உடையவரல்லர். வேதமுதல்வராயுள்ளவர். விண்ணவரும் மண்ணவரும் போற்றிப் புகழ்ந்தாலும் போற்றக் குறைபாப் புகமுடைய ஒரு தோழனாய்த் தொண்டரின் உள்ளத்துள்ளார். சிவ பிரானது திருக்கோயிலில் (தொண்டு புரியும்) குற்றமற்ற குலத்துப் பெண்பிள்ளைகளே, அப்பெருமானுடைய ஊர் யாது? பேர் யாது? உறவினர் யார்? அயலவர் யார்? அவரைப் புகழ்ந்துபாடும் தன்மைதான் யாது? (எமக்குக் கூறுவீராக.)

குறிப்பு:- பாதாளம் - கீழுலகம். கீழுலகம் ஏழு: அதலம், விதலம், சுதலம். தலாதலம், மகாதலம், பாதாளம், திருவடி. கீழுலகமேழினுங் கீழ்ச்சென்றது என்றதனால் திருமுடி மேலுலக மேழினும் மேற்சென்றது என்னும் பொருள் வருவித்துரைக்கப்படும் மேலுலகு ஏழு: பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், மகலோகம், சனலோகம், தவலோகம். சத்தியலோகம். உலவா(த-) குறையாத. ஒரு தோழம் தொண்டருளன் எனப் பாடங்கொண்டு, தோழம் என்னும் எண்ணிக்கையுடைய தொண்டர்களுள்ளவன் என்றும் பொருள் கொள்வர். (இலட்சம் கோடி என்பன போன்று பேரளவினைக் குறிப்பது தோழம் என்னும் சொல்.) பிணா - பென். கோயிற் பிணாப் பிள்ளைகள் என்றது திருக்கோவிலிற் பணிபுரியும் உருத்திர கணிகையரைக் குறிக்குமென்றும், சாமானிய மகளிரை விட இவர்கள் இறைவனியல்புகளை நன்கறியும் வாய்ப்புடையராகையினால், இவர்களை வழியிற்கண்ட மற்றைப் பெண்கள் தம் ஐயந்தீர்க்க இவர்களை வினாவினரென்றும் அறிஞர் கூறுவர். உயரிய தத்துவக் கருத்தமைந்த பாடல் இது.

க-ரை:- துயிலுணர்ந்தெழுந்தவர்கள் ஒருங்குகூடி நீராடச் செல்கின்றார்கள். பொய்கைக் கரையிலே கோயிற்பிணாப்பிள்ளைகளைக் கண்டதும் இறைவனைப் பற்றி ஒரு விடுகவி (நொடி) கூறி அதை விடுவிக்குமாறு வினாவுகிறார்கள். அவர்கள் விடையளித்ததாக இப்பாட்டுக்களில் குறிப்பு ஏதும் இல்லை. ஆயினும், நாமாந்தரிதை (பெயர்மறைப்புடையது) என்னும் பிரவேளிகைப் பாக்கள் போல இப் பாட்டினுள்ளேயே வினாக்களுக்குரிய விடைகளையும் சமற்காரமாக மணிவாசகப் பெருமான் அமைத்து வைத்திருக்கின்றாரென்பர் அறிஞர் சிலர். வினாவும் விடைகளும் பின்வருமாறு:

“ஏது அவன் ஊர்?”,

“பாதாளம்.....பொருள் முடிவே”

(அவனுடைய அடியும் முடியும் கீழுலகம் மேலுலகம் ஊடு விச் செல்லும்போது, பூவுலகில் ஒருரை மாத்திரம் அவனூர் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஆகையால் யாதும் அவன் ஊரே. அவன் ‘ஒருரனல்லன்.’)

“ஏது அவன் பேர்?”

“பேதை ஒருபால், திருமேனி ஒன்றல்லன்”

(அம்மையப்பன், உமாபதி என்று அவனுக்குப் பெயர்கூற லாமாயினும் அதற்குக் காரணமான இத்திருமேனி ஒன்றைத்

தான் அவன் உரியனல்லன். அவர் 'காண் பல வேடர்': அதனால் ஒரு நாமமில்லாத அவனுக்கு ஆயிரந் திருநாமமும் சொல்வர். 'கேட்பான் புகில் அளவில்லை, கிளக்க வேண்டா'.)

“ஆர் உற்றார்? ஆர் அயலார்?”

“வேதமுதல், விண்ணோரும் மண்ணும்..... ஒரு தொண்டருளன்”

(வேதங்களென்ற குடும்பத்துக்கு அவன் முதல்வன். உயிர்களுக்கெல்லாம் ஒப்பற்றதோழன். தன் தொண்டர் நடுவுள் (-உள்ளத்துள்) இருப்பவன். தான் இருப்பதோடு தன் அடியவர்க்கும் அவர் விரும்பியவாறு 'அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரிபவன்'.)

“ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு?”

“பாதாளம்..... எல்லாப் பொருள் முடிவே”

(அவன் புகழும் அடிமுடிபோலவே மண்ணையும் விண்ணையும் கடந்தது. சொல்லில் அடங்காதது. (சொற்கழிவே.) ஆயினும் வேதோபநிடதம் முதலியன கூறுகின்ற எல்லாப் பொருளுக்கும் அவனே முடிவு. அந்த மரபில்வந்த ஆன்றோர் பாடியவாறு பாடுதலே - வேதப்பொருள் பாடி, அப்பொருள் ஆமா பாடி, சூழ் கொன்றைத்தார் பாடி, ஆதி திறம்பாடி, அந்தம் ஆமா பாடி, பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வனை தன் - திருவருட்சத்தியின் - பாதத் திறம் பாடுதலே அவனைப் பாடும் பரிசாகும்.) (10)

மொய்யார் தடப்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா! வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்கா னூரழல்போற்
செய்யா! வெண் ணீரூடி! செல்வா சிறுமருங்குள்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா!
ஐயா! நீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்க ளுய்யும் வகையெல்லா முய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பா யெமையேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்: என் ஐயனே! உமக்குப் பரம்பரைத் தொண்டராகிய நாம் வண்டு மொய்க்கும் அகன்ற பொய்கையிற் புகுந்து 'முகேர்' என்று ஒலி எழுமாறு கைகளால் நீரைக் குடைந்து முழுகியும் உமது திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடியும் நல்வாழ்வு பெற்றோம்; தீப்பிழம்பு போலச் சென்றிற முடையவரே, வெண்ணீர்

றணிந்தவரே, அருட்செல்வரே, சிற்றிடையும் மைதீட்டிய தடங்கண்ணுமுடைய உமையம்மைக்கு நாயகரே, எம் தலைவரே, நீர் உம் அடியாரை ஆட்கொண்டருளும் திருவிளையாட்டினால், உய்யவேண்டிய மற்ற அடியவர்கள் உய்வடையும் வகைகளிலெல்லாம் உய்தி பெற்றுவிட, நாபமட்டும் தப்பியிருக்கின்றோம். இதனால் நாம் வருந்தாவண்ணம் எம்மைக் காத்தருள்வீராக.

குறிப்பு:- பொய்கை - மனிதரால் தோண்டப்படாது இயற்கையாய் அமைந்த நீர் நிலை. முகேர் என்பது ஒலிக்குறிப்புச் சொல். செய்யன் - செம்மையன். வெண்ணீரூடி என்பதனைப் பிறைகுடி என்பதுபோன்று பெயராகக் கொள்க. மருங்குல் - இடை. ஐயன் - தலைவன், தந்தை. எய்த்தல் - இளைத்தல். வருந்துதல். உய்த்தல் - மேற்கதி பெறுதல். உய்ந்து என்னும் செய்தென் எச்சத்தைச் செய்வென் எச்சமாக மாற்றிப் பொருள் கொள்க. உய்ந்தொழிந்தோம் என்பதற்கு உய்ந்துவிட்டோம் என்று பொருள் கொண்டால் அது பின்னே 'எம்மை எய்யாமற்காப்பாய்' என்பதனோடு பொருந்தாமை காண்க. மணிவாசகப் பெருமான் மற்றையடியவர்கள் மேற்கதி பெற்றுய்ந்துவிடத் தாம்மட்டும் தவிர்ந்திருப்பதாகத் திருவாசகத்துள் வேறிடங்களிற் கூறுவதையும் காண்க.

க-ரை:- முந்திய பாட்டில் கோயிற் பணிப் பெண்களிடம் இறைவனியல்புகளை வினா வினா கன்னியர், பின்பு பொய்கையில் இறங்கி நீராடிக்கொண்டே இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதாக இப்பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது "எம்பெருமானே, உமது வழியடியாரான நாம் இந்தப் பொய்கை நீரிற் குடைந்தாடி உமது புகழ்பாடினோம். இதனால் நாம் நல்வாழ்வு பெற்றோம். செந்தழல் மேனியில் வெண்ணீர்ணிந்த எந்தையே, மையார் தடங்கண் உமை மடந்தைக்கு வாழ்வளித்த மணவாளரே, அடியவரை ஆட்கொள்ளும் உமது திருவிளையாட்டினால் அவர்கள் உய்வடைந்து விட, நாம் மாத்திரம் தவிர்ந்துள்ளோமே! எம்மை வருந்தவிடாது காத்தருள்வீராக" - என்பது அவர்கள் வேண்டுகோள். (11)

ஆர்த்த பிறனித் துயர்கெடநா மார்த்தாடுந்
தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தனில் வானுங் குவலயமு மெல்லோமுங்
காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய வனிதமுன்மேல் வண்டார்ப்பம்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி யிருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்;- நம்மைப் பிணித்துள்ள பிறவித் துன்பங்கள் கெட்டுடொழியுமாறு நாம் ஆரவாரித்து ஆடுகின்ற இந்தத் தீர்த்தமாயுள்ளவர், தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே தியேந்தியாடும் கூத்தப் பிரான் விண்ணுலகையும் மண்ணுலகையும் எம்மெல்லோரையும் படைத்துக் காத்தழிக்கும் திருவிளையாட்டுடையவர். அவரது திருவார்த்தையான ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை யோதி, கைவளையல்கள் ஒலிக்கவும், மேகலைகள் பேரொலி செய்யவும், கூந்தலிலுள்ள வண்டுகள் எழுந்து ஆர்ப்பரிக்கவும், மலர்விளங்கும் பொய்கையைக் கைகளாற் குடைந்து, எம்மையுடைய இறைவனது பொன்னடிகளைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டே சுனைநீரில் முழுகுவோம்.

குறிப்பு;- ஆர்த்த - கட்டிய. தீர்த்தன் - தீர்த்த நீராயுள்ளவன். (இறைவனுடைய எட்டுவடிவங்களுள் நீரும் ஒன்று) தீயாடும் - அங்கையினில் அனலேந்தியாடுகின்ற. குவலயம்-பூமி. கரந்து-மறைத்து இங்கே அழித்து என்னும் பொருளில் வந்தது. விளையாடி என்பதை முன்னே நீராடி என்பதைப்போன்று பெயராகக் கொள்க. விளையாடியினது வார்த்தை என ஆறனுருபு விரிக்க. வார்த்தை - மந்திரம். ஆடுக என்பது ஆடு எனக் கடை குறைந்து வந்தது. (12)

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னு மரவத்தால்
தங்கன் மலங்கழுவ வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோலும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநந்
சங்கந் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புளல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புளல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்: பசிய குவளையின் கரிய மலர்களையுடைமையாலும், செந்தாமரையின் அழகிய மலர்களையுடைமையாலும், அழகிய நீரிலே பறவையினைத் தையுடைமையாலும், பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்ற நீர்ப்பாம்பினையுடைமையாலும், தங்கப்புறஅழக்கை நீராடிச் சுத்தமாக்குபவர்கள் வந்து சேர்தலினாலும் இறைவியையும் இறைவனையும் போன்றிருக்கின்ற பொவிவான மடுவின் நீரில் எமது உடல் புகுமாறு பாய்ந்து குதித்து அதனால் நமது கைவளையல் ஒலிக்கவும், காற்சிலம்புகள் கலந்து ஆரவாரிக்கவும், மார்புகம் பூரிக்கவும், குடைந்தாடும் பொய்கைநீர் மேலே பொங்கியெழவும், தாமரை மலர்ந்து பொலிவு பெற்ற நீரிலே பாய்ந்தாடுவோம்;

குறிப்பு:- குவளை - கருங்குவளை. (நீலோற்பலம்.) கார்மலர் - கரிய மலர். அம் கம் குருகு இனத்தால் - அழகிய நீரில் பறவைக் கூட்டத்தினால். இத் தொடரை இறைவிக்குப் பொருந்துமாறு, அங்கம் - கைகளில், குருகு இனத்தால் - வளையற் கூட்டத்தால் எனவும், இறைவனுக்குப் பொருந்துமாறு, அங்கம் - திருமேனியில், குருகு இனத்தால் - குருக்கத்தி மாலையால் எனவும் பொருள் கொள்ளுக. பின்னும் அரவம் - ஒன்றோடொன்று பின்னிய பாம்பு. தடா கத்துக்கு ஏற்பக் கூறும்போது (நீர்ப்பாம்பு என்னும் பொருளுக்குப் பதிலாக) கலந்த பல ஒலிகளையுடைமையால் (அரவம் - ஒலி) எைப் பொருள் கூறலும் பொருந்தும். தங்கள் மலம் கழுவுவார் - தங்கள் உடலழுக்கைப்போக்க நீராடும் மனிதரும், தமது உயிரழுக்கான மும்மலத்தைப் போக்க வருகின்ற ஆன்மாக்களும். சங்கம் - சங்குவளையல்.

க--ரை: பொய்கையில் நீராடும் கன்னியர் அவ்விடத்து இயற்கையழகைக் கண்டு இன்புறுகின்றார்கள். அங்குள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் அம்மையப்பரை அவர்க்கு நினைவூட்டுகின்றன. குவளை மலர்கள் உடையம்மையின் திருக்கண்களையும் திருமேனி நிறத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன. செந்தாமரை மலர்கள் சிவபிரானுடைய திருமுகத்தையும் திருமேனி நிறத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன. நீரினருக்கும் நாரை கொக்கு முதலிய வெண்குருகளைக் கண்டதும் அம்மையப்பர் அணிந்திருக்கும் வெண்வளையலும் வெண்ணிறக் குருக்கத்திமாலையும் நினைவில் வருகின்றன. நீர்ப்பாம்புகள் ஆம்மை தலையிலணிந்திருக்கும் நாக படத்தையும் அப்பர் தலையிலும் மார்பிலும் கையிலும் அணிந்துள்ள பாம்புகளையும் நினைவூட்டுகின்றன. நீர் நிலைக்குவந்து நீராடி உடல் மாசுபோக்கும் மனிதர்களைப் பார்த்து "இவ்வாறு தானே எங்கள் பிராட்டியையும் எங்கோணையும் சென்றடையும் ஆன்மாக்கள் தங்கள் மலமாசு போக்குகின்றன!" என்று எண்ணிக் கொள்ளுகின்றார்கள். இவ்வாறு இறைவியையும் இறைவனையும் ஒத்திருக்கும் இம் பூம்புனற் பொய்கையில் பாய்ந்தாடுவோம் என்று பாடுகிறார்கள். (13)

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிப்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்: காதுகளில் அணிந்த தோடுகள் ஆடவும், மற்றைய அங்கங்களில் அணிந்த பொன்னுபரணங்கள் ஆடவும், மலர்மாலையும் மாலையுடைய கூந்தலும் ஆடவும், மாலையில் அமர்ந்திருந்தவண்டுக் கூட்டம் எழுந்தாடவும், குளிர்ந்த நீரிலே நாம் முழுதி, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பாடியும், வேதங்களின் மெய்ப்பொருளைப் பாடியும், அந்த மெய்ப்பொருளின் உண்மைத் தன்மையைப் பாடியும், சோதிப் பிழம்பின் அடிமுடியற்ற இயல்பைப் பாடியும், இறைவன் சடாமுடியிற் சுற்றியுள்ள கொன்றை மாலையைப் பாடியும் அவர் உலகுக்கு ஆதியும் அந்தமும் ஆகுந் தன்மையைப் பாடியும் ஆன்மாக்களாகிய எம்மை எமது வினைக்கேற்றவாறு வேறுபடுத்திப் பாதுகாத்து உய்வித்த உமையம்மையின் திருவடியியல்பைப் பாடியும் நீரோடுவோமாக

குறிப்பு: குழை - தோடு. கலன் - அணிகலன். ஆபரணம், கோதை - மலர்மலை. குழாம் - கூட்டம். பேதித்து - வேறுபடுத்தி. பெய்வளை - பெய்த வளையலினையுடையவள், வளையலணிந்தவள் இது இங்கு இறைவியைக் கருதியது. அப்பொருளாமாபாடி என்றும் அந்தமாமா பாடி என்றும் வந்தவற்றை அப்பொருள் ஆமா பாடி, அந்தம் ஆமா பாடி எனப் பிரிக்க. ஆமா - ஆமாறு - ஆகுந் தன்மை. (14)

ஓரொருகா லெம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகா லோவா நெடுந்தாரை கண்பணிய்ப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
 பேரையறந் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
 ஆரொருவ ரிவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தான்
 வாகுருவப் பூண்முலைபீர்! வாயார நாம் பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்;

பொ - ள்: கச்சணிந்த தனங்களை புடையவர்களே! (எம்முள் ஒரு பெண்) முன்பெல்லாம் இடையிடையே 'எம்பெருமான், எம்பெருமான்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன், இப்போது, எம்பெருமானுடைய புகழை ஒருபோதும் வாய் ஓயாதவளாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். மேலும், மனங் களிப்புமிக்க கண்ணீர் ஒழியாத நெடுந்தாரையாகக் கண்ணி விருந்து பெருக்கெடுக்கப் பூமியில் விழுந்து வணங்குகின்றான். (ஆனால் சிவபிரானையன்றி) வேறு தேவர்களை வணங்கமாட்டான். அரசர்க்கரசராகிய சிவபிரான் மீது ஒருவர் பித்துக்கொள்வது இப்படித்தான் போலும். இவ்வாறு எவர் இவனை ஆட்கொண்டவித்தகரோ அவருடைய திருவடிகளை நாம் வாயாரப் பாடி அழகிய நீரில் பாய்ந்தாடுவோமாக.

குறிப்பு: ஓவாள் பணியாள் என்னும் பயனிலைகளுக்கு ஒருத்தி என்பது தோன்றா எழுவாய். சீர் - சிறப்பு - புகழ். ஓவாள் - ஒழியாள், ஓயாள். (பகுதி ஓ. "ஓவாது உரையொழியப் பற்றார்"—திருவருட்பயன்) பார் ஒருகால் வந்தனையாள் என்பதற்குப் பூமியில் ஒரே யொருமுறை வந்து பிறந்திருக்கின்ற அத்தகையவள் (வந்த அனையாள்) எனவும் பொருள் கொள்வர். வித்தகம் - சதுரப்பாடு, சாமர்த்தியம். அதனையுடையவர் வித்தகர். தாள் - திருவடி.

பத்திப் பித்தேறிய ஒருத்தியின் நிலைமையையும் பித்தேற்றிய இறைவன் பெருமையையும் நீராடும் பெண்கள் தம்முள் வியந்து பேசிக்கொள்வதை இப்பாட்டு விவரிக்கிறது. இப்பெண் பெற்ற பேறு எமக்கும் கிட்டாதா என்று ஏனையோர் கொண்ட ஆவல் பாட்டில் தொனிக்கிறது. (15)

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்

என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையா னிட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்

பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம் என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை யாளுடையாள்

தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமா னன்பர்க்கும் முன்னியவ னைக்கு முன்னகர்க்கு மின்னருளே

என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்: மேகமே! நீ கடலைச் சேர்ந்து அதன் நீர் குறையுமாறு முகந்துகொண்டு மேலெழுந்து, எம்மையுடையவளான அம்மையின் திருவுருவம் போன்று கருநிறத்துடன் விளங்கி, எம்மை ஆளாகக் கொண்டவளான அத்தேவியின் சிறிய இடைபோல மின்னி எம் பிராட்டியின் திருவடியில் அணிந்துள்ள பொற்சிலம்பு ஒலித்தல் போல் முழங்கி, அவ்விறைவியின் திருப்புருவங்கள் போல வான வில்லைப் பொருந்தி, எம்மை ஆளாகவுடைய இறைவி தம்மை விட்டுப் பிரியாத எம் இறைவருடைய பேரன்பர்களுக்கும் அவ்விறைவி (தம்முடைய தொண்டராகிய) எமக்கும் முற்பட்டுவந்து சொரிகின்ற இனிய அருளைப்போன்று, நீ நீரைப் பொழிவாயாக.

குறிப்பு: முன்னி - சார்ந்து; உடையாள் - இறைவி. ஆள் உடையாள் - அடிமையாக உடையவள். இறைவனையும் இறைவியையும் உடையான் என்றும் உடையாள் என்றுங் கூறுவது மணிவாசகப் பெருமானது இயல்பு. என்ன - என்று சொல்லுமாறு - என்று தோன்றுமாறு என்னும் பொருளில் வந்த உவம உருபு. இடையின் என்றும் சிலம்பில் என்றும் இன் இல் உருபுகள் ஒப்புப் பொருளில் வந்தன. சிலம்புதல் ஒலித்தல். சிலை - வில். குலவி - பொருந்தி. அன்பர்க்கும் நமக்கும் என உம்மைகள் விரிக்க, மழை - மேகமே;

பாவை நோன்பின் இருபெரும் நோக்கங்களில் முதலாவதாகிய நல்ல கணவரைத் தருமாறு பிரார்த்தித்தல் முன்னே ஒன்பதாம் பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டது மழை பொழிந்து நாடு செழிக்க வேண்டுமென்றும் இரண்டாவது நோக்கம் இப் பாட்டில் வெளியிடப்படுகிறது.

காதல் மிக்க கதாபாத்திரங்கள் இயற்கைப் பொருட்களைக் காணும்போது அவற்றின் ஒப்புமை காரணமாகத் தம் காதலரின் அவயவங்களை நினைப்பதாக வருணிப்பது இலக்கிய மரபு. இப் பாட்டில் மழை பொழிய வேண்டுமென மேகத்தைக் கேட்க விரும்பிய கன்னியர், மேகமானது வெறும் மழை பெய்வதோடு அமைந்து விடாமல், கடல்நீரை மொண்டு கருமைபெறவேண்டுமென்றும், மின்னி முழங்கவேண்டுமென்றும், உலகத்தவர்க்கு நன்மையளிக்கத்தக்க அளவில் மழை பொழிய வேண்டுமென்றும் தங்கள் பெருவிருப்பத்தை வெளியிடுகின்றனர். மழைக்காட்சி அவர்களின் கண்முன்னே யன்றிக் கருத்தில் உதித்த அளவிலேயே ஒப்புமை காரணமாக இறைவியின் திருவுருவக்காட்சியை நினைவூட்டி விடுகிறது. நீருண்ட மேகத்தின் நீலநிறத்தில் இறைவியின் மேனியழகையும், மின்னலில் இடையழகையும், முழக்கத்தில் பாதச் சிலம்பொலியையும் வான வில்லின் வளைவில் அம்மையின் திருப்புருவ முரிப்பையும், மழை வீழ்ச்சியில் அருட்பொழிவையும் கண்டும் கேட்டும் இன்புறவிரும்புகிறார்கள்.

இவ்வயரிய மழைப்பாட்டு, மார்கழி மங்கையரின் பத்திக் காதலோடு மணிவாசகப் பெருமானின் திருவுள்ளத்தையும் புலப்படுத்துகிறது. (16)

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கு மிலாததோர் இன்பநம் பாலதாக்!
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகளை
அங்க ணரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பொ—ள்; செங்கண்ணைகைய திருமாலிடமும் நான்முகனாகிய பிரமதேவரிடமும் இந்திரன் முதலிய ஏனைத் தேவர்களிடமும் வேறு எவரிடமும் இல்லாத ஒப்பற்ற இன்பம் எம்மிடத்து உள்ளதாகுமாறு, நறுமணம் பொருந்திய கருங்கூந்தலையுடைய இறைவி எங்கள் குறைகளை நீக்கி அருள் செய்தலும், இங்கே எம் (உள்ளமாகிய) இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளிவந்து தமது செந்தாமரை மலர் போன்ற அழகிய திருவடிகளைத் தந்து அருள் புரிகின்ற வீரராகவும்,

அருட்கண்ணுடைய அரசராகவும், அடியோழுக்குக் கிடைத்த அரிய அமுதமாகவும் எங்கள் தலைவராகவுமுள்ள சிவபிரானைப் பாடிக்கொண்டே நன்மை விளங்குமாறு பூம்புனலிற் பாய்ந்தாடுவோமாக.

குறிப்பு: செங்கண் அவன் - சிவந்த கண்களையுடைய திருமால். திசைமுகன் - பிரமன். நம்பாலதா - நம் பாலது ஆக - நம்மிடம் உளதாகுமாறு. கொங்கு - வாசனை. சேவகன் - வீரன். கோதாட்டல் - குற்றம் நீக்குதல். கோதாட்டி என்பதைக் கோதாட்ட என மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுக. (17)

அண்ணு மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை வீ றற்றூற்போற்
கண்ணு ரிரவி கதிர்வந்து கார் கரப்பத்
தண்ணு ரொளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாக யானு யலியாய்ப் பிறங்கொளினேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகிக்
கண்ணு ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாலேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்: திருவண்ணாமலைப் பெருமானது திருவடித் தாமரையைச் சென்று வணங்குகின்ற தேவர்களுடைய முடிகளிலுள்ள இரத்தினத்தொகுதி (திருவடியின் ஒளிமுன்) ஒளி மழுங்கினூற் போல, உலகத்தின் கண்ணாகப் பொருந்திய சூரியனது கிரணங்கள் வந்த தனால் இருள் மறையவும், நட்சத்திரங்கள் தமது குளிர்ந்த ஒளி மழுங்கி மறைந்துவிடவும், பெண்ணாகியும், ஆணாகியும், அவியாகியும், ஒளிவிளங்கும் வானமாகியும் பூமியாகியும், இவற்றினின்றும் வேறுகியும் கண் நிறைந்த அமுதமாயும் நிலைத்திருக்கும் இறைவனுடைய திருவடியைப் பாடிக்கொண்டு, பெண்ணே! இப்பூம்புனலில் பாய்ந்தாடுவோமாக.

குறிப்பு:- இறைஞ்சும் - வணங்கும். இரவி - சூரியன். கண் ஆர் இரவி என்பதற்கு இறைவனுக்குக் கண்ணயமைந்த சூரியன் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். கார் கரப்ப - இருள் மறைய. தாரகை - நட்சத்திரம். பிறங்கு ஒளி சேர் விண் - விளங்குகின்ற சூரியன் முதலிய ஒளியுடைய பொருள்கள் சேர்ந்த வானமண்டலம். இத்தனையும் வேறுகி - (இத்தனை பொருளாகியும் இவற்றின் இயல்பு தம்மைச் சாராமல் தாம்) இவற்றின் வேறுகியும்.

க-ரை:- பெண்ணே! அண்ணாமலைப் பெருமானுடைய திருவடி மலர்களை வணங்குகின்ற தேவர்களுடைய கிரீடங்களிலுள்ள பிரகாசமான இரத்தினங்கள் பெருமானுடைய திருவடிகளின் ஒளி முன்னே தம்மொளி மழுங்கிப் போவதுபோல, இதோ தோன்றும் சூரிய கிரணங்களின் முன் நட்சத்திரங்கள் ஒளியழிந்து மறை

கின்றன. இவ்வேளையில் இறைவன் திருவடிப் புகழைப்பாடி நீராடு வோமாக. அவ்விறைவன் பெண்ணும் ஆணும் அலியும் ஆனவர். விண்ணும் மண்ணும் ஆகி இவற்றின் வேராகியும் இருப்பவர். கண்ணுக்கு விருந்தாகும் அமுதமாய் இருப்பவர். (18)

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றென்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாமி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருள்:- எங்கள் பெருமானே! 'உன் கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்றுகூறும் அந்த முதுமொழியை உம்மிடம் புதுப்பித்துக் கூறுவதனால் உண்டான அச்சத்தோடு உம்மிடம் ஒரு வேண்டுகோள் செய்கின்றோம். அதைக்கேட்டருள்வீராக: எங்களுடைய தனங்கள் உமது அன்பரல்லாதவர்களின் தோள்களைச் சேராதொழிக. எங்கள் கைகள் உமக்கல்லாது வேறு எவருக்கும் தொண்டு செய்யாதொழிக. எங்கள் கண்கள் இரவும் பகலும் உமது திருக்கோலக் காட்சியையன்றி வேறென்றையும் காணாதொழிக. இங்கு இத்தன்மையான வரத்தை எமக்குத் தந்தருளுவீராயின், எம் இறைவரே! சூரியன் எங்கே உதித்தாலும் எமக்கு ஆவதென்ன?

குறிப்பு:- உன் கையில் என்பது எதுகை காரணமாக உங்கையில் என மாறியது. கங்குல் பகல் - இரவும் பகலும். நல்குதியேல் - தருவாயாயின். 'எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு' என்னும் வினாவுக்குக் கிழக்கிலுதிக்கும் சூரியன் திசைமாறி எங்கு உதித்தாலும் எமக்குக் கவலையில்லை என்பது தாற்பரியமாகக் கொள்க;

க-ரை:- 'நாம் உமது கையிற் பிள்ளைகள். உமக்கு அடைக்கலமானவர்கள். ஆகையால் எம்மை ஆளாகவுடைய உமக்கு உமது கடமையை அறிவுறுத்துவது தவறாகும். எமது ஆசை அந்த முதுமொழியை உமக்கு நினைவூட்டுமாறு தூண்டுகிறது, அவ்வாறு செய்தல் தவறென்று அதைவிடுத்து ஒரு விண்ணப்பம் செய்கின்றோம் கேட்டருள்க' என்ற அவையடக்கத்தோடு தமது வேண்டுகோளைத் தெரிவிக்கின்றார்கள் மார்கழி நீராடிய மங்கையர். சிவபக்தரல்லாதவர் தமக்குக் கணவராய் விடக்கூடாதே என்ற கவலையோடு வேண்டுதல் செய்யும் இப்பெண்கள் தம் எண்ணம் நிறைவேற இறைவன் அருள் புரிந்துவிட்டால் பின்பு 'வானந்துளங்கிலென்! மன் சம்பமாகிலென்!' என்ற மனப்பாங்கில் ஞானவைராக்கியம்

பூணுகிரர்கள். முன்பு 'உன் அடியார் தான் பணிவோம்..... அன்னவரே எம்கணவராவார்..... இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல் என்ன குறையும் இலோம்' என்று ஒன்பதாம் பாட்டில் செய்த பிரார்த்தனையைத் தான் இங்கு எதிர்மறை வாய் பாட்டில் மீண்டும் வெளியிடுகின்றார்கள். (19)

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்

போற்றி யருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தவீர்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறு மிணையடிகள்

போற்றிமா னுன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்

போற்றியா முய்வாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்

போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருள்: பெருமானே! உலகத்திற்கு ஆதியாகவுள்ள உமது திருவடி மலர்கள் எம்மைப் பாதுகாத்தருளுக. உலகத்திற்கு முடிவாகவுள்ள உமது செந்தவீர் அனைய திருவடிகள் எம்மைப் பாதுகாத்தருளுக. எல்லா உயிர்களுக்குந் தருகரண புவன போகங்களைத் தோற்றுவிக்கின்ற பொன்னடிகள் எம்மைக் காத்தருளுக. எல்லாவுயிர்களையும் உரியகாலம் வரை போகங்களை ஊட்டிக் காக்கின்ற மலரடிகள் எம்மைக் காத்தருளுக. எல்லாவுயிர்க்குக்கும் இறுதி செய்கின்ற இணையடிகள் எம்மைக் காத்தருளுக. திருமாலும் நான்முசனும் கண்டறிய முடியாத தாமரை மலரனைய திருவடிகள் எம்மைக் காத்தருளுக. நாம் உய்யுமாறு எம்மையாட் கொண்டருளுகின்ற பொன்மலரனைய திருவடிகள் எம்மைக் காத்தருளுக. நாம் ஆடுகின்ற இந்த மார்கழி நீர் எம்மைத் தூய்மைப் படுத்திக் காத்தருளுக. எம்பாவாய்.

குறிப்பு:- ஆதி ஆம், அந்தம் ஆம், தோற்றம் ஆம், போகம் ஆம், ஈறு ஆம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுக. ஈறு - அந்தம், முடிவு. புண்டரிகம் - தாமரை. தாமரை மலரனைய திருவடிகள். யாம் ஆடு மார்கழிநீர் போற்றி எனக் கூட்டுக.

முதற் பாட்டில் இறைவனுக்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லை என்று கூறியவர்கள், இந்த இறுதிப் பாட்டில் இறைவன் உலகுக்கு ஆதியாயும் அந்தமாயும் இருக்கின்றார் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்கள். மேலும், உயிர்களுக்காக இறைவன் நிகழ்த்தும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் மூன்றாம் அடியிலிருந்து முறையே எடுத்தாளப்படுகின்றன. தோற்றம் ஆம் (படைத்தல்), போகம் ஆம் (காத்தல்), ஈறு ஆம் (அழித்தல்), மாலும் நான்முகனும் காணு (மறைத்தல்), ஆட்கொண்டு அருளும் (அருளல்).

கருவூர்த்தேவர் பாடியருளிய

திருவிசைப்பா

சிவபிரானது புகழைப் பாடிய பாட்டுநூல் என்பது இப் பெயர்க்குப் பொருளாகும். இசை - புகழ். திருமாணிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பது மெய்யடியார் பாடிய அருட்பாக்கள் திருவிசைப்பா என்னும் பெயரில் ஒன்பதாந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அற்புதத் தெய்வம் எனத் தொடங்கும் இப் பாடல் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரான் மீது பாடப்பட்டதாகும்.

கருவூர்த்தேவர் முதலாம் இராஜராஜ சோழனால் நன்குமதிக்கப்பட்டவரென்றும் ஆகையால் இவர்காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டு என்றும் வரலாற்றுசிரியர் கூறுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அற்புதத் தெய்வம் இதனின் மற்றுண்டே?

அன்பொடு தன்னையஞ் செழுத்தின்

சொற்புதத் துள்வைத் துள்ள மள்ளுறுந்

தொண்டருக் கெண்டிசைக் கனகம்

பற்புதக் குவையும் பைம்பொன்மா ளிகையும்

பவளவா யவர்ப்பனை முலையும்

கற்பகப் பொழிலும் முழுதுமாங் கங்கை

கொண்டசோழேச்சரத் தானே.

பொருள்:- அற்புதமான தெய்வம் இத் தெய்வத்தைவிட வேறும் உண்டோ? கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இவ்விறைவனது அருளினால், ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தினுள் தன்னை வைத்துத் தியானித்து உளம் மகிழும் தொண்டர்களுக்கு எட்டுத் திக்கிலிருந்தும் வந்த பொன்னினது பதமான பல குவியல்களும், பசும் பொன்னால் அமைக்கப்பட்ட மாணிகைகளும், பவளவாய் மாதரின் பனைத்த தனங்களைப் பொருந்தும் பேறும், கற்பகமென்றுந் தேவதருக்களையுடைய பூங்காவுமாகிய இப்பேறுகள் முழுவதும் உண்டாகும். (இத்தகைய அற்புதத்தை நிகழ்த்தும் தெய்வம் வேறில்லை என்றவாறு.)

குறிப்பு:- இதனின் - இதனினும் பார்க்க. மற்று - பிறிது. வேறு. உண்டே - உண்டோ. ஏகாரம் வினாப்பொருளில் வந்தது. அள்ளுறுதல் - இனித்தல், இன்புறுதல். கனகம் - பொன். சொல்புதத்து - சொல்லினிடத்து. குவை - குவியல். பனைத்தல் - பருத்தல். ஆம் - ஆகும்.

சேந்தனார் பாடியருளிய

திருப்பல்லாண்டு

பல்லாண்டுகாலம் நீடுவாழ்வீராக என்று சிவபிரானை வாழ்த்திப் பாடும் பாடலே திருப்பல்லாண்டிற்கும். நாடானும் மன்னனுக்கு நாட்டுமக்கள் செய்யும் இராஜோப சாரங்களை ஒப்ப, உலகநாயகனாகிய இறைவனுக்கு அவனுடைய அடியவர்கள், துயிலுணர்த்தல் (திருப்பள்ளி யெழுச்சி,) ஊசலாட்டுதல் (திருப்பொன்றூசல்), வாழ்த்திப்பாடுதல் (திருப்பல்லாண்டு) ஆகிய பலவகை உபசாரங்களைச் செய்து இன்புறுவர். “வானோர்கள் வாழ்த்துவதும் தாம் வாழ்வான்” என்னும் அருள் வாக்குப் பல்லாண்டு பாடுதலின் நோக்கத்தையும் பயனையும் தெளிவாக்குகிறது. திருவிசைப்பாப் பாடியவர்களுள் ஒருவரான சேந்தனாரே இத் திருப்பல்லாண்டுப் பதிகத்தையும் பாடியருளினார். சிதம்பரத்தில் பாடப்பட்ட இப்பதிகம் ஒன்பதாந் திருமுறையில் அடங்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆரார் வந்தா ரமரர் குழாத்தில்
 அணியுடை யாதிரைநாள்
 நாரா யணொடு நான்முக னங்கி
 இரவியு மிந்திரனுந்
 தேரார் வீதியிற் றேவர் குழாங்கள்
 திசையனைத் துநிறைந்து
 பாரார் தொல்புகழ் பாடியு மாடியும்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பொருள்: அழகுடைய திருவாதிரை நாளில் தேவர் கூட்டத்தில் எவ்வெவர் வந்தார்கள்? திருமாலுடன் பிரமனும் அக்கினி தேவனும் சூரியனும் இந்திரனும் முதலிய தேவர் கூட்டங்கள் தேர்கள் செல்லுந் தெருவிலே, திசையெல்லாம் நிறைந்து நிற்க. பூமியிற் பரவிய பழமையான புகழினைப் பாடியும் ஆனந்தக் கூத்தாடியும் பல்லாண்டு கூறுவோம்.

குறிப்பு: குழாம் - கூட்டம். ஆதிரை - திருவாதிரை, சிவ பெருமானுக்கு உவப்பான நட்சத்திரம். அங்கி - அக்நி என்னும் வடசொற்றிரிப்பு. நிறைந்து - நிறைந்துநிற்க. கூறுதும் - கூறுவோம்.

சேக்கிழார் பாடியருளிய
திருப்புராணம்

திருமுறை வகுப்பில் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணம் என வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம். இந்நூல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய திருத்தொண்டத் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாயன்மார் வரலாற்றை விரித்துரைப்பது.

சிவனடியே எனத்தொடங்கும் பின்வரும் பாடல், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றில் உமையம்மை யூட்டிய ஞானப் பாலை உட்கொண்டபோது சம்பந்தப் பெருமான் உணர்ந்து கொண்ட ஞானத்தை அற்புதமாக வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்.

பொருள்: (தவங்களை நிலைக்கச் செய்தமையால்) தவங்களுக்கு முதல்வராய் விளங்கும் ஞானசம்பந்தப் பெருமான், சிவபிரானுடைய திருவடியை மாத்திரமே உணர்ந்து சிந்திக்கும் செல்வமிக்க சிவஞானமாகிய பரஞானத்தையும், பிறப்பை முற்றாக நீக்கி விடும் இயல்பு மிக்க அபர ஞானத்தையும், ஒப்பில்லாத அறுபத்து நான்காகிய கலைஞானத்தையும், உணர்தற்கு அரியனவாகிய வியாகரணம் முதலிய கருவி நூல்களின் ஞானத்தையும் திருமுலைப் பாலுட்கொண்ட அப்பொழுதே உணர்ந்து கொண்டார் (ஓதாதே உணர்ந்துகொண்டார். என்றவாறு.)

குறிப்பு:- பவம் - பிறப்பு. பாங்கு - இயல்பு, தன்மை. மெய்ஞ்ஞானம் - மெய்ஞ்ஞான நூல்களான வேதாகமங்களை உணர்தற்குக் கருவி நூல்களாயுள்ள வியாகரணம் (- இலக்கணம்) முதலியவற்றின் ஞானம்.

அருணகிரிநாதர் பாடியருளிய

திருப்புகழ்

முருகப்பெருமானது பெருமைகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடிய நூல் திருப்புகழ். தேவாரப்பாக்கள் போலவே இத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களும் பல வேறு தலங்கள்மீது பாடப்பட்டவை தென்னிலம்

கயிலிள்ள கதிர்காமத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பிரான்மீது அருணகிரிநாதர் பாடிய சில திருப்புகழ்ப் பாடல்களுள் பின்வரும் பாடலும் ஒன்று. திருப்புகழ் திருமுறை வகுக்கப்பட்ட காலத்திற்குப் பிந்தியதாதலின் திருமுறையில் இடம்பெறவில்லை. எனினும் திருமுறைகளை ஒதும்போது புராணத்தின் பின் இறுதியாகத் திருப்புகழ்ப் பாடலை ஒதுதல் மரபாயிருக்கிறது.

திருச்சிற்றம்பலம்

எதிரி லாத பத்தி தனைமேவி
இனிய தாணி னைப்பை யிருபோதும்
இதய வாரி திக்கு ஞறவாகி
எனது னேசி றக்க அருள்வாயே
கதிர காம வெற்பி லுறைவோனே
கனக மேரு வொத்த புயவீரா
மதுர வரணி யுற்ற கழலோனே
வழுதி கூனி மிர்த்த பெருமானே.

பொருள்:- கதிர்காமம் என்னும் மலைத் தலத்தில் உறைந்திருப்பவரே, பொன்மலையாகிய மேருவினை ஒத்த புயங்கனையுடைய வீரரே, இனிய ஒலிபொருந்திய வீரக் கழலணிந்தவரே, கூன் பாண்டியனுடைய கூனலை நிமிர்த்தியருளிய பெருமானே, என் மனமாகிய கடலினுள் தேவரீர் கலந்துறவாகி என்னுள்ளம் சிறப்படையுமாறு நிகரில்லாத பத்தியைப் பொருந்தி அல்லும் பகலுமாகிய இருவேளையிலும் தேவரீருடைய திருவடிகளை நினைத்தலாகிய பேற்றை அடியேனுக்குத் தந்தருள்வீராக.

குறிப்பு:- எதிர் இலாத - ஒப்பில்லாத - நிகரற்ற. வாரிதி - கடல். இதயவாரிதி - உள்ளக் கடல்; (உருவகம்) வெற்பு - மலை. கதிரகாமம் என அகரச் சாரியை பெற்றது. சிங்கள மக்கள் வழங்கும் 'கதரகம்' என்னும் பெயரை ஒப்பு நோக்குக. காம, கம என்பன கிராம என்னும் வடசொற்றிரிபு. கனகம் - பொன். வரணி - ஓசை. வழுதி - பாண்டியன். தாள் + நினைப்பை எனவும் எனது + உள்ளே எனவும் கூன் + நிமிர்த்த எனவும் சந்தி யிரிக்க.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் முருகப்பிரானது தெய்வாம்சம் பொருந்தியிருந்தமையால் சம்பந்தப் பிள்ளையார் செய்த அற்புதங்கள் முருகப்பெருமான் செய்தனவாகப் பாடப் பட்டன.

திருச்சிற்றம்பலம்

